

НОРА РОБЪРТС ЛЕГЛО ОТ РОЗИ

Част 2 от „Сватбена агенция“

Превод от английски: Илвана Гарабедян, 2010

chitanka.info

За приятелките

„И вярвам аз, че всяко цвете радва се на въздуха и диша.“

Уърдзуърт

„Любовта е като пламнали в огън приятелство.“

Брус Лий

ПРОЛОГ

Романтиката, според Емалин, правеше живота на една жена нещо много специално. Тя превръщаше всяка жена в красавица, а всеки мъж — в принц. Жена, в чийто живот имаше романтика, живееше в разкош като кралица, защото сърцето ѝ бе истинско съкровище.

Цветя, свещи, дълги разходки на лунна светлина в безлюдна градина... Дори самата мисъл за това я караше да въздиша. Да *танцуваш* на лунна светлина в уединена градина, това бе върхът на романтиката в нейните представи.

Представяше си всичко — уханието на розите през лятото, музиката, която се носеше през отворените прозорци на балната зала, светлината, която посребряваше очертанията на всичко наоколо също като във филмите. Как щеше да трепти сърцето ѝ; както трептеше сега, докато си го представяше.

Копнееше да танцува на лунна светлина в безлюдна градина.

Беше на единайсет.

И понеже можеше да види съвсем ясно как трябва да бъде — как *щеше* да бъде всичко — тя описа сцената до най-малка подробност на приятелките си.

Когато си гостуваха с преспиване, говореха безспир, часове наред, за всичко, слушаха музика или гледаха филми. Можеха да останат будни, докогато си поискат, дори *цяла* нощ. Макар че никоя не бе успяла да го направи. Засега.

Когато преспиването беше у Паркър, им беше позволено да седят или да си играят на терасата пред спалнята ѝ чак до полунощ, стига времето да го позволяваше. През пролетта, любимия ѝ сезон тук, тя обичаше да стои на терасата на спалнята, да се наслаждава на уханието от градините на имението Браун и мириса на зелена трева, ако градинарят бе косил същия ден.

Госпожа Грейди, икономката, им носеше мляко и курабийки. А понякога и кексчета. А госпожа Браун надникваше от време на време, за да види какво правят.

Но през повечето време си бяха само четирите.

— Когато стана преуспяла делова жена в Ню Йорк, няма да имам време за романтика — Лоръл, чиято светлоруса коса беше със зелени кичури, получени с помощта на тубичка отмиваща се боя, сега изпробваше фризьорските си умения върху яркочервената коса на Макензи.

— *Задължително* е да има романтика — настоя Ема.

— Не, не — прехапала език, Лоръл продължи неуморно да сплита поредния кичур от косата на Мак в дълга и тънка плитка. — Ще стана като леля ми Дженифър. Тя казва на мама, че няма време за женитба и че не ѝ е нужен мъж, за да се чувства пълноценна. Живее в Горен Ийст Сайд и ходи на партита с Мадона. Татко казва, че е сърцеразбивачка. И аз ще стана сърцеразбивачка и ще ходя на партита с Мадона.

— Да бе — изсумтя Мак. Последвалото леко дръпване на плитката само я накара да се размее. — Танците са забавни, а предполагам, че и в романтиката няма нищо лошо, стига да не изглупяваш. Майка ми мисли само за романтика. И за пари. Сигурно и за двете. Може би как да получи романтика и пари едновременно.

— Това не е истинска романтика — но Ема потупа нежно Мак по крака, докато го казваше. — Мисля, че романтиката е, когато хората правят разни неща за другия, защото са влюбени. Ще ми се да бяхме достатъчно големи, за да се влюбим — Ема въздъхна дълбоко. — Мисля, че сигурно е прекрасно чувство.

— Трябва да целунем някое момче и да видим как е.

Всички спряха за миг и зяпнаха Паркър. Тя лежеше по корем на леглото си и гледаше как приятелките ѝ си играеха на „Фризьорски салон“.

— Трябва да си изберем момче и да го накараме да ни целуне. Вече сме почти на дванайсет. Трябва да опитаме, за да видим дали ни харесва.

Лоръл присви очи.

— Нещо като експеримент ли?

— Но кого ще целунем? — зачуди се Ема.

— Ще направим списък — Паркър се претърколи и грабна най-новия си бележник от нощното шкафче. На корицата му имаше чифт розови пантофки. — Ще напишем имената на всички момчета, които

познаваме, а после ще видим кои смятаме, че е добре да целунем. И защо. Или защо не.

— Това не звучи много романтично.

Паркър се усмихна леко на Ема.

— Все отнякъде трябва да започнем, а списъците винаги са полезни. И така, мисля, че трябва да изключим роднините. Като Дел например — тя говореше за брат си. — Или някой от братята на Ема. Освен това братята на Ема са прекалено стари.

Тя отвори бележника на нова страница.

— И така...

— Понякога си пъхат езика в устата ти.

Изявлението на Мак предизвика писъци, задавено преглъщане и нов смях.

Паркър се смъкна от леглото и седна на пода до Ема.

— Добре, след като направим основния списък, можем да го разделим. „Да“ и „Не“. После можем да избираме от списъка с „Да“. Ако успеем да накараме момчето, което изберем, да ни целуне, после трябва да кажем как е било. И ако си пъхне езика в устата, трябва да знаем какво е било.

— Ами ако изберем някого, а той не иска да ни целуне?

— Ем? — Лоръл закрепил последната плитка и поклати глава. — Всяко момче със сигурност ще иска да целуне теб. Ти си много хубава и разговаряш с тях, сякаш са нормални. Някои момичета направо изглупяват покрай момчетата, но не и ти. Освен това започват да ти порастват гърди.

— Момчетата харесват гърди — мъдро отбеляза Мак. — А ако той не иска да те целуне, тогава просто ти го целуваш. И бездруго не мисля, че е голяма работа.

Ема смяташе, че е. Или поне трябваше да е така. Но все пак съставиха списъка и дори това, че го написаха, ги накара да се смеят. Лоръл и Мак представиха нагледно как едно или друго момче може да пристъпи към момента, а това вече ги накара да се затъркалят по пода от смях, докато накрая господин Фиш, котаракът, избяга от стаята и се сви в гостната на Паркър.

Паркър прибра бележника, когато госпожа Грейди дойде с курабийки и мляко. После идеята да играят на „Музикална група“ ги

накара да се заровят всички в дрешника на Паркър, за да намерят сред роклите ѝ подходящо облекло за сцена.

Заспаха на пода или на пряко на леглото. Свити на кълбо или изтегнати.

Ема се събуди преди зазоряване. Стаята бе почти тъмна, като се изключат приглушената светлина от нощната лампа и лунното сияние през прозореца.

Някой я бе завил с леко одеяло и бе подпъхнал възглавница под главата ѝ. Винаги ставаше така, когато си гостуваха с преспиване.

Лунната светлина я примами и все още в полусън, тя се запъти към вратата за терасата и излезе навън. Хладният въздух, ухаещ на рози, погали лицето ѝ.

Загледа се в посребрените градини, където властваше пролетта с нейните нежни цветове и меки форми. Стори ѝ се, че чува музиката и се вижда как танцува сред розите и азалиите, сред божурите, които все още криеха листенцата и аромата си в плътно свити топчици.

Почти успяваше да зърне фигурата на партньора си, който я въртеше в танца. Валс, помисли си тя с въздишка. Трябваше да е валс, също като в приказките.

Това бе романтиката, помисли си тя и затвори очи, за да вдъхне нощния въздух.

Някой ден, обеща си тя, щеше да разбере какво е.

ПЪРВА ГЛАВА

Подробностите се сливаха в съзнанието ѝ и много от тях бяха неясни, ето защо Ема прегледа уговорените срещи за деня в бележника си, докато пиеше първата си чаша кафе. Консултациите, които следваха непосредствено една след друга, я зареждаха с настроение повече, отколкото силната и сладка напитка. Наслаждавайки се на усещането, тя се облегна удобно в приятната атмосфера на кабинета си и се зае да чете кратките бележки, които бе добавила към данните за всеки клиент.

От опит знаеше, че характерът на двойката — или както често ставаше, на булката конкретно — ѝ помагаше да определи какъв да бъде тонът на консултацията, каква насока да следват. За Ема цветята бяха сърцето на една сватба. Независимо дали бяха стилни или причудливи, изискани или семпли, цветята създаваха романтична атмосфера.

Нейната работа се състоеше в това да осигури на клиентите цялата сърдечност и романтика, която желаеха.

Въздъхна, протегна се и после се усмихна на вазата с малки розички върху бюрото си. *Пролетта* — каза си тя, *е най-хубавият сезон*. Сватбите следваха една след друга, което означаваше пълна заетост през деня и дълги нощи, посветени на създаване, аранжиране, съчетаване на най-подходящите елементи не само за сватбите от тази пролет, но и от следващата.

Тя обичаше приемствеността толкова, колкото и самата работа.

Именно това ѝ даваше „Обети“ — на нея и на трите ѝ най-добри приятелки. Приемственост, удовлетворение от работата и усещане за лично изграждане. Освен това можеше да си играе с цветя, да живее сред цветя и буквално да бъде затрупана с цветя всеки ден.

Замислено разгледа ръцете си и обърна внимание на малките убождания и дребните порязвания. Понякога гледаше на тях като на

бойни белези, а друг път — като на почетни медали. Тази сутрин ѝ се щеше да бе предвидила и време за маникюр.

Погледна часовника и си направи сметка на времето. Разбърза се и скочи на крака. Отби се до спалнята, от където грабна червения суитчър с качулката и го нахлузи върху пижамата си. Имаше време да иде до голямата къща, преди да се облече и да се подготви за деня. Там госпожа Грейди щеше да е приготвила закуска, така че на Ема не ѝ се налагаше да рови за храна или да си готви сама.

Животът ѝ, помисли си тя, докато тичаше надолу по стълбите, беше пълен с прекрасни неща.

Мина през всекидневната, която използваше като приемна и място за консултации, и набързо я огледа, докато отиваше към вратата. Трябваше да подмени изложените цветя преди първата среща, но пък колко красиво бяха разтворили цветовете си тези огромни лилиуми.

Излезе от къщата, която по-рано бе предвидена за гости в имението Браун, а сега бе неин дом, както и седалище на „Декорации“ — нейната част от „Обети“.

Вдиша дълбоко пролетния въздух. И потрепери.

По дяволите, защо не беше по-топло? Нали все пак е април, за бога. Времето на нарцисите. Виж само колко весели бяха теменужките, които бе засадила в лехите. Нямахше да позволи на хладното утро — а беше започнало и да ръми на всичкото отгоре — да развали настроението ѝ.

Сгуши се в суитчъра си, пъкна свободната си ръка в джоба и тръгна с кафето в другата към голямата къща.

Навсякъде около нея всичко се възраждаше за нов живот. Ако човек се вгледаше, можеше да забележи напъпилата зеленина по дърветата, както и първите нежни цветове на дряна и черешите. Нарцисите нямаха търпение да разтворят чашките си, а минзухарите вече цъфтяха. Може би щеше да падне още един сняг през пролетта, но най-лошото бе отминало.

Скоро щеше да стане време да разкопае земята, да извади някои от своите красавици от оранжерията и да ги изложи на показ. Тя се грижеше за букетите, венците и гирляндите, но нищо не можеше да надмине Майката Природа в способността ѝ да осигури най-внушителния декор за една сватба.

И нищо, по скромното ѝ мнение, не можеше да надмине имението Браун във възможностите му да покаже тази красота.

Градините, истински шедьоври дори и сега, скоро щяха да се отрупат с цветове, разкошни цветя и ухания, подканващи хората да се разходят по витите пътеки или да поседнат на някоя пейка, за да отдъхнат на слънце или на сянка. Паркър бе възложила на нея — доколкото Паркър изобщо бе способна да прехвърля отговорността на друг — грижата за градините, така че всяка година Ема имаше възможността да се забавлява, засаждайки нещо ново или ръководейки екипа по озеленяването.

Терасите и вътрешните дворове представляваха страхотни и изпълнени с живот кътчета на открито, идеални за сватбени и всякакъв друг вид тържества — приеми край басейна, тържествени вечери на терасите, церемонии под розовата беседка или цветната арка, или долу край езерцето под върбите.

Имаме си всичко, мислеше си тя.

Ами самата къща? Имаше ли нещо по-елегантно и по-красиво от нея? Прекрасното пастелно синьо на стените, съчетано с топлите акценти на жълтото и кремавото; разчупените линии на покрива, сводестите прозорци и изящните балкони — всичко това ѝ придаваше стилно очарование. А и колонадата пред входа бе като че ли създадена да бъде окичена с пищна зеленина или умело подбрани цветни венци и гирлянди.

Когато беше дете, имението ѝ приличаше на приказен замък.

Сега бе неин дом.

Отклони се леко и мина край къщата до басейна, където живееше партньорката ѝ Мак и където се помещаваше фотографското ѝ студио. Още докато свиваше натам, вратата се отвори. Ема се усмихна ведро и махна весело на високия слаб мъж с леко рошава коса и сако от туид, който излезе оттам.

— Добро утро, Картър!

— Здравей, Ема.

Семейството на Картър и нейното бяха близки, откакто се помнеше. Сега Картър Магуайър, бивш професор от „Йейл“ и настоящ учител по английска литература в старата им гимназия, бе сгоден за една от най-добрите ѝ приятелки.

Животът бе не просто хубав, каза си Ема. Беше истинско легло от рози.

Преливаща от радост, тя изтича с танцова стъпка към Картър, дръпна го за реверите и се повдигна на пръсти, за да го целуне.

— Еха — измърмори той и се изчерви леко.

— Хей! — Макензи, още сънена, се бе облегнала на рамката на вратата и късата ѝ червена коса грееше в мрачното утро. — Да не се опитваш да сваляш моя мъж?

— Де да можех. Бих ти го отмъкнала, но ти вече си го омагьосала и заслепила.

— Точно така.

— Хм — Картър се усмихна смутено и на двете. — Това е много приятно начало на деня. Учителският съвет, за който съм тръгнал, не е и наполовина толкова интересен.

— Обади се, че си болен — Мак направо мъркаше. — Ще ти покажа нещо наистина приятно.

— Ха. Хм. Както и да е. Чао.

Ема се ухили зад гърба му, докато той бързаше към колата си.

— Боже, толкова е сладък.

— Наистина.

— Ами виж се ти, щастливка.

— Щастлива и сгодена. Искаш ли пак да видиш пръстена ми?

— Ооо — проточи любезно Ема, когато Мак размаха протегнатите си пръсти. — Прекрасен е!

— На закуска ли отиваш?

— Натам съм тръгнала.

— Чакай — Мак се наведе навътре, грабна якето си и затвори вратата зад гърба си. — Засега съм пила само кафе, така че... — когато двете тръгнаха редом, тя се намръщи. — Това е моята чаша.

— Веднага ли си я искаш?

— Знам защо аз самата съм весела в това гадно утро и причината е същата, поради която нямах време за закуска. Нарича се „Да се изкъпем заедно“.

— Щастливката е също така и гадна самохвалка.

— И се гордее с това. А ти защо си весела? Да не би да има мъж в къщата ти?

— За съжаление, не. Но днес имам записани пет консултации. Което е чудесно начало на седмицата, и то веднага след прекрасния завършек на миналата седмица с вчерашното следобедно сватбено тържество. Беше много сладко, нали?

— Двойката младоженци, прехвърлили шейсетте, които размениха брачни обети и празнуваха, обградени от деца, внуци и правнуци. Не просто сладко, но и много въздействащо. И на двамата им е за втори път, а ето, че са готови да го направят отново, да споделят живота си и да бъдат едно цяло. Направих няколко наистина страхотни снимки. Както и да е, мисля, че тези лудетини ще бъдат щастливи.

— Като говорим за лудетини, наистина трябва да обсъдим твоите цветя. Декември може и да е далеч — и в момента треперя, — но времето лети бързо, както отлично знаеш.

— Още дори не съм решила как ще изглеждам на сватбения ни портрет. Нито съм погледнала роклите, нито съм мислила за цветовете.

— Аз изглеждам добре в ярки и наситени цветове — обади се Ема и запърха с мигли.

— Ти изглеждаш добре и в стар парцал. Това се казва гадна самохвалка — Мак отвори вратата на задния вход и побърза да си избърше краката в антрето, тъй като госпожа Грейди се бе върнала от зимната си ваканция. — Веднага щом избира роклята, ще обсъдим и останалото.

— Ти си първата от нас, която ще се омъжва. И сватбата ще е тук.

— Да. Ще бъде интересно да видим как ще се справим с организацията на сватбата, след като сме част от нея.

— Знаеш, че можеш да разчиташ на Паркър да измисли плана. Ако някой може да направи така, че всичко да мине гладко, това е тя.

Двете влязоха в кухнята и се озоваха сред пълен хаос.

Докато невъзмутимата Морийн Грейди домакинстваше край печката с уверени движения и безизразно лице, Паркър и Лоръл стояха настръхнали една срещу друга в далечния край на стаята.

— Трябва да стане — настояваше Паркър.

— Глупости, глупости, глупости.

— Лоръл, това е бизнес, в който обслужваме клиенти.

— Нека ти кажа точно как бих обслужила клиентката.

— Престани — Паркър, чиято тъмнокестенява коса бе пригладена в стегната конска опашка, вече бе облечена в тъмносин костюм, подходящ за предстоящите срещи. Очите ѝ, тъмни като нощ, горяха от нетърпение. — Виж, вече съм направила списък с нейните изисквания — броя на гостите, желаните цветове, аранжировките на цветята. Дори няма нужда да говориш с нея. Аз ще бъда посредник.

— Позволи ми да ти кажа какво да направиш с този списък.

— Булката...

— Булката е кучка. Пълна идиотка, разглезена хленчеца кукла, която ясно заяви още преди близо година, че нито се нуждае, нито желае да се възползва от услугите ми. Булката може да си гледа работата, защото със сигурност няма да опита от тортата ми сега, когато внезапно е осъзнала собствената си глупост.

В памучния панталон и потника, с които спеше, с коса, все още сплескана от съня, Лоръл се тръшна на един стол в кътчето за закуска.

— Трябва да се успокоиш — Паркър се наведе да вдигне една папка. Вероятно захвърлена на пода от Лоръл, реши Ема. — Всичко, което ти трябва, е тук — Паркър остави папката на масата. — Вече уверих булката, че ще удовлетвори желанията ѝ, така че...

— Тогава ти измисли и приготви четирипластова сватбена торта отсега до събота, както и торта за младоженеца, и асортите от дребни сладкиши. За двеста човека. Направи го ти без предварителна подготовка и при това с три други ангажимента през уикенда и вечерен прием след три дни.

С непреклонно изражение на лицето Лоръл взе папката и демонстративно я пусна на пода.

— Държиш се като дете.

— Добре. Нека съм дете.

— Момичета, малките ви приятелки са дошли да си играете — госпожа Грейди направо изпя думите. Тонът ѝ бе захаросано сладък и очите ѝ се смееха.

— О, струва ми се, че мама ме вика — каза Ема и понечи да се изниже през вратата.

— Не, недей! — Лоръл скочи. — Само чуйте това! Сватбата на Фолк-Харигън. Събота, вечерна церемония. Помните, сигурна съм, че булката само вирна нос при споменаването на идеята „Глазура“ на „Обети“ да осигури тортата, както и десертите. Присмя се на мен и на

предложенията ми и настоя нейна братовчедка, майстор сладкар в Ню Йорк, която била учила в Париж и правела торти за *важни* събития, да се заеме с всички десерти. Помните ли какво ми каза?

— Ами... — Ема се размърда неловко, защото Лоръл сочеше право в сърцето ѝ. — Не и точните думи.

— Е, аз ги помня. Каза, че била сигурна — и го каза с онази подигравателна усмивчица, — че мога да се справя достатъчно добре в *повечето* случаи, но че тя искала само най-доброто за сватбата си. Заяви ми го в лицето.

— Което беше грубо, безспорно — подхвана Паркър.

— Не съм свършила — процеди през зъби Лоръл. — И сега, в последния момент, се оказва, че гениалната ѝ братовчедка е избягала с един от своите клиенти. Скандал, голям скандал, тъй като въпросният клиент се запознал с гениалната братовчедка, когато я наел да му приготви торта за годишното му парти. Сега и двамата са изчезнали безследно и булката иска аз да се поява и да ѝ спася задника.

— Това ни е работата. Лоръл...

— Не питам теб — щракна с пръсти на Паркър и се фокусира върху Мак и Ема. — Питам тях.

— Какво? Каза ли нещо? — Мак се усмихна невинно. — Извинявай, сигурно ми е влязла вода в ушите, докато бях под душа. Не чувам нищичко.

— Страхливка. Ем?

— Виж...

— Закуската! — госпожа Грейди завъртя пръст във въздуха. — Всички да седат. Белтъчни омлети върху препечен черен хляб. Сядайте, сядайте. Яжте.

— Няма да ям, докато...

— Нека да седнем — Ема прекъсна следващата тирада на Лоръл и опита с по-мек тон. — Дай ми минутка да помисля. Хайде всички да седнем и... О, госпожо Грейди, това изглежда фантастично — тя грабна две чинии и като си представяше, че са щитове, отиде до масата за закуска и се настани в ъгъла. — Да не забравяме, че сме един отбор — започна тя.

— Ти не си нито хулена и обиждана, нито затрупана до уши с работа.

— Всъщност съм. Или съм била. Уитни Фолк е същинско олицетворение на булката кучка. Бих могла да ви разкажа личните си кошмарни преживявания с нея, но това е тема на друг разговор.

— И аз имам какво да допълня — обади се Мак.

— Значи си възвърна слуха — измърмори Лоръл.

— Тя е груба, претенциозна, непоносимо капризна и неприятна — продължи Ема. Обикновено, когато организираме едно тържество, въпреки всички проблеми, които могат да изникнат, или необичайните странности на някои от двойките, аз лично обичам да си мисля, че им помагаме да изживеят един ден, който е начало на щастливия им семеен живот. Колкото до тази клиентка, много ще се изненадам, ако изкарат заедно и две години. Тя се държа грубо с теб и не мисля, че усмивката ѝ бе подигравателна, а самодоволна. Не я харесвам.

Очевидно доволна от подкрепата, Лоръл също отпра ви самодоволна усмивка на Паркър и започна да се храни.

— Въпреки това ние си оставаме един отбор. А клиентите, дори когато са самодоволни кучки, трябва да бъдат обслужени. Това са две сериозни причини да го направиш — каза Ема, докато Лоръл я гледеше намръщено.

— Но има и още една, по-добра. Можеш да покажеш на тази груба, самодоволна, кльоцава нахалница с плосък задник какво може да направи един наистина гениален майстор-сладкар, при това под напрежение.

— Паркър вече изпробва това.

— Така ли? — Ема опита миниатюрно резенче от омлета си. — Ами, вярно си е.

— Нейната братовчедка, крадлата на мъже, изобщо не може да стъпи на малкия ми пръст.

— Няма никакво съмнение. Лично аз мисля, че тя трябва да падне на колене пред теб, поне за малко.

— Падането на колене ми допада — Лоръл се замисли.

— И да ми се моли.

— Вероятно бих могла да уредя по нещичко и от двете — Паркър вдигна чашата си с кафе. — Освен това я осведомих, че за да можем да задоволим желанието ѝ в такъв кратък срок, ще се наложи да плати допълнителна такса. Добавих дващест и пет процента към

сметката. Тя се хвана като удавник за сламка и направо захлипа от благодарност.

Ново пламъче грейна в ясносините очи на Лоръл.

— Заплака ли?

Паркър наклони глава и повдигна едната си вежда.

— Е?

— Макар плачът ѝ да ме сгрыва вътрешно, тя все пак ще трябва да приеме каквото ѝ предложи и да го хареса.

— Категорично.

— Само ми кажи какво си решила, когато си готова — каза Ема.

— Аз ще гледам да вмъкна цветята и украсата за масите — тя се усмихна съчувствено на Паркър. — Кога ти се обади с тази новина?

— В три и двадесет сутринта.

Лоръл се протегна и потупа ръката на Паркър.

— Съжалявам.

— Това е част от сделката. Ще се справим. Винаги успяваме.

Винаги успяваха, мислеше си Ема, докато освежаваше цветната украса във всекидневната. Вярваше, че винаги ще е така. Погледна към снимката, която пазеше в обикновена бяла рамка, на която три малки момичета си играеха на „Сватбен ден“ в лятната градина. Тя беше булката в онзи ден и стискаше букет от диви теменужки и глухарчета, а на главата си носеше дантелен воал. И бе също толкова запленена и щастлива, колкото и приятелките си, когато синята пеперуда кацна на глухарчето в букета ѝ.

Мак също бе там, разбира се, зад обектива на фотоапарата и бе запечатала мига. Тя смяташе, че е истинско малко чудо това, че бяха превърнали любимата си детска игра в процъфтяващ бизнес.

Никакви глухарчета сега, мислеше си тя, докато разбухваше възглавничките. Но колко пъти бе виждала същия щастлив и заплепен поглед в очите на различни булки, когато им бе поднасяла букет, специално направен за тях. Само за тях.

Надяваше се, че срещата, която я очакваше след малко, в крайна сметка ще завърши следващата пролет със същия блеснал поглед в очите на булката.

Подреди папките, албумите, книгите си и отиде пред огледалото да провери как е косата ѝ, гримът и линията на сакото и панталона, в които току-що се бе преоблякла.

Представянето, каза си тя, е приоритет за „Обети“.

Отдръпна се от огледалото и вдигна телефона с ведър глас:

— „Декорации“ за „Обети“. Да, здравей, Роузан, разбира се, че те помня. Сватбата е през октомври, нали? Не, не е прекалено рано да се вземат тези решения.

Докато говореше, Ема взе бележника от бюрото си и го отвори.

— Можем да си уредим среща за другата седмица, ако това те устройва. Можеш ли да донесеш снимка на роклята си? Чудесно. И ако си ги избрала, роклите за шаферките или поне цвета им? Мммхъ. Ще ти помогна с всичко това. Какво ще кажеш за следващия понеделник в два?

Отбеляза срещата, а после хвърли поглед през рамо, тъй като чу спирането на кола отвън.

На телефона имаше клиент, а на вратата вече я чакаше друг.

Господи, обожаваше пролетта!

Ема разведе последната си клиентка за деня в помещението с мострите, където пазеше аранжировки от копринени цветя и букети, както и различни варианти за украса на маси.

— Направих този, когато ми изпрати по електронната поща снимка на роклята ти и ми обясни какви са цветовете за сватбата и какви цветя харесваш. Знам, беше споменала, че предпочиташ голям каскаден букет, но...

Ема взе от рафта букета от лилиуми и рози, завързани с бяла панделка, обсипана с перлички.

— Само исках да видиш и този, преди да вземеш твърдо решение.

— Красив е, освен това включва любимите ми цветя. Но не ми се струва, нали разбираш, достатъчно голям.

— Като вземем под внимание силуета на роклята ти, кройката на полата и прекрасната изработка на обсипания с перли корсаж, смятам, че по-съвременният вид на букета ще бъде зашеметяващ. Искам да

получиш точно това, което желаеш, Миранда. Тази мостра е по-близо до онова, което имаш предвид.

Ема взе от рафта един каскаден букет.

— О, прилича на цветна градина!

— Да, така е. Нека ти покажа няколко снимки — тя отвори папката на бюрото и извади две снимки.

— Това е моята рокля! С букетите.

— Моята партньорка Мак е истински гений в боравенето с „Фотошоп“. Тук можеш да видиш съвсем ясно как изглежда всеки от букетите с роклята ти. Нямаме право на грешен избор. Това е твоят ден и всеки детайл ще бъде точно такъв, какъвто го искаш.

— Но ти си права, нали? — Миранда разгледа внимателно и двете снимки. — Големият сякаш засенчва роклята. Докато другият сякаш е направен точно за нея. Елегантен, но все пак романтичен. Много е романтичен, нали?

— Така мисля. Лилиумите с лекия розов оттенък изпъкват прекрасно на фона на белите рози и акцентите от нежна зеленина. Бялата панделка е много елегантна, а перличките блестят нежно. Мислех си, че ако го харесаш, можем да направим букети само от лилиуми за шаферките ти, може би с розова панделка за тях.

— Мисля... — Миранда отиде с мострения букет до голямото старомодно подвижно огледало в ъгъла. Усмивката ѝ разцъфна като цветята, докато се оглеждаше. — Мисля, че изглежда така, сякаш е направен от някоя много изобретателна фея. И много ми харесва.

Ема си отбеляза в бележника.

— Радвам се, че ти харесва. Ще започнем да работим по аранжировките, съобразно букетите. Ще сложа прозрачни стъклени вази на централната маса, така че букетите не само ще останат свежи, но и ще служат като украса по време на приема. Колкото до букета, който ще хвърлиш, мислех си да е само от бели рози, с по-малък размер, например такъв — Ема свали друга мостра от рафта. — Увит с розови и бели панделки.

— Би било прекрасно. Оказва се, че всичко е много по-лесно, отколкото си мислех.

Доволна от развоя, Ема си отбеляза още нещо в бележника.

— Цветята са нещо важно, но трябва и да са забавни. Нямаме право на грешен избор, не го забравяй. От всичко, което си ми казала,

разбирам, че сватбата е по-скоро в модерно романтичен стил.

— Да, точно това искам.

— Твоята племенница, малката шаферка с цветята, е на пет, нали така?

— Тъкмо навърши пет години миналия месец. Много се вълнува от факта, че ще разхвърля розови листенца по пътеката към олтара.

— Сигурна съм, че е така — Ема мислено зачерта в списъка си идеята за малък кръгъл букет, окачен с панделка на ръката. — Можем да използваме този вид кошница, обвита в бял сатен, украсена с малки розички, от която също да висят розови и бели панделки. И листенцата ще бъдат бели и розови. Можем да й направим венец за главата от миниатюрни розички — бели и розови. В зависимост от роклята ѝ или от твоите предпочитания можем да го направим много семпъл или да завържем за него панделки, които да се спускат по гърба ѝ.

— С панделки, непременно. Тя е много сладко момиченце. Ще бъде във възторг — Миранда взе мостреното венче, което Ема ѝ подаде. — О, Ема. Прилича на малка коронка! Като на принцеса.

— Точно така — когато Миранда я постави на своята глава, Ема се засмя. — Сладкото петгодишно момиченце ще бъде на седмото небе. А ти завинаги ще останеш любимата ѝ леля.

— Ще изглежда толкова красива. Да, да за всичко. За кошницата, венчето, панделките, розите, цветовете.

— Чудесно. Много ме улесняваш. Стигнахме до букетите за майките и бабите. Можем да направим малки букетчета за китката или за деколтето, като използваме рози или лилиуми, или пък и двете. Но...

Усмехната, Миранда остави венчето.

— Всеки път, когато кажеш „но“, следва нещо фантастично. Е, какво?

— Мислех си, че можем да осъвременим класическо то викторианско букетче.

— Нямам представа за какво говориш.

— Малък букет — като този, който се носи в малка тръбичка, за да останат цветята свежи. Ще сложим специални поставки на масите до местата им и така ще ги украсим още малко, за да се отличават от останалите. Ще използваме дребни лилиуми и рози, но можем да

разменим цветовете. Розови рози и бели лилиуми, отново с акценти от нежна зеленина. А ако не подхожда на роклите им, ще ги направим само бели. Малки, но не съвсем миниатюрни. Бих използвала нещо като тази обикновена сребърна халка да ги придържа, нищо прекалено натруфено. А после бихме могли да ги гравираме с датата на сватбата или имената ви, или с техните имена.

— Все едно имат свои лични букети. Като умалени копия на моя. О, майка ми направо ще...

Когато Миранда се просълзи, Ема се пресегна и взе кутията със салфетки, която държеше на удобно място.

— Благодаря. Искам ги. Трябва да помисля за гравирването на имената. Искам да го обсъдя с Браян.

— Имаш много време.

— Но ги искам. С разменените цветове по-добре, защото то така ще бъдат по-лични. Ще поседна тук за минутка.

Ема я придружи до удобното диванче и остави кутията, така че Миранда да я стига.

— Ще бъде прекрасно.

— Знам. Представям си го. Вече мога да го видя в мислите си, а още дори не сме стигнали до аранжировките и цветята за масите, и... всичко останало. Но вече го виждам. Трябва да ти призная нещо.

— Добре.

— Сестра ми, която е и кума, нали се сещаш? Тя много настояваше да ангажираме за сватбата „Фелфут“. Каз ваше, че това е най-доброто място в Гринуич, нали разбираш, и е толкова красиво.

— Прекрасно място и те винаги се справят фантастично.

— Но двамата с Браян просто се влюбихме в имението Браун. Във вида му, в атмосферата му, в начина, по който четирите работите заедно. Стори ни се подходящо за нас. Всеки път, когато идвам тук или се срещам с някоя от вас, се уверявам, че не сме сбъркали. Ще имаме най-разкошната сватба. Извинявай — каза тя и отново попи сълзите в очите си.

— Няма за какво — Ема също си взе салфетка. — Поласкана съм и нищо не ме прави по-щастлива от това да седя тук до булка, която плаче от щастие. Какво ще кажеш да изпием по чаша шампанско, за да се успокоим малко, преди да започнем да обсъждаме бутониерите?

— Наистина ли? Емалин, ако не бях лудо влюбена в Браян, щях да помоля теб да се ожениш за мен.

Ема се засмя и стана.

— Веднага се връщам.

Доста по-късно Ема изпрати развълнуваната булка и приятно изморена, седна с чаша кафе в кабинета си. Миранда беше права, мислеше си тя, докато въвеждаше в компютъра информацията. Щеше да има най-разкошната сватба. Изобилие от цветя, съвременен стил с романтичен привкус. Свещи и блясък на лъскави панделки и тюл. Розови и бели цветя с детайли в наситено синьо и зелено за контраст и допълнение. Елегантни вази от сребро и стъкло за акцент. Изчистени линии и украса от малки цветни лампички.

Докато нахвърляше черновата на подробния договор, тя се поздрави сама за много продуктивния ден. И тъй като щеше да посвети по-голямата част от следващия на подготовката на аранжировките за вечерното тържество в средата на седмицата, реши да си легне рано тази вечер.

Няма да се поддаде на изкушението да се отбие и да види какво е приготвила за вечеря госпожа Г., а ще си направи салата, може би с малко макарони. Ще се сгуши на дивана и ще гледа някой филм или пък ще прегледа любимите си списания и ще се обади на майка си. Можеше да свърши всичко, да прекара една спокойна вечер и да се озове в леглото в единнасет.

Докато проверяваше за грешки договора, телефонът ѝ издаде двете бързи позвънявания, които означаваха, че някой я търси на личния номер. Погледна дисплея и се усмихна.

— Здравей, Сам.

— Здравей, красавице. Какво правиш у дома, вместо да си навън с мен?

— Работя.

— Минава шест. Приключвай, скъпа. Адам и Вики правят парти. Можем първо да идем да хапнем нещичко. Ще мина да те взема след час.

— О, почакай. Казах на Вики, че тази вечер просто не мога. Целият ми ден мина в срещи с клиенти и все още ми трябва поне час,

преди да...

— Все трябва да хапнеш, нали? А и щом си работила цял ден, значи заслужаваш малко забавления. Ела да се повеселим заедно.

— Много мило, но...

— Не ме карай да ходя сам на партито. Ще се отбием там, ще пийнем, ще се посмеем и ще си тръгнем, когато поискаш. Не разбивай сърцето ми, Ема.

Тя вдигна очи към тавана и мислено се прости с тихата вечер у дома.

— Няма да успея за вечерята, но мога да се срещна с теб направо там към осем.

— Мога да те взема в осем.

А после да извъртиш така нещата, че да влезеш у дома, когато ме върнеш след партито — помисли си тя. Нямаше да стане.

— Ще се видим там. Така, ако се наложи да си тръгна, а ти се забавляваш, ще можеш да останеш.

— Щом това е най-доброто ти предложение, приемам. Ще се видим там.

ВТОРА ГЛАВА

Тя обичаше партита, напomini си Ема. Обичаше да разговаря с другите. С удоволствие избираше тоалет за събитието, гримираше се и се суетеше с прическата си.

Беше млада и свободна.

Харесваше Адам и Вики, всъщност тя сама ги бе запознала преди четири години, когато бе станало ясно, че с Адам са по-добри приятели, отколкото любовници.

„Обети“ подготви сватбата им.

Харесваше и Сам, помисли си тя с въздишка, когато спря пред модерната двуетажна къща и намести огледалото, за да провери грима си.

Беше ѝ приятно да излиза със Сам — на вечеря, на парти, на концерт. Проблемът бе в искрометьра. Когато го бе срещнала за първи път, той бе получил солидна седмица по тази скала, при това с потенциал да я увеличи. Струваше ѝ се умен и забавен, хареса ѝ изисканата му външност. Но целувката на първата им среща бе получила незавидната оценка „две“ по скалата за искрите на привличане.

Вината не беше негова, призна тя, докато излизаше от колата. Помежду им просто нямаше искра. Беше опитала. Още няколко целувки — целувките ѝ бяха любими. Но така и не успяха да минат над двойката — и то в най-добрия случай.

Не беше лесно да кажеш на един мъж, че нямаш намерение да спиш с него. Рискуваше да засегне чувствата и егото му. Но тя го бе направила. За съжаление, доколкото разбираше, той не ѝ бе повярвал.

Може би щеше да намери с кого да го запознае на партито.

Влезе вътре и се озова сред музика, гласове, светлини — и настроението ѝ моментално се вдигна. Наистина обичаше партита.

С един бърз поглед установи, че познава поне дузина от гостите.

Целуна няколко души по бузите, размени прегръдки с други и продължи да търси домакините. Забеляза своя далечна братовчедка,

която ѝ махна. Адисън, досети се тя и ѝ направи знак, че ще отиде да я поздрави. Необвързана, забавна и очарователна. Да, определено вярваше, че двамата със Сам ще си допаднат.

Непременно щеше да ги запознае.

Намери Вики в кухненския бокс на просторната всекидневна, потънала в разговор с приятелки, докато допълваше платото с хапки за гостите.

— Ема! Не вярвах, че ще успееш да дойдеш.

— Дошла съм само за минутка. Изглеждаш страхотно.

— Както и ти. О, благодаря! — пое букета от нежни розово-бели лалета, който Ема ѝ подаде. — Много са красиви.

— Все си повтарям: „Пролет е, по дяволите!“. Цветята доказват, че съм права. Мога ли да ти помогна?

— Категорично не. Чаша вино?

— Половин чаша. С колата съм и наистина не мога да остана дълго.

— Половин чаша каберне совиньон — Вики остави цветята на плота, за да освободи ръцете си. — Сама ли дойде?

— Всъщност със Сам имаме уговорка да се видим тук.

— Ооо — проточи леко Вики.

— Не е сериозно наистина.

— Ами...

— Довери ми се и остави на мен — каза тя, когато Вики извади ваза за цветята. — Какво мислиш за Адисън и Сам?

— Дватама заедно ли са? Не знаех, че...

— Не. Просто си мислех. Според мен двамата ще си допаднат.

— Разбира се. Вероятно. Вие изглеждате толкова добре заедно.

Ти и Сам.

Ема издаде неопределен звук.

— Къде е Адам? Не го видях сред гостите.

— Вероятно е на верандата и пие бира с Джак.

— Джак тук ли е? — Ема гледаше ръцете ѝ да са заети, а тонът ѝ — неутрален. — Трябва да го поздравя.

— Приказват си за баскетбол, доколкото дочух. Нали ги знаеш какви са.

Отлично знаеше. Познаваше Джак Кук повече от десетилетие, от времето, когато двамата с брата на Паркър, Дилейни, деляха една стая

в „Йейл“. Джак бе прекарал доста време в имението Браун. Впоследствие се бе преместил в Гринуич и бе отворил малко проектантско бюро с отбрана клиента.

Беше солидна опора за Паркър и Дел, спомни си тя, когато родителите им загинаха в катастрофа с частен самолет. А когато решиха да започнат бизнеса си, той им оказа незаменима помощ, като направи проект за преустройство на къщата до басейна и къщата за гости в съответствие с нуждите на новата компания.

На практика беше член на семейството.

Да, непременно щеше да го поздрави, преди да си тръгне.

Обърна се с чаша вино в ръка точно когато Сам влезе в стаята. Изглежда страхотно, помисли си тя. Висок и мускулист, с онова палаво пламъче в очите. Може би съвсем мъничко прекалено изтупан, с идеално сресана коса, перфектно подбрани дрехи, но...

— Ето я и нея! Здравсти, Вик — подаде на Вики бутилка специално каберне совиньон, точно каквото трябваше, целуна я по бузата, а после се усмихна топло на Ема. — Тъкмо жената, която търсех.

Улови Ема и я целуна ентузиазирано, като едва стигна до ниво „приятно“ по скалата ѝ.

Тя успя да се отдръпне на сантиметри и да опре свободната си ръка на гърдите му, в случай че му хрумне отново да я целуне. Усмихна му се и се засмя приятелски.

— Здравсти, Сам.

Джак, с разрошена от вечерния бриз тъмноруса коса, разкопчано кожено яке и избелели джинси, тъкмо влизаше откъм верандата. Повдигна вежди и устните му се извиха в усмивка към Ема.

— Здравсти, Ем. Не исках да ви прекъсвам.

— Джак — тя побутна Сам още малко назад. — Познаваш Сам, нали?

— Разбира се. Как си?

— Добре — Сам се завъртя и прегърна Ема през рамо.

— А ти?

— Не се оплаквам — взе си картофче, топна го в пикантния сос. — Как са нещата в имението? — попита той Ема.

— Заети сме. Пролетта е време за сватби.

— Пролетта е време за бейзбол. Видях майка ти онзи ден. Тя все още е най-красивата жена на света.

Ема се усмихна широко:

— Вярно е.

— Все още отказва да напусне баща ти заради мен, но надеждата остава. Както и да е, до скоро, Сам.

Когато Джак се отдалечи, Сам се завъртя. Ема, която отлично познаваше тази маневра, също се извърна, за да не остане приклещена между него и плота.

— Бях забравила колко много общи приятели имаме с Вики и Адам. Познавам почти всички тук. Трябва да поговоря с няколко души. О, много ми се ще да те запозная с един от тях.

Бодро сграбчи ръката на Сам.

— Не познаваш братовчедка ми Адисън, нали?

— Не мисля.

— Не съм я виждала от месеци. Хайде да я потърсим, за да ви запозная.

И тя го поведе към тълпата от гости.

Джак напълни шепата си с ядки и се заприказва с група приятели. Неволно се загледа в Ема, която развеждаше наоколо младия перспективен мениджър. Тя беше... просто зашеметяваща, помисли си той.

Не беше само заради сексапилното ѝ тяло, съблазнителния поглед, изкусителните извивки, златистия тен на кожата, буйната къдрава коса и меките ѝ пълни устни. И това бе достатъчно впечатляващо. Но трябваше да се добави и топлотата и светлината, които тя сякаш излъчваше. Беше изумително красива.

И, напомни си той, беше почти като сестра на най-добрия му приятел.

Човек рядко можеше да я види извън постоянното обкръжение от приятелки, роднини и познати. Или както сега, придружена от някой мъж.

Когато, една жена изглеждаше като Емалин Грант, винаги имаше мъж наоколо ѝ.

И все пак нямаше нищо лошо в това да я погледа. Той бе ценител на изчистените линии и плавните извивки — при сградите и при жените. Според квалифицираната му преценка Ема бе направо свършена от архитектурна гледна точка. Затова продължи да хапва от ядките и да се преструва, че слуша разговора, докато се наслаждаваше на елегантните ѝ движения.

Сякаш съвсем спонтанно, забеляза той, Ема спираше, разменяше поздравя, замлъкваше, смееше се или само се усмихваше. Но той я бе опознал през годините. Беше си поставила някаква цел.

С възбудено любопитство Джак се откъсна от компанията и се присъедини към друга група, за да не я изпусне от поглед.

Мъжът до нея, Сам, често поставяше ръка на гърба ѝ, прегръщаше я през рамо. Тя му се усмихваше често, смееше се и го гледаше изпод гъстите си и тъмни мигли. Но беше съвсем ясно, че езикът на тялото ѝ — а той бе изучил детайлно тялото ѝ — не изразява съгласие.

Чу я как извика: *Адисън!* и после се засмя с онзи смях, от който кръвта на мъжете кипваше, преди да прегърне една привлекателна блондинка.

Двете започнаха да си бърбят с грейнали лица, както обикновено правеха жените, докато стоят на една ръка разстояние и се оглеждат една друга, преди да си разменят неизменните комплименти.

Изглеждаш фантастично. Отслабнала ли си? Много ми харесва прическата ти. Наблюденията му показваха, че въпросният женски ритуал може и да има някои вариации, но темата е една и съща.

После Ема се извърна така, че мъжът до нея и блондинката да се озоват лице в лице.

Тогава разбра всичко от начина, по който тя се оттегли на сантиметър-два, а после махна с ръка във въздуха и потупа кавалера си по ръката. Искаше да зарече този мъж и смяташе, че блондинката може да го поразсее.

Когато дискретно се оттегли към кухнята, Джак вдигна бирата си в незабелязан тост.

Добре изиграно, Емалин — помисли си той. Много добре.

Тръгна си рано. Имаше среща на закуска, в осем часа, и цял ден — посещения на обекти. Някъде сред тях или на следващия ден трябваше да отдели време пред чертожната дъска, за да поработи върху проекта за разширение на студиото, за което Мак настояваше, след като се сгодиха с Картър и заживяха заедно.

Представяше си как би могло да стане, без да промени линията и силуета на сградата. Но искаше да прехвърли идеите си на хартия и да си поиграе малко с тях, преди да покаже нещо на Мак.

Още не бе свикнал с представата, че Мак ще се омъжва — и то за Картър. Човек не би могъл да не хареса Картър, помисли си Джак. Те не бяха близки по времето, когато тримата — той, Дел и Картър, бяха заедно в „Йейл“. Но нямаше как да не го хареса.

Освен това той караше погледа на Мак да грейва. А това означаваше много.

Радиото гърмеше с все сила, докато той обмисляше различни идеи как да разшири пространството, така че и Картър да си има домашен кабинет, в който да... каквото там правеха преподавателите по литература в кабинетите си.

Докато шофираше, дъждът, който валя на пресекулки през целия ден, се превърна в ситен сняг. *Април в Нова Англия*, помисли си той.

Фаровете му осветиха колата, спряла на банкета, и жената, която стоеше отпред до вдигнатия капак, опряла свитите си в юмруци ръце на кръста.

Спря, слезе от колата, после пхна ръце в джобовете си и тръгна бавно към Ема.

— Отдавна не сме се виждали.

— По дяволите. Просто спря. Угасна — тя замаха ядосано и Джак отстъпи предпазливо крачка назад, за да не го удари с фенерчето, което стискаше в едната си ръка. — И заваля сняг. Виждаш ли?

— Да. Провери ли горивото?

— Не ми е свършило горивото. Не съм идиот. Аккумуляторът е. Или карбураторът. Или някой от онези маркучи. Или ремъци.

— Е, това доста стеснява кръга.

Тя въздъхна сърдито.

— По дяволите, Джак. Аз съм специалист по цветята, а не механик.

Това го накара да се засмее.

— Ясно. Обади ли се на „Пътна помощ“?

— Ще го направя, но реших, че трябва поне да погледна там отпред, в случай че е нещо просто и очевидно. И защо не правят нещата там вътре прости и очевидни за хората, които карат коли?

— Защо цветята имат странни латински имена, които никой не може да произнесе? Това са сериозни въпроси. Дай да погледна — протегна ръка за фенерчето. — Господи, Ема, замръзнала си.

— Щях да си облека нещо по-дебело, ако знаех, че ще се озова край пътя посред нощ, и то в снежна буря.

— Всъщност едва прехвърча — смъкна якето си и ѝ го подаде.

— Благодаря.

Тя се загърна в якето, а Джак пхна глава под капака.

— Кога за последно си карала тази кола в сервиз?

— Не знам. Преди известно време.

Погледна я иронично с тъмносивите си очи.

— Изглежда, е било преди век. Кабелите на акумулатора ти са разядени.

— Какво означава това? — тя пристъпи напред и напъха главата си под капака редом с него. — Можеш ли да ги поправиш?

— Мога...

Обърна глава към нея и тя се извърна към него. Виждаше единствено кадифените ѝ кафяви очи и за миг просто изгуби дар-слово.

— Какво? — обади се тя и топлият ѝ дъх погали устните му.

— Какво? — какво, за бога, правеше? Отдръпна се назад, далеч от опасната зона. — Мога... мога да подам ток до колата ти и така да се прибереш у дома.

— О, добре. Става. Това е добре.

— После трябва да закараш тази кола в сервиз.

— Разбира се. Незабавно. Обещавам.

Гласът ѝ прозвуча накъсано и това му напомни, че е студено.

— Влез в колата, докато аз свържа кабелите. Не я пали, не пипай нищо, докато не ти кажа.

Доближи колата си максимално близо до предницата на другата. Когато извади кабелите, Ема излезе от колата.

— Искам да видя какво правиш — обясни тя. — В случай, че някога ми се наложи да го направя.

— Добре. Кабели, акумулатори. Имаш плюс и минус. Не бива да ги бъркаш, защото ако ги свържеш обратно...

Той закачи единия край за акумулатора, после издаде задавен звук и започна да се тресе. Вместо да изпищи, тя се засмя и го тупна по ръката.

— Идиот. Имам братя. Знам им номерата.

— Братята ти е трябвало да те научат как да подадеш ток до колата.

— Мисля, че са ми показвали, но аз не съм внимавала достатъчно. Имам такива кабели в багажника, заедно с други неща от първа необходимост. Но никога не ми се е налагало да използвам каквото и да било. Под твоя капак е по-чисто, отколкото под моя — добави тя и изгледа намръщено двигателя му.

— Подозирам, че и в ада е по-чисто, отколкото под твоя капак.

Тя изпуктя възмутено.

— След като го видях, не мога да споря.

— Влизай вътре и завърти.

— Какво да завъртя? Шегувам се — добави тя.

— Ха-ха. Когато запали, ако въобще запали, недей да изключваш.

— Ясно — влезе в колата, стисна палци и завъртя ключа.

Двигателят захърка, пресекна — това го накара да потръпне — после заръмжа и тръгна.

Тя подаде глава през прозореца и го погледна с грейнало лице.

— Получи се!

Мина му през ум, че с толкова блясък усмивката ѝ би могла да подаде искра на поне сто акумулатора.

— Да я оставим да загрее малко, а после ще те изпратя до вкъщи.

— Няма нужда да го правиш. Не ти е на път.

— Ще те последвам, за да съм сигурен, че няма да спреш насред път.

— Благодаря ти, Джак. Един бог знае колко време щях да стоя край пътя, ако не се беше появил. Тъкмо се проклинах, задето изобщо отидох на това проклето парти, след като единственото, което исках, беше да си остана у дома тази вечер, да гледам някой филм и да си легна рано.

— Тогава защо излезе?

— Защото съм слабохарактерна — тя сви рамене. — На Сам никак не му се ходеше сам, а и аз обичам партита, затова реших, че няма да е зле да се срещна с него там и да се помотая около час.

— Аха. Какво стана с него и блондинката?

— Моля?

— Блондинката, която му тикна в ръцете.

— Не съм му я тикала в ръцете — отмести поглед, после отново се взря в очите му. — Добре де, така беше, но само защото смятам, че двамата ще си допаднат. Кое то и стана. Смятам, че заради това добро дело си е струвало да изляза тази вечер. Само дето се озовах с развалена кола край пътя. Струва ми се несправедливо. И леко смущаващо, след като си забелязал.

— Напротив, бях искрено впечатлен. Това, както и салсата, бяха любимата ми част от вечерта. Ще махна кабелите. Ако всичко е наред, изчакай, докато вляза в колата, преди да тръгнеш.

— Добре. Джак? Длъжница съм ти.

— Да, така е — той ѝ се ухили и се отдалечи.

След като се увери, че двигателят ѝ продължава да работи равномерно, той затвори капака, после и своя. Прибра кабелите в багажника, седна зад волана и примигна с фаровете, за да ѝ даде сигнал за тръгване.

Последва я през нежната пелена от снежинки, стараяйки се да не мисли за онзи миг под капака, когато дъхът ѝ бе стоплил устните му.

Тя му свирна лекичко с клаксона, когато стигнаха отбивката за частния път към имението Браун. Джак намали и спря. Видя как задните фарове на колата ѝ мъждукат в мрака, а после изчезват зад завоя, който водеше към къщата за гости.

Остана още малко в мрака, преди да завие с колата и да потегли към дома.

В огледалото за обратно виждане Ема видя Джак да спира в началото на алеята. Поколеба се дали не беше редно да го покани на кафе, преди да потегли за дома си.

Сигурно трябваше да го направи — поне това — но вече бе прекалено късно. И по-добре несъмнено.

Не беше особено мъдро да забавлява семеен приятел, който заковава десетката в скалата ѝ за сексуално привличане, и то сам, посред нощ. Особено след като все още усещаше тръпки в стомаха си от онзи нелеп момент под капака на колата, когато едва не му се нахвърли. Това не биваше да се случва.

Щеше ѝ се да поговори за цялата тази глупава каша с Паркър или Лоръл, или с Мак — а най-добре с трите заедно. Но и това не можеше да стане. Някои неща не биваше да се споделят дори и с най-добрите приятелки на света. Особено след като бе наясно, че Джак и Мак някога са били доста близки.

Подозираше, че Джак е бил близък с доста жени.

Но това всъщност не е недостатък, мислеше си тя, докато паркираше. Ема харесваше компанията на мъжете. Обичаше и секса. Понякога едното водеше до другото.

А и как би могъл да намериш любовта на живота си, ако не я търсиш?

Изключи двигателя, прехапа устни, после отново завъртя ключа. Моторът издаде задавен звук, явно се поколеба, но все пак запали.

Това трябва да е добър знак, реши тя, после отново го изключи. Но щеше да закара колата в сервиз възможно най-скоро. Щеше да пита Паркър за добър механик, тъй като приятелката ѝ знаеше всичко.

Влезе в къщата и взе бутилка вода, преди да се качи в спалнята си. Благодарение на Сам и глупавия акумулатор нямаше да си легне в разумен час, но може би щеше да успее към дванайсет. Което означаваше, че няма да има извинение да пропусне ранната тренировка, която бе планирала за сутринта.

Без извинения, строго си напомни тя.

Остави водата на ниската масичка до вазата с фрезии и започна да се съблича. Тогава осъзна, че още носи якето на Джак.

— О, по дяволите!

Мирише много хубаво, реши тя. На кожа и на Джак. А това не бе миризма, която щеше да провокира спокойни сънища. Занесе го в другия край на стаята, праметна го върху един стол. Трябваше да му го върне, но за това щеше да мисли на другия ден.

Ако някое от момичетата имаше работа в града, би могло да го остави. Не беше проява на страхливост да прехвърли задачата на друг. Просто практичност.

Страхливостта нямаше нищо общо. Непрекъснато се срещаше с Джак. През цялото време. Просто не виждаше смисъл да ходи специално, след като някой друг има път натам. Той сигурно имаше и друго яке. Едва ли толкова се нуждаеше от него. И ако наистина не можеше без него, защо не си го бе поискал?

Сам си беше виновен.

А и нали си обеща, че ще му мисли по-късно?

Облече си пижамата, после отиде в банята за вечерния си ритуал. Свали грима, нанесе тоник и овлажнител върху лицето си, изми зъбите и среса косата си. Обичайните действия и обстановката в красивата баня обикновено ѝ действаха отпускащо. Обичаше веселите цветове, приятната вана, както и полицата с бледозелени бутилки, в които винаги имаше цветя.

Сега бяха мънички нарциси, за да отпразнува пролетта. Но грейналите им главички сякаш ѝ се присмиваха. Ядосана, тя угаси лампата.

Продължи с ритуала си, като отмести планината от малки възглавнички от леглото, отметна бродираната покривка и бухна възглавниците, върху които спеше. Пъхна се под завивката и се сгуши отдолу, за да се наслади на гладките и меки чаршафи с кожата си, на унасящото ухание на фрезии, което се носеше във въздуха, и...

По дяволите! Още усещаше миризмата на якето му.

Въздъхна и се обърна по гръб.

И какво от това? Какво лошо имаше в това, че желае най-добрия приятел на брата на най-добрата си приятелка? Не беше никакво престъпление. Сексуалните фантазии бяха абсолютно нормални и естествени. Всъщност бяха нещо хубаво. Здравословно. *Харесваше ѝ да има сексуални фантазии.*

Защо една нормална жена да не изпитва сексуално влечение към един сексапилен, привлекателен мъж със страхотно тяло и очи с цвят на пушек в утринна мъгла?

Трябваше да е луда, за да няма фантазии.

Ако обаче предприемеше някакви действия, тогава вече щеше да е лудост. Но имаше пълното право да си фантазира.

Зачуди се какво би направил, ако тя бе стопила последните сантиметри помежду им под капака на колата и го бе целунала страстно.

Тъй като бе мъж, той щеше моментално да ѝ отвърне, помисли си тя. И щяха да прекарат няколко много интересни мигове в страстни целувки край пътя, под леко падащия сняг. С разгорещени тела и разтуптени сърца, докато снегът се сипе наоколо им, а после...

Не, не, сега вече минаваше в сферата на романтиката. Защо винаги го правеше, защо минаваше от здравословната проява на страст към романтиката? В това беше проблемът ѝ, който несъмнено се коренеше в приказно романтичната история на родителите ѝ. Как можеше да не желае онова, което имаха те?

Мислено си заповяда да престане да мисли за това. Нямаше да намери своето приказно щастие с Джак. По-добре да си остане със страстта.

Да, щяха да се разгорещят и възбудят край пътя, но... След онази импулсивна и несъмнено взривоопасна целувка щяха да изпитват неудобство и смущение.

Щеше да се наложи да се извиняват един на друг или да се опитат да обърнат всичко на шега. Щеше да е странно и напрегнато.

Простата истина бе, че беше прекалено късно да се отдадат на физическата страст. Бяха приятели, почти роднини. Човек не се нахвърля на приятелите и родствениците си. Така беше по-добре за нея, много по-добре — щеше да запази мислите си само за себе си и да продължи да търси истинското чувство. Любовта.

Онази любов, която трае цял живот.

ТРЕТА ГЛАВА

Изпълнена с гняв и самосъжаление, Ема се запъти към домашния фитнес салон в голямата къща. Дизайнерът му говореше за практичния усет и безукорен стил на Паркър, които Ема искрено мразеше в този момент.

Новините по „Си Ен Ен“ вървяха като фон на големия плосък екран на стената, докато Паркър, с неизменната слушалка за телефон в ухото, бягаше на пътеката. Ема се намръщи на огромния и многофункционален уред в средата на залата, докато сваляше пуловера си. Обърна му гръб, както и на колелото, и на рафта с гирички, и на полицата с DVD филми с наперени и енергични инструктори, готови да ѝ представят поредния сеанс с йога или пилатес, да я измъчат с гимнастическата топка или да я впечатлят с тай-чи.

Разгъна една от постелките и седна с намерението да направи няколко упражнения за разтягане. После само се излегна.

— Добро утро — Паркър я погледна и продължи да бяга енергично. — Легнала си късно?

— От колко време си на това нещо?

— И ти ли искаш? Почти приключих. Тъкмо минах на забавен режим.

— Мразя тази стая. Една килия за изтезания си остава килия, дори и да има лъскав под и красиво боядисани стени.

— Ще се почувстваш по-добре след километър-два.

— Защо? — Ема само вдигна ръце, опъната на постелката. — Кой го казва? Кой е решил, че изведнъж хората трябва да пробягват няколко километра всеки ден или че извиването в неестествени пози е добро за тях? Мисля, че са хората, които продават тези проклетите уреди, и онези, които измислят всички прелестни спортни дрешки като екипа, с който си сега.

Ема изгледа с присвити очи тъмносивия клин на Паркър и горнището в яркорозово и сиво.

— Колко такива сладурски комплекта имаш?

— Стотици — сухо отвърна Паркър.

— Видя ли? Ако не те бяха убедили да бягаш всичките тези километри и да се огъваш в неестествени пози, и да изглеждаш добре при това, нямаше да похарчиш толкова много пари за такива сладки екипчета. Вместо това щеше да ги дариш за някоя благотворителна кауза.

— Но в този клин за йога дупето ми изглежда страхотно.

— Така е. Но никой, освен мен не вижда дупето ти, така че какъв е смисълът?

— Лично удовлетворение — Паркър забави крачка и спря. Скочи на земята и грабна една от напоените със спирт кърпички, за да избърше уреда. — Какво има, Ем?

— Казах ти. Мразя тази стая и всичко, свързано с нея.

— Разбрах вече. Но аз познавам този тон. Раздразнителна си, а това много рядко се случва.

— И аз мога да съм раздразнителна като всички останали.

— Не — Паркър взе кърпата си, избърса лице, после отпи вода от бутилката си. — Почти винаги си ведра, оптимистично настроена и добронамерена. Дори и когато се оплакваш.

— Наистина ли? Господи, сигурно е адски досадно.

— Много рядко — Паркър се премести на комплексния уред и се зае да прави упражнения за горната част на тялото, които при нея изглеждаха лесни и прости. Ема знаеше, че не са нито едното, нито другото. Усети нов пристъп на негодувание и седна на пода.

— Раздразнителна съм. Тази сутрин съм изпълнена с раздразнение. Снощи...

Прекъсна изречението, когато видя Лоръл. Тя беше с вдигната коса и изглеждаше великолепно, облечена в колоездачен клин и спортен сутиен.

— Ще сменя канала с новините — съобщи тя, — просто не ме интересуват. — Грабна дистанционното и превключи на хардрок, който загърмя от уредбата.

— Поне го намали малко — каза Паркър. — Ема тъкмо се канеше да ни каже защо е толкова раздразнителна тази сутрин.

— Ем никога не е раздразнителна — Лоръл взе една постелка и я разгъна на пода. — Много е досадно.

— Видя ли? — след като и бездруго бе седнала на пода, Ема реши все пак да се поразтегне. — Най-добрите ми приятелки години наред са ме оставяли да досаждам на хората.

— Сигурно е досадно само за нас — Лоръл започна със серия коремни преси. — Ние сме около теб много по-дълго, отколкото всеки друг.

— Вярно е. В такъв случай, така ви се пада. Мили боже, вие двете наистина ли правите това всеки ден?

— Паркър го прави всеки ден, тъй като е маниачка. Аз идвам три пъти в седмицата. Или четири, ако имам излишък от енергия. Днес обикновено ми е почивен ден, но измислих каква да бъде тортата за ревливата булка и това ме зареди с много сили.

— Има ли нещо ново, което да ми покажеш? — попита заинтригувано Паркър.

— Виждаш ли, маниачка е — Лоръл премина на преси с усукване. — По-късно. Сега искам да чуя за раздразнението й.

— Как го правиш това? — раздразнението правеше Ема заядлива. — Сякаш някой те дърпа с невидимо въже.

— Имам коремни мускули от стомана, скъпа.

— Мразя те.

— Кой може да те вини? Предполагам, че раздразнението е заради мъж — продължи Лоръл. — И затова настоявам за всички подробности.

— Всъщност...

— Господи, какво е това? Общо събрание във фитнес зала „Браун“? — Мак влезе спокойно и смъкна пуловера с качулка.

— Мисля, че по-скоро адът ще замръзне — Лоръл спря. — Какво правиш тук?

— Идвам понякога.

— Понякога разглеждаш някоя снимка в тази зала и броиш това за тренировка.

— Обърнах нова страница. Здравословен живот.

— Глупости — ухили се Лоръл.

— Добре де, глупости са. Почти сигурна съм, че ще избира булчинска рокля без презрамки. Искам да имам зашеметяващи рамене и ръце — Мак се обърна към огледалото и сви мускули. — Имам хубави рамене, но това не е достатъчно — издиша шумно, докато

смъкваше долнището на спортния екип. — И се превръщам във вманиачена, претенциозна булка. Мразя се.

— Но ще бъдеш една вманиачена и претенциозна булка, която изглежда фантастично в сватбената си рокля. Ето — обади се Паркър, — виж как го правя.

Мак се намръщи.

— Виждам, но не мисля, че ще ми хареса.

— Само поддържай ритъм и се движи плавно. Ще намаля малко съпротивлението.

— Да не искаш да кажеш, че съм слабачка?

— Искам да избегна хленченето и благословиите, които ме очакват утре, ако сега започнеш от моето ниво. Аз се занимавам тук три пъти в седмицата.

— Наистина имаш хубави рамене и ръце.

— Освен това знам от достоверен източник, че дупето ми изглежда страхотно в този клин. Добре, бавно и плавно. Петнайсет повторения в серия по три — Паркър я потупа по ръката. — И така, да се надяваме, че това е последното прекъсване. Ема, ти си на ход.

— Тя вече е на пода — изтъкна Мак.

— Шшшт. Ема е раздразнителна тази сутрин, защото...

— Снощи ходих у Адам и Вики, семейство Макмилън, без да съм го планирала, тъй като графикът ми беше плътно зает вчера, както и днес. Денят мина много ползотворно, особено последната консултация, дори отделих време да попълня договорите и бележките си, а после реших да си приготвя нещо леко за хапване, да гледам някой филм и да си легна рано.

— Кой се обади и те убеди да излезеш? — попита Мак, докато се мръщеше и правеше първата серия упражнения.

— Сам.

— Сам е готиният компютърджия, който опровергава този оксиморон въпреки очилата в стил „Бъди Холи“. Или тъкмо заради тях.

— Не — Ема поклати глава към Лоръл. — Това е Бен. Сам е рекламният мениджър със страхотна усмивка.

— Онзи, с когото реши да не се срещаш повече — добави Паркър.

— Да. И не беше истинска среща. Отказах покана за вечеря, както и предложението му да ме вземе от вкъщи. Но... добре де,

огънах се за партито и се съгласих да се видим там. Казах му, че няма да спя с него, в прав текст, преди две седмици. Но не мисля, че ми повярва. И кого виждам там? Адисън — трета братовчедка от страна на баща ми. Тя е страхотна и точно негов тип. Така че ги запознах и се получи добре.

— Можем да предлагаме и сватовнически услуги — предложи Лоръл и се зае да повдига крака. — Дори ако започнем само с мъжете, които Ема иска да разкара, пак можем да удвоим бизнеса си.

— „Да разкара“ има негативен оттенък. Аз пренасочвам. Както и да е, Джак беше там.

— Нашият Джак ли? — попита Паркър.

— Да, което се оказа голям късмет за мен. Измъкнах се рано и по средата на пътя колата ми отказа. Просто прекъсна, задави се и спря. Валеше сняг, беше тъмно и аз замръзвах, а пътят беше пуст естествено.

Повдигането на краката не изглеждаше толкова страшно и Ема започна да повтаря движенията на Лоръл.

— Наистина трябва да си инсталираш система за проследяване — каза ѝ Паркър. — Ще ти дам контакти.

— Не мислиш ли, че е малко смахнато? — Мак леко се задъхваше, докато правеше третата серия. — Да знаят точно къде си през цялото време. И си мисля, всъщност убедена съм, че могат да те чуят дори когато не си натиснал бутона. Подслушват. Да, така е.

— Защото обичат да слушат как хората пеят фалшиво заедно с радиото си. Голяма веселба, няма що. На кого се обади? — обърна се Паркър към Ема.

— Оказа се, че няма нужда да се обаждам на никого. Джак се появи, преди да позвъня на когото и да било. Погледна и заяви, че е акумулаторът. Подаде му искра. О, и ми даде якето си, което забравих да му върна. И така, вместо да прекарам една спокойна и тиха вечер, аз трябваше да отбягвам целувките на Сам, да се опитам да го пренасоча и да стоя в студа край пътя, макар че единственото, което исках, беше голяма салата и романтичен филм. Сега трябва да закарам колата си в сервиз и да ида до къщата на Джак, за да му върна якето. А днес съм направо затрупана от работа. Просто не мога да го направя. Затова съм раздражителна, защото...

Поспря за миг, докато се завърти и прехвърли на другия крак.

— Не можах да спя добре, понеже се тревожех как ще успея да свърша всичко днес и се упреквах, че изобщо се оставих да ме убедят да изляза от вкъщи.

Тя изсумтя ядно.

— А сега, когато ви разказах всичко, ми е ясно, че изобщо не си заслужава да се разстройвам.

— Внезапна повреда в колата винаги е гадно нещо — заяви Лоръл. — Повреда през нощта, и то в снега? Сериозен проблем. Извинена си за раздразнението.

— Джак не се сдържа и ме смърми, че вината е моя. Колкото и да е неприятно, трябва да призная, че е прав, защото колата не е минавала през преглед отдавна. Но в крайна сметка той ме спаси, а и ми даде якето си. Освен това ме последва дотук, за да се увери, че ще стигна без проблем. Както и да е, това е всичко. Сега ще трябва да се постарая някой да провери как е колата и да направи каквото е нужно. В семейството ми има мъже, които вероятно могат да се погрижат за това, но не искам да изслушам поредната лекция как не се грижа за колата си и така нататък. Е, Паркър, къде да я закарам?

— Сетих се, сетих се! — Мак изпухтя и прекъсна упражненията. — Трябва да я закараш при онзи човек, когото помолих да вземе колата на майка ми миналата година. Онзи, когото Дел много харесва, нали? Всеки, който може да прати Линда по дяволите, когато тя самата е побесняла, има моята подкрепа.

— Съгласна съм — обади се и Паркър. — А и той има одобрението на Дилейни Браун. Дел е направо маниак на тема кой може да пипа колите му. Сервизът на Кавана. Ще ти дам номера и адреса му.

— Собственикът се казва Малкълм Кавана — добави Мак. — Много е секси.

— Наистина ли? Е, може би разваленият акумулатор не е чак толкова лошо нещо. Ще се опитам да я закарам другата седмица. Междувременно някоя от вас ще ходи ли в града, някъде близо до кантората на Джак? Наистина ми се налага да остана тук днес.

— Можеш да му върнеш якето в събота — предложи Паркър. — Той е сред гостите на вечерното ни парти.

— О! Чудесно — Ема изгледа бягащата пътечка с явно неодобрение. — След като и бездруго съм тук, най-добре да се

поизпотя.

— Ами аз? — попита Мак. — Готова ли съм вече?

— Ефектът е изумителен. Упражнения за бицепси — нареди Паркър. — Ще ти покажа.

В девет часа Ема беше изкъпана, облечена и се намираше точно там, където искаше да бъде. На работното си място, заобиколена от цветя.

За да отпразнуват петдесетата годишнина от сватбата на родителите си, клиентите искаха Ема да пресъздаде атмосферата на сватбеното им тържество в градината. И да го доукраси.

Тя бе закачила на таблото си копия на снимки от сватбения им албум и бе добавила няколко груби скици и диаграми, както и списък с цветя, съдове и аксесоари. На друго табло бе закачила скицата на Лоръл на елегантно семплата триетажна сватбена торта, заобиколена от яркожълти нарциси и бледорозови лалета. До нея бе снимката на фигурката, която семейството бе поръчало да се постави върху тортата и която представляваше точно копие на двойката в сватбения им ден чак до дантелата, която украсяваше полата на булчинската рокля с дължина до средата на пресеца.

Петдесет години заедно, мислеше си тя, докато гледаше снимките. Толкова много дни и нощи, рождени дни и Коледи. Раждания, смърт, спорове, смях.

За нея това бе по-романтично от „Брулени хълмове“ и приказни замъци.

Щеше да им направи тяхната градина. Цял един свят от градини.

Започна с нарцисите, като ги засади в дълги сандъчета, украсени с мъх, и ги смеси с лалета и зюмбюли. Тук-там добави и стръкчета зимзелен. Направи поне шест курса с количката.

Смесваше десетки литри вода с подхранващи торове и пълнеше високите стъклени вази. Оголваше стъблата на цветята от листата, срязваше ги под течаща вода и после нареждаше ралица, шибой, антиринум сред пухкави облачета от нежнобели дребни цветенца и изящен като дантела аспарагус. Пастелни и ярки цветове, щеше да ги съчетае в различна височина, за да създаде илюзията за пролетна градина.

Времето летеше.

Тя поспря само да разкърши раменете и врата и да раздвижи пръстите си.

Използва пиафлора, която предварително бе накиснала във вода, а сега уви с лимонови листа, за да направи основата за букета, която напръска с гланцов спрей за допълнителен блясък на листата.

Събра розите за булчинския букет, оголи стъблата им, като изруга тихо, защото се поряза, после скъси стъблата до нужната дължина и се зае с първия от петдесетте букета, които трябваше да възпроизведат булчинския букет отпреди половин век.

Започна подреждането от средата, като старателно закрепваше всяко стъбло със специално лепило. Оголваше, срязваше, добавяше ново стъбло и се радваше, че булката бе избрала рози с различни цветове.

Красиво е, помисли си щастливо Ема. А когато постави букета в ниската стъклена ваза, си каза, че е прелестен.

— Остават само още четиридесет и девет.

Реши, че ѝ се полага кратък отдых, преди да продължи с тях.

Първо занесе торбите с изрязаните листа и стъбла до машината, която ги превръщаше в компост, а после изтърка зелените петна от пръстите и под ноктите си на чешмата.

Като награда за сутрешната работа, тя си взе диетична кола и чиния макарони, които изнесе на закътаното дворче встрани от къщата. Нейните градини не можеха да съперничат — засега поне, на онази, която сътворяваше. Но щастливата двойка се бе оженила в Южна Вирджиния. Трябват ми само няколко седмици, мислеше си тя, докато се любуваше на зелените стръкчета, подали се от пролетните луковици, и на свежата зеленина на многогодишните растения.

Снегът от предната вечер бе само блед спомен под синьото небе и мекото слънчице.

Забеляза Паркър сред група потенциални клиенти, които оглеждаха мястото и тъкмо прекосяваха една от терасите към голямата къща. Паркър махна към перголата, към беседката с розите. Клиентите трябваше да си представят изобилието от цъфнали рози и щедрото великолепие на глициниите, но Ема знаеше, че сандъчетата, които бе засадила с теменужки и пълзящ зимзелен, се приемат много добре.

Край езерото, осеяно с листа на лилии, върбите тъкмо бяха започнали да се раззеленяват.

Запита се дали бъдещите младоженци щяха да имат щастието някой въодушевен цветар да аранжира петдесет букета, за да отбележи годишнината им. Дали щяха да имат деца, внуци и правнуци, които ги обичат достатъчно, за да им подарят подобно тържество?

Леко простена, понеже мускулите я боляха от сутрешната тренировка, както и от работата, свършена досега, и вдигна крака на отсрещния стол, обърна лице към слънцето и затвори очи.

Усещаше уханието на пръстта, острия мирис на тор, чуваше как някакво птиче чурулика и се радва на деня.

— Трябва да престанеш да работиш като роб.

Сепна се — нима бе задрямала — и примигна срещу Джак. Все още замаяна, тя видя как си взема едно охлювче от макароните в чинията ѝ и го пъха в устата си.

— Хубави са. Имаш ли още?

— Какво? О, боже! — стреснато погледна часовника си, а после въздъхна облекчено: — Явно съм се унесла, но само за няколко минутки. Остават ми още четиридесет и девет букета.

Веждите му се събраха над тъмносивите очи.

— Имате сватба с четиридесет и девет булки?

— Хм. Не — тя тръсна глава, за да проясни съзнанието си. — Празнуват петдесетгодишнина и правя копие на сватбения букет за всяка година. Какво правиш тук?

— Трябва ми якето.

— О, да. Съжалявам, че забравих да ти го върна снощи.

— Няма проблем. Имах ангажимент наблизко — взе си още от макароните. — Има ли още? Пропуснах обяда.

— Да, разбира се. Дължа ти поне един обяд. Ще ти донеса чиния.

— Приемам и нямам нищо против малко кофеин. Топъл или студен.

— Дадено — докато го гледаше, тя прибра кичурче коса, което се бе измъкнало от фибите ѝ. — Изглеждаш малко изморен.

— Напрегната сутрин. А след около час трябва да съм на друг обект. Ти си ми на път, затова...

— Чудесно. Веднага се връщам.

Наистина бе изморен, помисли си той и протегна краката си. Не толкова от работата или от спора с онзи инспектор сутринта. Щеше да се справи по-бързо с него, ако не беше недоспал. Всеки би се чувствал изморен, ако се е въртял в леглото, докато се мъчи да се отърве от сексуални фантазии с тъмнооки изкусителки.

И естествено, като пълен глупак и мазохист се беше отбил да я види под претекст, че му е нужно якето.

Кой да знае колко секси изглежда задрямала на слънце?

Е, вече знаеше. И това нямаше да му помогне да спи по-леко.

Решението бе да го преодолее. Трябваше да си уреди среща с някоя червенокоска или блондинка. Няколко срещи с няколко блондинки и/или червенокоси, докато успее да изтика Ема обратно в списъка със забранени плодове.

Където ѝ беше мястото.

Тя се появи отново с якето му, праметнато през ръка, и табла с храна.

Притежаваше онази красота, помисли си той, която просто те хваща за гърлото. А когато се усмихваше като сега, просто го ослепяваше като светкавица.

Опита се да извика в съзнанието си представата за забранения плод.

— Имам малко от маслинените хлебчета на леля ми Тери — каза му тя. — Страхотни са. И ти нося студено кафе.

— Благодаря.

— Няма защо. Приятно е да имаш компания за почивката — тя седна отново. — Върху какво работиш?

— Няколко неща — отхапа от хлебчето. — Права си. Страхотно е.

— Тайна рецепта на леля Тери. Каза, че си имал работа наблизко?

— Няколко проекта. Този, към който съм тръгнал, няма край. Клиентката започна преди две години с ремонт на кухнята, който премина в пълно преобразяване на голямата баня, където вече има японска вана, вградено джакузи и парна баня за поне шест души.

Тя повдигна вежди над прелестните си очи, после си взе от макароните.

— Интересно.

— Очаквах да поиска да разширим още малко пространството, за да включим и плувен басейн. Но тя прехвърли вниманието си отвън. Реши, че иска лятна кухня край басейна. Видяла такава в някакво списание. Не може да живее без нея.

— Как е възможно?

Той се усмихна и хапна.

— Тя е на двацет и шест. Съпругът ѝ е на петдесет и осем, ужасно богат и с удоволствие угажда на всеки неин каприз. А тя е доста капризна.

— Сигурна съм, че я обича и щом може да си го позволи, защо да не я направи щастлива?

Джак само сви рамене.

— Устройва ме. Така си осигурявам бирата и чипса.

— Ти си циник — посочи го с вилицата си, преди да набоде още макарони. — Гледаш на нея като на празноглава кукла, а на него като на глупак на средна възраст.

— Обзалагам се, че така мисли и първата му жена, но за мен те са просто клиенти.

— Не смятам, че на възрастта трябва да се придава такова значение в любовта или брака. Важно е онова, което хората изпитват един към друг. Може би тя го кара да се чувства млад и жизнен и е пробудила нещо ново в него. Ако е било само заради секса, защо да се жени за нея?

— Ще кажа само, че жена, която изглежда като нея, може да бъде доста убедителна.

— И така да е. Трябва да ти кажа, че тук сме правили много сватби, чиито главни герои са със значителна разлика във възрастта.

Той размаха вилицата си и после си бодна още макарони, както бе направила и тя преди малко.

— Една сватба не е брак.

Тя се облегна назад и потропа с пръсти.

— Добре, имаш право. Но сватбата е прелюдия, тя е символичното и ритуално начало, затова...

— Оженили са се във Вегас.

Продължи да се храни с непроницаемо изражение, без да сваля погледа си от нея. Тя едва удържаше смеха си.

— Много хора се женят във Вегас и въпреки това имат щастлив и пълноценен семеен живот.

— Оженил ги е травестит, който се преструва на Елвис.

— О, вече си измисляш. Но дори и да е така, този вид... избор показва чувство за хумор и умение да се веселиш, които според мен са важни елементи в един успешен брак.

— Добре се измъкна. Страхотни макарони — погледна към голямата тераса, където Паркър седеше с потенциални клиенти. — Бизнесът явно върви добре.

— Тази седмица имаме пет тържества в имението, както и моминска вечер, която организираме на друго място.

— Да, ще бъде тук в събота вечер.

— Като приятел на булката или на младоженеца?

— На младоженеца. Булката е чудовище.

— Господи, вярно е — Ема се облегна назад и се засмя. — Донесе ми снимка на букета на най-добрата си приятелка. Не защото иска да ѝ направя същия, категорично не. Нейният е в напълно различен стил, но е преброила розите и ми заяви, че иска в нейния да има поне една повече — и ме предупреди, че ще ги брои.

— Със сигурност ще го направи. И мога да ти гарантирам, че колкото и добре да се справиш със задачата, тя ще намери недостатък.

— Да, досетихме се. Но това е част от работата ни. Срещаме се с чудовища и ангели, както и всякакви други. Но днес не се налага да мисля за нея. Днес ми е щастлив ден.

Знаеше, че наистина го мисли. Изглеждаше спокойна и сякаш цялата сияеше. Но тя почти винаги изглеждаше така.

— Защото трябва да направиш още четиридесет и девет букета ли?

— И това, както и защото съм сигурна, че булката, която празнува Златната си сватба, ще ги хареса. Петдесет години. Можеш ли да си представиш?

— Не мога да си представя нищо да трае петдесет години.

— Не е вярно. Сигурно си представяш как онова, което си построил, ще изглежда след петдесет години. И дори много повече.

— Имаш право — съгласи се той. — Но това се отнася до сградите.

— Същото е и с брака. Става дума за изграждане на общ живот. Нужна е много работа, грижа, поддръжка. Но нашата двойка днес доказва, че това е постижимо. А сега трябва да се връщам към работата, която трябва да свърша за тях. Почивката ми приключи.

— Моята също. Ще прибера това — той грабна таблата и я вдигна, след като се изправиха едновременно. — Сама ли работиш днес? Къде са твоите елфи помощници?

— Ще дойдат утре. И ще настане хаос, докато обработваме цветята за тържествата през уикенда. Днес съм само аз, близо три хиляди рози и блажена тишина.

Тя му отвори входната врата.

— Три хиляди! Сериозно ли? Ще ти се схванат пръстите.

— Имам много силни пръсти. А и ако има нужда, някой от помощниците ми ще дойде за няколко часа и ще ми помогне да подготвя стръковете.

Той остави таблата на кухненския плот и както винаги, си помисли, че домът ѝ ухае на горска поляна.

— Успех. Благодаря ти за обяда.

— Няма защо — съпроводи го до вратата и спря.

— А колата ти?

— О! Паркър ми препоръча един механик, има сервиз. Кавана. Ще му се обадя.

— Добър е. Обади му се скоро. Ще се видим в събота.

Докато вървеше към колата си, той си представяше си как тя се връща при своите рози. И прекарва часове наред, обгърната от уханието им, докато почиства стъблата от листа и тръни, и после... после прави всичко онова, каза си той, което прави магията на деня, в който хората правеха голямата крачка.

И си спомни как изглеждаше, когато я бе изненадал — седнала на слънце, с вдигнато нагоре лице, затворени очи и леко извити изкусителни устни, докато си мечтаеше за нещо хубаво. Буйната ѝ коса бе вдигната нагоре, а на ушите ѝ висяха тънки сребърни халки.

Беше си представил, за кратко, но много ясно, как се навежда и долепя устни до нейните. Можеше да го обърне на шега, да подхвърли нещо за Спящата красавица. Тя имаше чувство за хумор, така че може би щеше да ѝ допадне.

Освен това беше много темпераментна, замисли се той. Не даваше често воля на емоциите си, но определено имаше гореща кръв.

И бездруго нямаше значение, напомни си той, тъй като вече бе изпуснал шанса. Тълпата от блондинки и червенокоси беше по-добра идея, отколкото да продължи да затъва все повече в мисли за Ема.

Приятелите са приятели, а любовниците — любовници. Може да си останете приятели с бившето ти гадже, но е твърде рисковано да спиш с приятелите си.

Почти беше стигнал до обекта, когато осъзна, че е оставил якето си в двора пред къщата.

— Проклятие. *По дяволите.*

Превръщаше се в един от онези глупаци, които нарочно оставят някаква вещ в дома на жената, за да имат оправдание да се върнат и да се опитат да правят секс. А не беше така.

Или все пак беше?

По дяволите. Може би беше.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

В два и петнадесет в събота Ема и хората от екипа ѝ бяха строени и готови да преобразят залите и от пъстрата карибска атмосфера на дневното тържество да подготвят мястото за събитието, което Ема тайничко наричаше „Парижко вълшебство“.

— Махаме всичко — Ема се надигна на пръсти в удобните си и бързоходни маратонки. — Булката иска кошниците и букетите от масите. Ще им помогнем да натоварят всичко, което не е раздадено на гостите. Бийч и Тифани, свалете гирляндите и венците вътре и отвън. Започнете от верандата. Тинк, двете с теб ще започнем преобразяването на Голямата зала. Обадете се, когато верандата е готова за украсяване. Апартаментите на булката и младоженеца вече са подготвени. Новата булка се очаква да пристигне в три и половина за прическа, грим, обличане и снимки в покоите ѝ. Трябва да подготвим входа, фоайето и стълбището преди три и двайсет, а Голямата зала да е готова до четири. Терасите, перголата и дворовете трябва да са украсени до пет без петнайсет, а Балната зала — до шест без петнайсет. Ако ви е нужна помощ, извикайте мен или Паркър. Хайде, да се залавяме.

С Тинк по петите ѝ, Ема се понесе като вятър. Знаеше, че може да се разчита на Тинк, когато тя самата го желаше, тоест в около седемдесет и пет процента от случаите. Поне не ѝ се налагаше да показва или обяснява нещо повече от веднъж. Момичето очевидно имаше талант, макар че сама решаваше кога да го прояви. Освен всичко беше изумително силна, поне според Ема.

Дребничка и мускулеста, с черна, късо подстригана коса, щедро изпъстрена с розови кичури в чест на пролетта, Тинк се хвърли в украсяването на полицата над камината като вихрушка.

Двете сваляха, прибираха в кутии, мъкнеха и вдигаха оранжеви свещи с аромат на манго и морски бриз, гирлянди от бугенвилия, саксии с папрат и палми.

Тинк направи балонче с дъвката, без която рядко оставаше, пукна го звучно и сбърчи нос, така че сребърната обичка проблесна.

— Като искаш палми и други подобни щуротии, защо просто не идеш на плажа?

— Уместен въпрос.

Веднага след като ѝ се обадиха, Ема заряза залата и излезе на верандата. Зае се да увива и преплита, да премята стотици метри бял тюл и да подрежда хиляди рози, за да осигури кралско посрещане за булката и нейните гости. Пъстроцветните саксии с китайски рози и орхидеи отстъпиха място на огромни бели вази с кичести люляци.

— Булката и младоженецът, както и всички гости, са на линия — осведоми я Паркър. Беше със семпъл сив костюм, стиснала в ръка „блекбери“-то си, с пейджър на колана и слушалка за телефон, увиснала край ухото ѝ. — Мили боже, Ема, това е забележително.

— Да, добре се получава. Тя не искаше люляци — прекалено семпли били според булката чудовище, но намерих снимка, която я убеди — отстъпи крачка назад и кимна. — Да, добре. Отлично.

— Тя ще се появи след дващсет минути.

— Ще успеем.

Ема побърза да се върне вътре, където Тинк и Тифани работеха върху стълбището. Още тюл, множество бели рози, преплетени с малки цветни лампички и разкошни гирлянди от цветя. Идеално.

— Добре, Бийч, украса на масата във фоайето, както и тази за подаръците. Можем да донесем и първата част от аранжировките за Голямата зала.

— Мога да ви доведе Картър — Паркър потупа пейджъра си. — Помолих го да помогне в Балната зала, но мога да се лиша от него.

— Чудесно е, че Мак е сгодена за силен и отзивчив мъж. Помоли го да дойде.

С помощта на жилавия Картър и силната като мъж Бийч Ема се зае да пренася саксии, вази, кошници, зеленина, гирлянди, венци и свещи.

— БЧ пристига — гласът на Паркър прозвуча в слушалката в ухото на Ема и я накара да изсумти. Булката чудовище.

Добави последните елементи в украсата на полицата над камината, отрупана с бели и сребристи свещи, бели рози и бледоморав лизиантус, преди да се втурне да преглежда външните аранжировки.

Постави още люляк, пренесе огромните сребърни кошници с прекрасни кали в тъмнолилаво и снежнобяло, украси с цветя и сребърни панделки облегалките на обвитите в бели калъфи столове край пътеката и през цялото време се наливаше с вода, сякаш умираше от жажда.

— Господи, това ли е всичко, на което си способна?

Ема се обърна към Джак, като продължаваше да разтрива основата на гърба, където страшно я болеше в момента.

Той стоеше, пъхнал ръце в джобовете на елегантен сив костюм, а очите му бяха скрити от яркото слънце от скъпи тъмни очила.

— Клиентката искаше нещо семпло.

Той се засмя и поклати глава.

— Изглежда невероятно и някак по френски изтънчено.

— Да. Точно такъв беше замисълът. Почакай! — паниката изведнъж се надигна в гърдите ѝ. — Какво правиш тук? Колко е часът? Не може да сме закъснели чак толкова. Паркър щеше... — тя прекъсна, когато погледна часовника си. — О, слава богу! Доста си подранил.

— Да. Паркър подхвърлила на Дел, че след като така или иначе ще идвам, бих могъл да подраня и да помогна. Така че съм тук, за да помагам.

— Ела с мен. Тинк! Трябва да взема букетите. Довърши тук — имаш десет минути — после започвай в Балната зала.

— Дадено.

— Можеш да ми помогнеш да натоварим. Отивам да ги взема — каза тя в микрофона на слушалките си. — О, пусни таблетка успокоително в шампанското ѝ, Паркър. Не мога да действам по-бързо. Десет минути. Накарай Мак да я разсее.

Вече подтичваше към служебния микробус и след секунди се озова зад волана му.

— Често ли го правите? — попита я Джак. — Упоявате булката?

— Никога, но често ни се иска да го направим с някои от тях. И всъщност бихме направили услуга на всички. Тази иска букета си и го иска сега, защото ако не се *влюби* в него, ще настане ад под небето. Лоръл притича преди малко и ми каза, че Мак ѝ е казала как БЧ е разплакала фризьорката си и се е скарала с кумата си. Паркър е оправила всичко естествено.

— БЧ?

— Сам се сети! — предложи Ема и скочи от микробуса, за да хукне към ателието си.

Той я последва, докато обмисляше варианти.

— Бясно човече. Безумно чудовище. Не. Булката чудовище.

— Зън-зън — тя отвори голямата врата на хладилното помещение. — Всичко от дясната страна заминава. Един каскаден букет от рози и дванайсет, обърни внимание, дванайсет букета за шаферки — тя потупа една от кутиите. — Знаеш ли какво е това?

— Букет. Виолетово лилав. Изглежда доста добре всъщност. Никога не съм виждал подобен.

— Това е кейл, вид зеле.

— Не може да бъде.

— Декоративно зеле, изпъстрено в мораво и зелено. Цветовете на булката са мораво и сребърно. Използвахме много сребристи акценти и оттенъци от бледолилаво до наситен патладжан с много бяло и зелено в аранжировките.

— Мътните го взели. Букети от зеле. Не си й казала какво е.

— Едва след като я накарах да се влюби в него. Добре, букети, малки букетчета, цветя за бутониерите, двата букета във формата на топка — има две малки шаферки, две венчета от бели рози и лавандула, вази. Готово, взехме всичко. Да ги натоварим.

— Не ти ли идва до гуша от цветя понякога? — попита я той, докато пренасяха кутиите с букети.

— Никога. Усещаш ли уханието на лавандулата? Ами розите?

— Няма как да не ги усещам, като се имат предвид обстоятелствата. Добре, когато някой те покани на среща по някакъв повод и ти поднесе цветя, не си ли казваш: „О, цветя. Супер“.

— Мисля, че е бил много внимателен. Господи, всяко мускулче в тялото ми крещи за чаша вино и гореща вана — тя изпъна гръб, докато Джак затваряше задните врати. — Хайде, да идем да разбием представите на БЧ. О, чакай. Якето ти. Онова, което ми даде назаем. Вътре е.

— Ще го взема после. Е, сложи ли й една роза в повече, отколкото на приятелката й?

Ема за миг не разбра въпроса, после си спомни, че му е разказвала за букетите.

— Десет. Преди да приключа с нея, ще иска да ми се поклони. Да, Паркър, да, идвам — междувременно звънна пейджърът ѝ. — Сега пък какво? Можеш ли да видиш номера? Не мога да го стигна, докато шофирам. Закачен е за полата ми, точно под сакото, откъм твоята страна.

Той повдига края на сакото и пръстите му леко докоснаха кожата на талията ѝ, докато поглеждаше изписаното на пейджъра. Тя само въздъхна мислено, но продължи да гледа право напред.

— Пише:

„СНБЧ!

Мак“

— СНБЧ? — кокалчетата на пръстите му продължаваха да докосват голата ѝ кожа точно над кръста. Много разсейващо. — О... Смърт на булката чудовище.

— Някакъв отговор? Може би предложение за начина на действие?

Тя успя да се усмихне.

— Не точно сега. Благодаря.

— Хубаво сако — каза той и го приглади.

Тя спря пред къщата.

— Ако ми помогнеш да кача всичко горе, няма да те издам на Паркър, нито ще ти се карам, когато се скриеш после в Голямата зала за една бира преди сватбата.

— Дадено.

Двамата заедно занесоха кутиите във фойето. Той спря за миг и се огледа.

— Добра работа си свършила. Ако не ти отдаде заслуженото, значи е по-голяма глупачка, отколкото си мисля.

— Шшш! — тя потисна смеха си и вдигна очи към тавана. — Не знаеш кой от роднините или близките гости може да се мотае наоколо точно сега.

— Тя знае, че не мога да я понасям. Сам ѝ го казах.

— О, Джак — засмя се, но побърза да се качи по стълбите. — Не прави и не казвай нищо, което да я разстрои. Спомни си за гнева на

Паркър, преди да отвориш уста.

Ема намести кутията, която носеше, и отвори вратата към булчинския апартамент.

— Ето те и теб. Най-сетне! Емалин, сериозно, как бих могла да позирам за официалните снимки без букета си? Ето, че нервите ми са опънати! Знаеш, че държах да го видя по-рано, за да може да направиш промени, ако поискам такива. Знаеш ли кое време е? Знаеш ли?

— Извинявай, не чух и дума от това, което каза. Заслепена съм. Уитни, изглеждаш направо фантастично.

Това поне беше вярно. С дълга до земята, разкошна рокля, безброй перлички и мъниста, искрящи върху шлейфа и корсажа, с изкусно изсветлена руса коса, която бе вдигната на кок и украсена с тиара, булката чудовище бе великолепна.

— Благодаря ти, но направо си съсипах нервите от тревоги за букета. Ако не е идеален...

— Мисля, че е точно такъв, какъвто искаше — Ема внимателно извади от кутията огромния каскаден букет от бели рози. Мислено подскочи във въздуха, когато очите на булката се разшириха, но тонът ѝ остана професионален. — Нагласих внимателно температурата, за да останат розите частично разтворени. И добавих само лек акцент от зелено и сребристи мъниста, които да подчертаят цветовете. Знам, че ти говореше за гирлянда от сребърни панделки, но аз наистина смятам, че това ще отнеме от красотата на цветята, както и от формата на букета. Но мога да ги добавя за нула време, ако все още ги искаш.

— Среброто би добавило още блясък, но... Може би си права — Уитни посегна и взе букета.

Майката на булката, която стоеше наблизко, притисна длани една до друга като за молитва и ги вдигна към устните си.

Това винаги бе добър знак.

Уитни се завъртя, огледа се критично в голямото огледало. И се усмихна. Ема пристъпи към нея, за да ѝ прошепне нещо в ухото. И усмивката ѝ се разтегна още повече.

— Можеш да ги преброиш по-късно — предложи ѝ Ема. — Сега те оставям в ръцете на Мак.

— Да опитаме тук, между прозорците, Уитни. Светлината е отлична — Мак вдигна палци окуражително зад гърба на булката.

— Хайде, дами — каза Ема, — ваш ред е.

Раздаде букетите, малките букетчета за корсажите, постави декоративните вази, а после възложи на майката на младоженеца да отговаря за кръглите букети на малките шаферки.

Излезе от стаята и погледна към Джак.

— Уха.

— Онова „може би си права“? От нейна страна това си е комплимент.

— Ясно. Мога да се справя оттук нататък. Иди да пийнеш бира. Картър е някъде наоколо. Върви да го поквариш.

— Опитвам се, но той е костелив орех.

— Бутониерите са на ред — обяви тя и пое напред. — Трябва да погледна какво става в Балната зала — погледна часовника си. — Движим се по график, за което ти дължа благодарност. Щях да закъснея, ако не ми беше помогнал да натоваря и пренеса всичко.

— Мога аз да пренеса бутониерите. Така ще мога да се видя с Джъстин, да се пошегувам за негова сметка на тема брачни окови.

— Добра идея. Направи го — няколкото минути, които щеше да спести по този начин, й дадоха възможност да мине през Голямата зала и да излезе на терасата.

След няколко дребни корекции тя остана доволна и се качи в Балната зала, където екипът ѝ вече действаше с пълна пара. Ема запретна ръкави и се включи.

Докато работеше, Паркър периодично я осведомяваше в слушалката за графика и започна да отброява последните минути.

„Гостите продължават да пристигат. Повечето вече са седнали или са на терасата“.

„Официалните снимки преди церемонията приключиха. Мак е готова да продължи“.

„След две минути ще бъдат изведени бабите и дядовците. Аз ще доведа момчетата. Лоръл, бъди готова да ги поемеш“.

— Разбрах — делово се обади Лоръл. — Ем, тортата е сглобена и готова за украса на масата, когато пожелаеш.

„Момчетата са предадени на Лоръл“, обяви Паркър след секунди, докато Ема довършваше една от стоящите вази с хортензии. „Майката на младоженеца излиза, придружена от брата на младоженеца. МБ е на верандата. Придружава я ББ. Шаферите се подреждат. Смяна на музиката по мой знак“.

Ема се върна до входните врати, затвори очи за десетина секунди и отново ги отвори, за да оцени цялостния ефект. Пое дълбоко въздух, после издиша.

Парижко вълшебство — каза си тя, но в много пищен стил. Бели, сребърни, морави цветя и акценти от зеленина, които да подчертаят цветовете, бяха подредени навсякъде и сякаш преливаха и проблясваха под чистото и ясно априлско небе. Видя как младоженецът и шаферите му заеха местата си пред перголата, която направо бе отрупана с цветя.

— Момичета, страхотни сме. Направо върхът. Вие приключихте. Бягайте в кухнята за храна и напитки.

Останала сама, Ема обиколи за последен път залата, докато Паркър даваше знак на шаферките да тръгват една по една. После въздъхна, разтри гърба си, врата и ръцете. И отиде да обуе обувки с висок ток, докато Паркър даваше знак на БЧ да излиза.

Джак не знаеше как успяват да се справят, всеки път, през цялото време. Понякога го викаха да помага за някое събитие. Пренасяше и вдигаше тежки кашони, обслужваше бара, а веднъж, когато бяха притеснени, дори и масите. Тъй като възнаграждението му неизменно включваше отлична храна, напитки и музика, той никога не съжаляваше.

И въпреки това не разбираше как успяват да овладеят положението.

Паркър неизменно съумяваше да бъде навсякъде, и то толкова ловко, че според него едва ли някой забелязваше, че докато подготвя кума за речта му и подава пакет носни кърпички на майката на булката, едновременно с това координира сервирането на храната в Голямата зала. Също като генерал, който инспектира войските си преди битка.

Мак също не се спираше на едно място и бе не по-малко дискретна, докато правеше непринудени снимки на гостите или роднините, или ловко напътстваше младоженците в импровизирана фотосесия.

Лоръл влизаше и излизаше и вероятно даваше сигнал на другите в слушалките, които всички носеха, или пък имаха някакъв друг начин за сигнализиране. Може би телепатия. Не би изключил и това.

А Ема, разбира се, бе на точното място, когато някой гост разсипеше вино на покривката или някое от момченцата шафери се отегчеше и започнеше да се закача с малките шаферки.

Джак се съмняваше, че някой забелязва или изобщо осъзнава, че има четири жени, които буквално държат всичко в ръцете си, жонглират и си подават топката една на друга с ловкостта и уменията на професионални футболисти от Висшата лига.

Както и едва ли някой знаеше каква прецизна подготовка и строг график са нужни, за да бъдат преместени гостите от Голямата зала в Балната зала. Остана встрани и се загледа как Ема и екипът ѝ, заедно с Лоръл, се втурнаха към централната маса, за да приберат букетите и вазите.

— Имате ли нужда от помощ? — предложи той.

— Хм? Не, благодаря, справяме се. Тинк, по шест от всяка страна, кошниците — в единия край. Всичко останало остава на мястото си още два часа, преди да съберем украсата и да натоварим. Бийч, Тиф, угасете свещите и намалете страничното осветление наполовина.

— Мога аз да го занеса — обади се Тинк, когато Ема взе булчинския букет.

— Само една наранена роза и тя ще изпадне в ярост. По-добре да прегризе моя врат, отколкото твоя. Да тръгваме, започва първият танц.

Докато пренасяха цветната украса по задното стълбище, Джак се запъти към главното. Озова се в Балната зала по средата на първия официален танц. Младоженците бяха избрали да танцуват под звуците на „Винаги ще те обичам“, която според него звучеше прекалено често, докато гостите стояха в потъналата в цветя Бална зала или бяха поседнали край една от масите, подредени около дансинга.

Вратите на терасата бяха отворени и подканваха гостите да се разходят навън. Той реши да се възползва от това веднага след като си вземе чаша вино.

Когато забеляза Ема да се измъква скришом, леко промени плана си. Взе две чаши вино и тръгна към задното стълбище.

Тя седеше на втората площадка и скочи като на пружина, щом чу стъпките му.

— О, това си ти — и отново се отпусна на стъпалата.

— Аз съм и нося вино.

Ема въздъхна и леко раздвижи схванатия си врат.

— Ние от „Обети“ не одобряваме пиенето по време на работа. Но... ще се накажа за това утре. Подай ми чашата.

Той седна до нея и ѝ подаде питието.

— Как върви?

— Би трябвало да питам теб. Ти си гост.

— От гледна точка на гостите е истински триумф. Всичко изглежда прекрасно, има отличен вкус и ухае приятно. Хората се забавляват и нямат ни най-малка представа, че всичко се движи по график, който би разплакал от умиление дори и кондуктор в швейцарски влак.

— Точно към това се стремим — тя отпи глътка и затвори очи. — О, господи, хубаво е.

— Как се държи БЧ?

— Всъщност не е толкова лоша. Трудно е да се държиш като вещица, когато всички ти повтарят колко си красива и колко се радват за теб. Наистина преброи розите в букета си, така че и това я зарадва. Паркър изглади няколко потенциално опасни момента, а Мак дори получи одобрително кимване за официалните младоженски снимки. Ако тортата и десертите на Лоръл издържат изпитанието, бих казала, че сме покрили всички основни бази.

— Лоръл ли приготви онези малки купички крем брюле?

— О, да.

— Великолепни сте. Много се говори за цветята.

— Наистина ли?

— Даже чух възклицания. Възхитени.

Тя поизправи рамене.

— Значи всичко си струва.

— Почакай.

Качи се едно стъпало по-нагоре, постави краката си от двете ѝ страни и зарови пръсти в раменете ѝ.

— Няма нужда да... О, забрави — облегна се назад и се остави в ръцете му. — Продължавай.

— Имаш възли като от желязо тук, Ем.

— Имам зад гърба си шейсетчасова работна седмица.

— И три хиляди рози.

— О, ако броим и останалите тържества, можем да удвоим бройката.

Разтри с палци врата ѝ и я накара да простене. И когато стомахът му се сви в отговор, осъзна, че не си прави никаква услуга.

— Е... как мина Златната сватба?

— Беше прекрасно тържество, наистина много мило. Събраха се четири поколения. Мак направи страхотни снимки. Когато възрастната двойка излезе за първия си танц, в залата не остана човек, който да не се просълзи. Това ще остане едно от най-любимите ми събития за всички времена.

Ема отново въздъхна.

— Трябва да спреш. Заради виното и вълшебните ти пръсти съм готова да задрема направо тук, на стълбите.

— Не си ли свършила?

— Съвсем не. Трябва да занеса букета, който булката ще хвърли, да помогна за сервирането на тортата. После идва ред на шампанското, което се надяваме да отворят навън. След около час ще започнем да прибираме украсата от Голямата зала, да опаковаме букетите и аранжировките от масите.

Гласът ѝ стана леко мудар и сънлив, докато той продължаваше да разтрива врата ѝ.

— Хм... Ще ги натоварим в колите заедно с подаръците. Ще съберем и външната декорация. Утре следобед имаме друго тържество, затова трябва да оправим и Балната зала.

Той продължи да измъчва себе си, като прокара длани по раменете ѝ и после отново се върна на врата ѝ.

— Значи трябва да си починеш, докато можеш.

— А ти трябва да си горе и да се забавляваш с останалите.

— Тук ми харесва.

— И на мен, което означава, че ми влияеш зле с виното и масажа си. Трябва да се върна горе и да помогна на Лоръл — тя се пресегна и потупа ръката му, преди да се изправи. — След половин час ще разрежем тортата.

Джак се изправи, когато тя тръгна нагоре.

— Каква е тортата?

Тя спря и се обърна, при което се оказа на едно ниво с него. Очите ѝ, нежни като кадифе, бяха също толкова сънени, колкото и

гласът ѝ.

— Лоръл я нарече „Парижка пролет“. Цялата е в прелестна бледолилава глазура, покрита с бели рози, люлякови стръкчета и украсена с мек млечен шоколад...

— Повече се интересувам какво има вътре.

— О, пандишпанов блат с италиански маслен крем за еклери. Не бива да я пропускаш.

— Може да се окаже по-добра и от брюлето.

Тя ухаеше на цветя. Не можеше да определи какви. Беше като тайнствен и пищен букет. Очите ѝ бяха тъмни, нежни и дълбоки, а устните ѝ... Нима вкусът им нямаше да е по-сладък, отколкото тортата на Лоръл?

По дяволите.

— Виж, вероятно не постъпвам правилно и предварително се извинявам.

Отново обхвана раменете ѝ, привлече я към себе си. Тъмните ѝ нежни и дълбоки очи се разшириха от изненада в мига преди устните му да обсебят нейните.

Тя не се отдръпна, не направи опит да обърне всичко на шега. Вместо това издаде онзи тихичък звук, както когато разтриваше врата ѝ, само че по-гърлен.

Ръцете ѝ обвиха кръста му и сочните ѝ устни се разтвориха.

Също като уханието ѝ, вкусът ѝ бе тайнствен и неимоверно женствен. Дълбок и топъл, чувствен. Когато ръцете ѝ се придвижиха нагоре към гърба му, той задълбочи целувката. Още мъничко.

После леко промени ъгъла, продължи целувката и удоволствието се надигна в гърлото ѝ.

Представи си как я грабва на ръце, отнася я в първата тъмна стая, която намери, и довършва онова, което бе започнал така импулсивно.

Пейджърът на кръста ѝ избръмча и двамата се сепнаха. Тя издаде задавен звук, после успя да промълви:

— О, да — с рязко движение свали пейджъра и го погледна. — Паркър. Хм. Трябва да тръгвам. Трябва да... вървя — каза тя, извърна се и хукна нагоре по стълбите.

Останал сам, той се отпусна на стъпалата и на две глътки пресуши забравеното вино. Реши да пропусне останалата част от празненството и да се поразходи навън.

Ема бе благодарна, че е прекалено заета, за да си позволи да мисли за случилото се. Помогна да се справят с бъркотията, в която беше замесено момченцето с пръстените и шоколадови еклери, донесе букета на булката, пренареди украсата на масата с тортата, за да е по-лесно сервирането, а после се зае да разчиства Голямата зала.

Подготви малките букети от масите и останалата аранжировка за транспортиране.

Когато отвориша шампанското и започна последният танц, тя повтори същата процедура с двора и терасите.

Не видя и следа от Джак.

— Наред ли е всичко? — попита я Лоръл.

— Какво? Да. Разбира се. Всичко мина добре. Просто съм изморена.

— Отлично те разбирам. Поне утрешното тържество ще ни се види детска играчка след днешния ден. Виждала ли си Джак?

— Какво? — подскочи като крадец, стреснат от звука на алармата. — Защо?

— Изгубих го от поглед. Имах намерение да го подкупя със сладкиши, за да помогне в разчистването. Вероятно се е измъкнал.

— Вероятно. Не съм обърнала внимание.

Лъжкия, лъжкия. Защо се опитваше да излъже приятелката си? Това не беше добре.

— Паркър и Мак изпрацат последните гости — отбеляза Лоръл. — Те ще направят проверка на терена. Искаш ли да ти помогна да занесеш това у вас?

— Не, всичко е наред — Ема натовари и последните остатъци от украсата, които щеше да прибере в охладителя. Голямата част от букетите щеше да подари на местната болница, останалите щеше да развали и да подреди нови букети за ателието и приятелките си.

Затвори задните врати на микробуса.

— Ще се видим утре сутрин.

Прибра се у дома с микробуса, после отнесе цветята и гирляндите в хладилното помещение.

Независимо колко категорично си повтаряше, че не трябва да мисли за това, съзнанието ѝ беше обсебено от една-единствена тема.

Джак я целуна.

Какво означаваше това?

Защо трябваше изобщо да означава нещо?

Една целувка си беше просто целувка. Резултат от мигновен импулс. Нищо повече.

Пригответи се за лягане, като продължаваше да убеждава сама себе си, че не е било нищо повече.

Но когато една целувка разбива на пух и прах всичките ти представи за страстно привличане и направо стопява скалата на искрометъра, трудно може да се класифицира като „мигновен импулс и нищо повече“.

Определено беше повече — призна си тя. И не знаеше какво да прави. А това я вбесяваше, защото тя винаги знаеше какво да прави, когато ставаше дума за мъже, целувки и физическо привличане. Просто знаеше.

Намести се в леглото си, като си казваше, че едва ли ще може да заспи, но поне ще полежи в тъмното, докато измисли решение.

И само след миг бе заспала, победена от физическото изтощение.

ПЕТА ГЛАВА

Ема някак изтърпя тържеството в неделя и консултациите в понеделник, след което внесе корекции в букетите за няколко предстоящи сватби, тъй като булките бяха променили желанията си.

Отмени две срещи с двама много приятни мъже, защото в момента нямаше никакво желание да ги вижда. Запълни времето си, като направи пълен преглед на наличната стока и поръча панделки, фуркети, контейнери и декоративни формички.

През цялото време се чудеше дали не е по-добре да се обади на Джак и да подхвърли нещо леко и шеговито за целувката, или да се преструва, че изобщо нищо не се е случвало.

Колебаеше се между горните две възможности, както и една трета, която включваше да отиде в дома му и да му се хвърли на врата. Затова в крайна сметка не направи нищо и продължи да се измъчва с въпроси.

Ядосана на себе си, тя се появи по-рано за следобедното съвещание в голямата къща. Мина през кухнята на Лоръл, където приятелката ѝ подреждаше сладкиши върху една чиния, до която имаше и малко плато с плодове и сирена.

— Свърши ми диетичната кола — обяви Ема и отвори хладилника. — Свършили са ми запасите от почти всичко, защото все забравям, че акумулаторът на колата ми е мъртъв като диско музиката.

— Обади ли се в сервиза?

— Поне това се сетих да направя преди десетина минути. Когато си признах, след майсторски проведен разпит от страна на механика, че колата, която притежавам от четири години, никога не е била в сервиз за преглед, че не си спомням кога за последен път съм сменяла маслото или съм правила проверка на някакъв компютърен чип или нещо подобно и разни други технически подробности, които вече не си спомням, той заяви, че ще дойде да я вземе и да я откара в сервиза.

Леко нацупена, тя отвори кутийката кола и отпи направо от нея.

— Направо се почувствах така, сякаш държа колата си като заложник, а той я освобождава. Накара ме да се чувствам дори по-голяма глупачка, отколкото Джак смяташе. Искам курабийка.

— Вземи си.

Ема си избра курабийка.

— Сега ще остана без кола, докато той не реши да ми я върне. Ако изобщо го направи, а не съм съвсем сигурна, че има такова намерение.

— Вече повече от седмица си без кола, защото нямаш акумулатор.

— Вярно, но пък си въобразявах, че имам кола, защото стоеше пред дома ми. Сигурно трябва да взема микробуса и да ида до супермаркета, както и на хиляди други места. Всъщност ме е страх да го направя, понеже ми хрумна, че купих микробуса цяла година преди колата. Може и той да се разбунтува.

Лоръл метна няколко красиви ментови бонбона в пастелни цветове върху таблата със сладките.

— Знам, че идеята звучи откачено, но може би, когато си върнеш колата, не е зле да закараш в сервиз и микробуса.

Ема гризна крайчеца на курабийката.

— Човекът ми подхвърли и тази идея. Имам нужда от утеха. Какво ще кажеш да вечеряме заедно и да гледаме филм?

— Нямах ли среща?

— Отмених я. Не съм в настроение.

Лоръл духна кичура, паднал на челото ѝ, и я зяпна шокирано.

— *Ти* не си в настроение за среща?

— Утре трябва да ставам рано. Имам да правя шест букета, които се носят завързани за ръката, а с този на булката стават седем. Това значи поне шест или седем часа плътна заетост. Повиках Тинк да дойде за половин ден, така че ще съкратя малко часовете, но трябва да приготвя и всичко останало за петъчното тържество. А и прекарах по-голямата част от сутринта в обработка на цветята.

— Това не те е спирало досега. Сигурна ли си, че се чувстваш добре? Сякаш не си в кондиция.

— Не, добре съм. Нищо ми няма. Просто... не ми е до мъже.

— Това не се отнася и до мен — Дилейни Браун влезе, грабна Ема в прегръдките си и я целуна звучно. — Ммм. Захарна курабийка.

Ема се засмя.

— Вземи си от чинията.

Той си взе и се ухили на Лоръл.

— Смятай го за част от хонорара ми.

Лоръл имаше дългогодишен опит в това отношение, затова само измъкна здрав плик, който се затваряше добре, и се зае да го пълни с курабийки и сладки.

— И ти ли си тук за събранието?

— Не. Просто трябваше да обсъдя някои правни въпроси с Паркс.

Дел видя, че има готово кафе, и се запъти към каната.

Двамата с Паркър имаха еднакви тъмнокаестеняви коси и тъмносини очи. Лоръл би определила чертите на лицата им като изискани, макар че при него те бяха малко по-грубо изсечени. С тъмносивия си костюм с фино райе, италиански обувки и вратовръзка „Ермес“ той бе олицетворение на преуспял адвокат от Кънектикът. Достоен представител на фамилията Браун от Кънектикът.

След като приключи с подреждането на храната, Лоръл развърза сладкарската си престилка и я окачи на една кукичка на стената.

Дел се облегна на плота.

— Чух, че сте сътворили чудеса за сватбата на Фолк миналия уикенд.

— Познаваш ли ги? — попита Ема.

— Родителите на булката са мои клиенти. Не съм имал удоволствието да се запозная с новата госпожа Харигън. Макар че ако съдя по онова, което чувам от Джак, изразът едва ли е уместен.

— И това ще стане, когато подадат молба за развод — каза Лоръл.

— Вечната оптимистка.

— Тя е истински кошмар. Тази сутрин е изпратила на Паркър списък с критични забележки. С имейл от Париж, където прекарва медения си месец.

— Шегуваш се! — смаяна, Ема зяпна Лоръл. — Мина идеално. Всичко беше идеално.

— Шампанското трябвало да е по-изстудено, сервитьорите — по-бързи, небето — по-синьо, а тревата — по-зелена.

— Е, тя си е кучка. И то след като ѝ сложих десет рози повече. Не една, а цели десет — Ема поклати глава. — Няма значение. Всеки, който беше тук и е нормално човешко същество, знае, че беше идеално. Тя не може да развали нищо.

— Браво на моето момиче — Дел вдигна тост с кафето си.

— Както и да е. Спомена Джак, виждал ли си го? Исках да кажа, ще се виждате ли?

— Още утре. Отиваме в града да гледаме мач на „Янките“.

— Можеш да му занесеш якето. Остави го тук. Или май аз забравих да му го върна. Все едно, якето му е у мен, а вероятно му трябва. Мога да ида да го донеса. В кабинета ми е. Да изтичам ли да го взема?

— Аз ще се отбия и ще го взема, когато тръгвам.

— Добре. Би било чудесно. След като и бездруго ще се виждате.

— Няма проблем. Най-добре да тръгвам — грабна плика със сладките и погледна Лоръл. — Благодаря за курабийките.

— Тринайсет броя, плюс онази, която вече изяде. Ще бъдат приспаднати от хонорара ти.

Той ѝ се ухили и излезе с широка крачка.

Лоръл изчака няколко секунди и после посочи Ема.

— Джак.

— Какво?

— Джак.

— Неее — бавно отрони Ема и постави длани пред гърдите си.
— Ема. Е-ма.

— Не се прави на разсеяна, напълно си прозрачна за мен. Каза „както и да е“ два пъти за по-малко от минута.

— Не, не съм — или все пак беше. — И какво от това?

— Е, какво става между теб и Джак?

— Нищо. Абсолютно нищо. Не ставай смешна — усети как лъжата пари на езика ѝ. — Не бива да казваш каквото и да било на никого.

— Щом не бива да казвам нищо, значи има нещо.

— Няма нищо. Вероятно е нищо. Просто реагирам пресилено. По дяволите — Ема излапа наведнъж половината курабийка, която ѝ бе останала.

— Поне се храниш нормално. Но нещо се е объркало в твоята вселена. Изплюй камъчето.

— Първо се закълни. Че няма да кажеш нищо на Паркър или на Мак.

— Не е лесно да се пазари с теб човек — Лоръл направи диагонален кръст върху гърдите си, после посочи към тавана. — Заклевам се.

— Той ме целуна. Или двамата се целунахме. Но той започна и не знам какво щеше да се случи по-нататък, ако Паркър не беше се обадила на пейджъра ми. Трябваше да тръгвам и той също си тръгна. Е, това е.

— Чакай, оглушах веднага след като каза, че Джак те е целунал.

— Престани. Сериозно е — тя прехапа устни. — Или не е. Така ли е?

— Това не е типично за теб, Ем. Ти си богиня в отношенията с мъжете и романтичните или сексуалните връзки.

— *Знам.* Просто това е Джак. Не се предполага да... — тя размаха ръце във въздуха. — Въобразявам си прекалено много. Беше просто един миг. Импулс. Но вече отмина, така че нищо не се е случило.

— Ема, ти имаш навика да гледаш на мъжете и връзките през романтична призма, но никога не си била объркана. Сега си объркана.

— Защото това е Джак! Представи си, че както си стоиш тук, гледаш си работата, печеш сладкиши, изведнъж влиза Джак и те целува страстно. Или Дел. И ти ще си объркана.

— Единствената причина, поради която някой от двамата влиза тук, е да си изпроси курабийка. Както направи Дел преди малко. Кога се случи това? Когато ти се развали колата ли?

— Не. За малко да стане тогава. Имаше един миг, в който... Мисля, че тогава имаше един специален миг, но втория път той просто доведе нещата докрай. По време на приема в събота.

— Да, да, нали каза, че Паркър ти е позвънила на пейджъра. Е, как беше? Какво показва патентованият от Емалин Грант сексуален искрометър?

Ема издиша шумно, вдигна палец, после изтри с длан въображаема линия.

— Удари право в червената зона и излезе извън скалата.

Лоръл сви устни и кимна.

— Винаги съм подозирала Джак. Около него витае излъчване на мъж от червената зона. Какво ще правиш?

— Не знам. Не съм решила. Объркана съм. Трябва първо да се успокоя и след това да мисля какво ще правя. Или няма да правя.

— И тогава ще ми кажеш. Освен това трябва да знам кога е вдигната забраната да говоря за това.

— Добре, но междуременно нито дума — Ема взе таблата със сиренето и плодовете. — Хайде да идем да си поиграем на делови жени.

Заседателната зала на „Обети“ бе в бившата библиотека. Книгите бяха останали като своеобразна рамка на стаята, като на места отстъпваха на фотографии и различни сувенири. Помещението бе запазило своята атмосфера и стил дори сега, когато служеше на бизнеса.

Паркър седеше до голямата инкрустирана маса с включен лаптоп и устройство „Блекбери“. Тъй като сутрешните срещи с клиенти и обиколки на имението бяха приключили, тя бе преметнала сакото си върху гърба на стола. Срещу нея седеше Мак, протегнала дългите си крака, облечена с джинси и пуловер, които бяха обичайното ѝ работно облекло.

Щом Ема остави таблата на масата, Мак се надигна и си взе чепка грозде.

— Закъснявате, момичета.

— Дел мина през кухнята. Преди да включим на работна вълна, кой е навит за вечеря и гледане на филм?

— Аз, аз! — моментално вдигна ръка Мак. — Картър има някакво съвещание в училището и така ще се отърва от досадната работа, докато го чакам да се върне. Днес имах натоварена програма.

— Случайно се оказва, че и моят график е свободен — Лоръл сложи таблата с курабийки до плодовете.

Паркър само вдигна слушалката на телефона и натисна бутона за вътрешна линия.

— Здравейте, госпожо Грейди, ще се справите ли с вечеря за четирите ни? Чудесно. Благодаря — затвори телефона. — Ще ядем пиле и много ще ни хареса.

— Става — Мак лапна зърно грозде.

— Добре, първа точка от дневния ред е Уитни Фолк-Харигън, позната още като „булката чудовище“. Както Лоръл вече знае, получих електронно писмо от нея. То съдържа мнението ѝ за нещата, които според нея е можело да свършим по-добре.

— Кучка — Мак се наведе напред, този път, за да намаже малко козе сирене върху бисквитка с розмарин. — Направо скрихме шапките на всички с онова тържество.

— Трябваше нея да скрием — отбеляза Лоръл.

— Уитни смята, изброявам ги в произволен ред, че... — Паркър отвори една папка, за да цитира писмото, което бе распечатала. — Шампанското не е било добре охладено, обслужването по време на вечерята е било мудро, в градините не е имало достатъчно многообразие от цветя, фотографът е отделил повече време на гостите, отколкото тя счита за нужно, докато булката заслужавала повече внимание, а сладкишите на масата с десертите не били нито толкова разнообразни, нито толкова добре поднесени, колкото се надявала. Добавя и че се е чувствала притисната или пренебрегната от сватбения агент по време на отделните етапи от събитието. Надява се да приемем тези критики в духа, в който са изказани.

— На което бих отговорила... — Мак вдигна среден пръст.

— Кратко и ясно — Паркър кимна. — Все пак аз ѝ отговорих, като ѝ благодарих за коментарите и изразих надеждите ни, че двамата с Джъстин ще се забавляват в Париж.

— Лицемерка — измърмори Лоръл.

— И още как. Бих могла да отговоря: „Скъпа Уитни, ти си една надута кучка“. И това бе първата ми мисъл. Но се въздържах. Все пак я повиших в звание — вече ще я наричам „чудовищната кучка“.

— Тя сигурно е много нещастен човек. Сериозно — настоя Ема, когато всички погледнаха към нея. — Всеки, който може да развали един фантастичен сватбен ден, какъвто ѝ осигурихме, като го разчопли по такъв начин, е просто вътрешно нещастен човек. Бих я съжалявала, ако не ѝ бях толкова ядосана. Ще я съжалявам, когато ми мине ядът.

— Е, ядосани, изпълнени със съжаление или ругаещи, добрата новина е, че имаме резервирани четири предварителни консултации благодарение на онова тържество. А очаквам и още.

— Паркс я нарече кучка — Мак се ухили и хапна още едно зрънце грозде. — Много е ядосана.

— Ще ми мине, особено ако получим още четири нови поръчки като резултат от страхотната работа, която свършихме в събота. Засега просто смятам да затворя Уитни в моя току-що създаден Килер на обречените, където всичко я прави дебела, всички десени са на точки, а изборът на цветове е между кафяво и умряло бежово.

— Това е много подло — отбеляза Лоръл. — Харесва ми.

— Продължаваме — отсече Паркър. — Двамата с Дел се срещнахме, за да обсъдим някои правни и финансови въпроси. Договорът ни за партньорство подлежи на подновяване, а това включва и процента, който се връща обратно в „Обети“ от отделните пера, когато става дума за външни събития. Ако някой иска да обсъди промени в договора, включително и процентите, има думата.

— Споразумението ни работи, нали така? — Ема огледа партньорките си. — Не вярвам някоя от нас да си е представяла, че ще успеем да изградим онова, което имаме сега, когато започвахме в началото. Не само финансово, което определено е много повече, отколкото бих имала сега, ако бях успяла да си отворя собствено ателие. Имам предвид репутацията, която сме си създали като цяло и поотделно, без да броим булката чудовище, разбира се. Процентът е справедлив, а и истината е, че Дел получава много по-малко за своя дял от имението от онова, което би могъл да поиска. Всички ние вършим онова, което обичаме, с хората, които обичаме. И си осигуряваме много приличен доход при това.

— Мисля, че Ем се опитва да каже, че подкрепя договора — Мак лапна още грозде. — И аз съм „за“.

— Бройте и мен — обади се Лоръл. — Има ли някаква причина да искаме да променяме нещо? — попита тя Паркър.

— Не и според мен, но както ме посъветва Дел в ролята си на юридически консултант, всяка от вас трябва от ново да прочете договора и да изрази своите резерви или да направи предложения, преди да го подновим.

— Предлагам Дел да подготви документите, да ги подпишем и после да отворим бутилка скъпо шампанско.

Мак посочи към Ема в знак на съгласие.

— Подкрепям предложението.

— Всички сме „за“ — обяви Лоръл.

— Ще му се обадя. Освен това имах среща и с нашия счетоводител.

— По-добре ти, отколкото аз — обади се Лоръл.

— Много по-добре — Паркър се усмихна и пийна вода. — Отчетохме много добро тримесечие и сме на път да увеличим чистата печалба с около дванайсет процента спрямо миналата година. Посъветвах ме да пренасочим част от тази печалба обратно в бизнеса. Така че, ако някоя от вас се нуждае от нещо, има някакво хрумване или скрито желание за допълнително оборудване или идеи за това какво може да е полезно за „Обети“ като цяло, можем да го обсъдим.

Ема вдигна ръка, преди някой друг да успее да се обади.

— Мислила съм за това. Особено след като прегледах документите си за изминалото тримесечие. Предстои ни най-големият засега ангажимент със сватбата на Сиймън следващата пролет. Дори само цветята ще надхвърлят капацитета на хладилното ми помещение, така че ще се наложи да наемем допълнителен охладител за няколко дни. Вероятно ще мога да намеря такъв втора употреба, но вземайки предвид цената, в дългосрочен план ще е по-добре да купим, отколкото да наемаме.

— Това е добре — Паркър си отбеляза предложението. — Дай ми примерни цени.

— Може би сега е моментът — продължи Ема, — като имаме предвид същото събитие, както и разрастването на бизнеса ни, да купим и друго оборудване, което обикновено вземаме под наем. Допълнителни столове за открито например. Тогава, когато имаме външен ангажимент, ние ще ги даваме под наем на клиента и ще прибираме таксата. Ами...

— Явно наистина си мислила доста — коментира Мак.

— Така е. След като Мак възнамерява да разшири жилището си и да увеличи площта на горния етаж, за да приюти истинската си любов, защо да не увеличим и работното ѝ пространство — студиото, едновременно с това? Има нужда от повече място за склад, както и истинска гардеробна вместо малкия килер, който използва сега. И докато съм на темата, вътрешното антре до кухнята на Лоръл е напълно излишно. Можем да го преустроим и да направим там помощна кухня с още една фурна, хладилник и място за склад.

— Ще оставим Ема да говори от името на всички — реши Лоръл.

— А Паркър има нужда от компютризирана охранителна система, за да може да наблюдава всички общодостъпни пространства в къщата.

Паркър изчака секунда.

— Мисля, че току-що похарчи увеличението в печалбата ни няколко пъти.

— Харченето на пари е част от удоволствието от спечелването им. Нали си имаме Паркър, тя ще ни спре, за да не прекалим съвсем. Но наистина смятам, че трябва да направим поне част от изброеното и да оставим другите неща за близко бъдеще, когато ще можем да ги осъществим.

— Ще вляза в ролята си и ще кажа, че охладителят е разумно предложение. Виж какво можеш да откриеш. Трябва да обсъдим с Джак как точно можем да го вместим в твоето ателие, а след това можем да го помолим и за съвет как да разширим студиото на Мак и да преустроим вътрешното антре.

Докато говореше, тя продължаваше да си води бележки.

— Вече съм мислила за закупуването на мебели и започнах да проучвам цените. Ще направя сметка какво ще ни коства всичко това и тогава ще решим кой е най-логичният избор.

Тя кимна и премина към следващия въпрос от дневния ред.

— А сега, предстоящите събития, които ще ни позволят да осъществим мечтите и желанията си. Церемонията по вричането. Днес ми изпратиха обетите си и сценария за церемонията. Тържеството ще се състои в петък вечер и след като са хвърляли ези-тура, Алисън, която вече ще наричаме Булка едно, ще пристигне в три и половина, а Марлийн или Булка две, — в четири. Булка едно ще вземе булчинския апартамент, а Булка две — младоженския. Тъй като двете имат обща кума, тя ще притичва между двата апартамента. Братът на Булка едно е кум, така че ще използваме семейния салон на втория етаж за него, както и за бащите на булките, ако е необходимо. Кумът ще стои от страната на Булка едно по време на церемонията, а кумата — от страната на Булка две.

— Чакай — Мак вдигна пръст, докато въвеждаше подробностите в лаптопа си. — Готово.

— Тези дами знаят точно какво искат и се придържат към плана си, така че с тях се работи изключително лесно от моя гледна точка. Майката на Булка едно и братята и сестрите на Булка две не са особено щастливи от придаването на официален характер на тази връзка, но ни съдействат. Мак, може би ще се наложи да положиш усилия, за да направиш общи снимки, на каквито клиентите ни разчитат.

— Няма проблем.

— Добре, Ема, цветята?

— Искаха нещо нетрадиционно, но женствено. Някоя не пожела да носи букет, затова направихме цветен венец за Алисън и цветни гребени за косата на Марлийн. Има и венче за кумата, която ще носи четири бели рози. Двете ще си разменят по една бяла роза по време на церемонията веднага след като запалят свещта на единението. И всяка ще подари на майка си по една роза. За мъжете има бутониери от бели рози. Ще бъде много красиво.

Ема прегледа записките си, докато отпиваше от диетичната кола.

— Искаха нещо свежо и непринудено като горска поляна за цветните аранжировки и украсата на масите. Използвам много гипсофил и пъстри маргаритки, снежнобели маргарити и гербери, разцъфнали черешови клонки, диви ягоди и какво ли не. Съвсем малко тюл, а гирляндите ще направя като венци от маргаритки. Ще има високи прозрачни вази за розите по време на приема. Ще използваме много декоративни лампички и свещи в Голямата зала и Балната зала, където цветните аранжировки също са много ефирни и естествени. Ще бъде семпло и много мило според мен. Ако някоя от вас ми помогне с пренасянето, бих могла сама да подредя всичко.

— Аз ще ти помогна — увери я Лоръл. — Тортата ще бъде с пандишпанов блат и малинов мус за пълнеж, а отгоре ще е покрита с италиански белтъчен крем. И за нея искаха семпла украса, както и в аранжировката на Ема. Няма нужда да я украсявам преди пет часа, така че съм свободна за подреждането. Иначе искат само разнообразие от курабийки и дребни сладки в пастелни цветове.

— Значи имаме стандартен график за петъчно тържество — обяви Паркър, — като изключим хвърлянето на жартиера и букета. В четвъртък следобед ще направим репетиция, така че ако има някакви недостатъци, ще ги изгладим навреме. А сега, събота — започна тя.

Винаги, когато си мислеше за родителите си и историята на тяхната любов, Ема се пренасяше в приказките.

Имало едно време една млада жена от Гуадалахара, която прекосила континента, за да иде в големия град Ню Йорк и да помага в бизнеса на чичо си, като се грижи за домовете и децата на хора, които се нуждаели от грижи. Но Лусия копнеела за друго — за красива къща вместо шумен апартамент, за дървета и цветя вместо тротоар. Работела много и си мечтаела как един ден ще има свой дом, може би и малък магазин, където да продава красиви неща.

Един ден чичото ѝ разказал за един човек, който живеел на много километри, в място, наречено Кънектикът. Той изгубил жена си и живеел сам с малкия си син. Мъжът сменил големия град с по-тих живот, а вероятно, казала си Лусия, е искал да остави болезнените спомени в дома, който споделял със съпругата си. Той пишел книги и се нуждаел от тишина, а понеже често пътувал, имал нужда от човек, на когото да повери малкото си момче. Жената, която вършела това през трите години след трагичната смърт на жена му, искала да се върне в Ню Йорк.

И тогава Лусия направила голяма крачка и се преместила от града в голямата къща на Филип Грант и сина му Арон.

Мъжът бил красив като принц и безкрайно обичал сина си. Но в очите му имало тъга, която докоснала сърцето ѝ. Детето било преживяло много за четирите си години и тя разбирала защо е толкова стеснително с нея. Готвела за двамата, грижела се за къщата и наглеждала Арон, докато баща му пишел своята книга.

Влюбила се в момчето, а и то в нея. Невинаги било послушно, но Лусия щяла да се притесни, ако не правело пакости. Вечер двамата с Филип често разговаряли за Арон или за книги, за неща от ежедневието. Липсвали ѝ разговорите им — липсвал ѝ и той самият, когато пътувал по работа.

Имало моменти, когато наблюдавала през прозореца как Филип играе с Арон и сърцето ѝ се изпълвало с копнеж.

Не знаела, че и той често прави същото. Защото и той се бил влюбил в нея, както и тя в него. Страхувал се да ѝ го каже, за да не би да ги напусне. А тя се страхувала да сподели, за да не я отпрати той.

Но един ден, през пролетта, под разцъфналите клони на черешово дърво, докато малкото момченце, което и двамата обичали, си играело на люлката, Филип взел ръката на Лусия в своята. И я целунал.

Когато листата на дърветата се обагрили от есента, двамата се оженили. И заживели заедно и щастливо завинаги.

Нима имаше нещо чудно, мислеше си Ема, докато паркираше микробуса в широката алея пред входа на родителите си в неделя вечерта, че тя бе романтичка по рождение? Как можеше някой да израсне с тази приказка и да не иска нещо подобно и за себе си?

Родителите ѝ се обичаха вече трийсет и пет години, бяха отгледали четири деца заедно в голямата викторианска къща. Бяха създали добър съвместен живот, здрав и стабилен.

Тя нямаше никакво намерение да се задоволи с нещо по-малко.

Извади букетите от микробуса и забърза по алеята, за да отиде на семейната вечеря. Каза си, че закъснява, но ги беше предупредила. Притисна вазата до гърдите си, отвори вратата и се озова в къщата, която бе изпълнена с наситени цветове, без които майка ѝ не можеше.

В трапезарията завари колоритна картина, обгърната от празнична връва.

На голямата маса седяха родителите ѝ, двамата братя и сестра ѝ, снахите ѝ, зет ѝ, племенниците ѝ, а масата бе отрупана с храна за цяла армия.

— Мамо — отиде най-напред при майка си, целуна я по бузата, преди да остави цветята на бюфета и да заобиколи, за да целуне и баща си. — Папа.

— Това вече е семейна вечеря — в гласа на Лусия още звучеше топлината и музиката на Мексико. — Сядай, преди малките прасенца да са изяли цялата храна.

Най-големият племенник на Ема започна да грухти на шега и се ухили, когато тя седна до него. Пое чинията, която Арон ѝ подаде.

— Умирам от глад — кимна и направи знак на брат си Матю да ѝ налее вино от бутилката, която държеше. — Започвайте да разказвате, за да наваксам с новините.

— Най-напред голямата новина — седнала от другата страна, сестра ѝ Силия хвана ръката на мъжа си. Преди да може да каже каквото и да било, Лусия извика от щастие.

— Бременна си!

Силия се засмя.

— Голяма изненада, няма що. Двамата с Роб очакваме третото си дете — и това категорично е последното — през ноември.

Всички ентусиазирано ги поздравиха, а най-малкият член на семейството шумно затропа с лъжичка по столчето си. Лусия скочи, за да прегърне дъщеря си и зет си.

— О, няма по-радостна вест от тази за едно бебе. Филип, ще си имаме бебе.

— Внимавай. Последния път, когато ми каза така, след девет месеца се появи Емалин.

Лусия се засмя, отиде и го прегърна отзад през врата, притискайки бузата си до неговата.

— Сега децата вършат тежката работа, а ние само си играем.

— Ем още не е изпълнила своята задача — Матю я посочи с пръст и закачливо помръдна вежди.

— Тя чака да намери мъж, красив като баща си и не толкова досаден като брат си — Лусия изгледа строго Матю. — Такива не растат по дърветата.

Ема се ухили самодоволно на брат си и си отрязва тънък резен от печеното месо.

— Но още обикалям овощните градини — мило отбеляза тя.

Остана и след като всички си бяха тръгнали, за да се поразходи из градините с баща си. Беше наследила любовта си към цветята и растенията от него.

— Как върви книгата? — попита тя.

— Не върви.

Тя се засмя.

— Все така казваш.

— Защото винаги е така на този етап — той я прегърна през кръста и продължиха да се разхождат. — Семейните вечери и градината ми помагат да оставя всичко за малко. После, когато се върна към писането, нещата не ми изглеждат чак толкова зле. А как си ти, красавице?

— Добре. Много добре. Заети сме. Тази седмица имаме събрание, на което отчетохме, че печалбите ни растат. През цялото време си мислех каква късметлийка съм, че върша нещо, което обичам,

и при това с най-добрите приятелки на света. Двамата с мама винаги сте ни казвали да намерим работа, която обичаме, за да сме добри и да работим с удоволствие. Аз я намерих.

Тя се обърна и видя майка си да прекосява моравата с яке в ръка.

— Навън е хладно, Филип. Ще настинеш и после ще трябва да слушам оплакванията ти.

— Разкри тайния ми план — той се остави жена му да го загърне в якето.

— Вчера видях Пам — заговори тя за майката на Картър. — Много се вълнува за сватбата. Аз също се радвам, че двама от любимците ми са влюбени един в друг. Пам винаги ми е била добра приятелка. Тя ме защитаваше, когато някои хора бяха скандализирани, че баща ти се жени за домашната си помощница.

— Те не разбираха колко хитро постъпвам, като си осигурявам безплатен труд.

— Практичен янки, както винаги — Лусия се сгуши до рамото му. — Истински робовладелец.

Виж ги само, мислеше си Ема, просто идеално си подходат.

— Наскоро Джак ми каза, че си най-красивата жена на света. Още чака да избягаш с него.

— Напомни ми да го пребия следващия път, когато го видя — измърмори Филип.

— Голям чаровник и ласкател. Може би трябва да ви оставя да се биете заради мен — Лусия вдигна лице към Филип.

— Какво ще кажеш за масаж на стъпалата вместо това?

— Дадено. Емалин, когато намериш мъж, който може да ти направи един хубав масаж на стъпалата, гледай внимателно. Много недостатъци могат да се преглътнат заради това единствено умение.

— Ще го запомня. А сега трябва да тръгвам — разтвори ръце и прегърна и двамата. — Обичам ви.

Ема се обърна, докато се отдалечаваше, и видя как баща ѝ хваща за ръка майка ѝ под клоните на черешовото дърво, чиито цветове още бяха скрити в пъпките си.

И я целуна.

Не, повтори си тя, нищо чудно, че беше романтичка по рождение. Нищо чудно, че искаше това или поне част от него за себе си.

Качи се в микробуса си и се замисли за целувката на стълбите.

Може би беше само закачка или любопитство. Или просто химия. Но проклета да е, ако се престори, че нищо не се е случило. Или позволи на него да се преструва.

Беше време да се заеме с това.

ШЕСТА ГЛАВА

В кабинета на втория етаж на реконструираната стара градска къща Джак работеше върху един проект на компютъра си. Смяташе разширението на студиото на Мак за извънработен ангажимент и понеже нито тя, нито Картър бързаха особено, мислеше да си поиграе, да изпробва различни идеи, да обмисли всеки детайл.

Но сега Паркър искаше нов проект, който да включва промени на първия и на втория етаж, което означаваше, че трябва да промени не само детайлите, а цялостната концепция. И според него бе много по-разумно да направи всичко наведнъж, макар да се налагаше да изостави напълно първоначалния си проект.

Изпробваше различни линии и визии, включваше и играта на светлината като част от разширеното пространство, което щеше да остане част от студиото. Като се преустроят сегашният килер и складовото помещение и се увеличи обемът им, би могъл да разшири банята, да добави и душ кабина — нещо, което двамата щяха да оценят впоследствие, да осигури на Мак стаята за преобличане на клиенти и да удвои сегашното ѝ складово помещение.

Кабинетът на Картър на втория етаж...

Облегна се на стола си, пийна вода и се опита да мисли като професор по английска литература. Какви биха могли да са желанията и нуждите му по отношение на работното място? Практичност и традиционализъм — ставаше дума за Картър все пак. С вградени етажерки за книги по стената. Или по-добре по двете стени.

Разчупени мебели, реши той и се завъртя в собственото си подковообразно работно бюро, за да опита да нахвърли набързо една скица на ръка. На долния ред трябваше да има шкафове за прибиране на книжа и ученически тетрадки.

Нищо модерно, нищо лъскаво. Не и за Картър.

Тъмно дърво, помисли си той, в староанглийски стил. Но с големи прозорци, за да се впише в останалата част от сградата. Наклонен покрив, който да разчупи линията. Няколко прозореца на

покрива. Рамка на тази стена, за да се оформи нещо като ниша. Да се добави интересен детайл, да се създаде място за седане.

Място, където един мъж можеше да избяга, когато жена му се е ядосала или когато просто иска да подремне следобед.

Можеше да сложи голяма остъклена врата тук и да направи тераса — нещо малко. Може би на човека щеше да му дойде добре чашка бренди и една пура.

Поспря за миг и се загледа в мача, който вървеше на плоския екран от лявата му страна. Докато мислите му се оформяха в подсъзнанието, видя как отборът на Филадельфия блокира успешно петима от „Ред сокс“.

Гадост.

Върна се към чертожната дъска. И се сети за Ема.

Изруга и прокара ръка през косата си. Справяше се отлично със задачата да не я допуска в мислите си. Беше много добър в разделянето на нещата. Работата, мачът, кратко прехвърляне на каналите, за да провери другите резултати. Ема бе в съвсем друго чекмедже в съзнанието му, което трябваше да си остане затворено.

Не искаше да мисли за нея. Беше допуснал грешка очевидно, но не беше краят на света. Просто я бе целунал, това е.

Невероятна целувка, помисли си той сега. И все пак беше просто една случка, плод на мига. Още няколко дни, докато отминат последствията, и нещата щяха да се върнат в обичайното си русло.

Тя не беше от жените, които биха се сърдили дълго.

Освен това тя бе участвала наравно с него. Намръщи се и пийна още вода. Да, определено бе участвала. Тогава за какво да се вини?

Двамата бяха възрастни хора; бяха се целунали. Край на историята.

Ако тя очакваше да ѝ се извини, можеше да продължава да си чака. Щеше да ѝ се наложи да го преглътне. Двамата с Дел бяха много близки, освен това беше приятел, и то добър приятел, с останалите момичета от Квартета. На всичко отгоре покрай ремонта, за който Паркър му бе говорила, щеше да му се наложи да прекарва доста време в имението през следващите няколко месеца.

Отново прокара пръсти през косата си. Е, добре, след като нещата стояха така, явно трябваше да се справят със ситуацията.

— По дяволите.

Разтри лицето си с длани, после нареди на мозъка си да се съсредоточи в работата. Намръщи се и заразглежда грубата скица. После присви очи.

— Чакай малко, чакай малко.

Ако постави цялото нещо върху подпорни греди, ако го скоси и използва конзола за кабинета, тогава можеше да направи малко задно дворче, частично покрито. Така щяха да разполагат с допълнително пространство, да се радват на усамотение, да си направят малка градинка или да го оградят с жив плет. Ема щеше да им даде идеи по въпроса.

Това щеше да придаде характер на формата и линията на сградата като цяло и да увеличи използваемата площ, без да оскъпява значително строежа.

— Ти си гений, Кук.

Тъкмо започна да планира детайлите, когато някой почука на задната врата.

Все още потънал в мисли за чертежа, той стана и прекоси жилищната част на къщата над помещенията на фирмата. Понеже предполагаше, че е Дел или някой от другите му приятели — и с надеждата, че носят бира — той отвори вратата, която водеше към кухнята му.

Тя стоеше под приглушената светлина на верандата, сякаш бе на огряна от луната морава.

— Ема.

— Искам да говоря с теб — мина бързо покрай него, отметна косата си и се завъртя на пети. — Сам ли си?

— О... да.

— Добре. Какво, по дяволите, ти става?

— В какъв смисъл?

— Не се прави на забавен. Не съм в настроение. Първо флиртуваш с мен, даваш ток на колата ми, разтриваш ми раменете, ядеш от макароните ми, загръщаш ме в якето си, а после...

— Вероятно трябваше само да ти махна, докато минавам покрай колата ти насред пътя. Или да те оставя да трепериш от студ до посиняване. А бях гладен.

— Всичко е свързано — отсече тя, прекоси с широки крачки кухнята и мина в широкия коридор, като през цялото време

размахваше ръце. — И много удобно забрави за разтрянето на раменете и за „после“...

Нямаше друг избор, освен да я последва.

— Изглеждаше напрегната и изморена. Тогава нямаше нищо против.

Тя се извърна и го изгледа изпитателно с кадифените си очи.

— А после?

— Добре, имаше и „после“. Ти беше там, аз бях там и се случи „после“. Не съм ти се натрапил насила и ти не се опита да ме спреш. Ние просто... — „целунахме се“ изведнъж му се стори прекалено ангажиращо. — Докоснахме устни за миг.

— Докоснахме устни. Ти да не си на дванайсет? Целуна ме.

— Целунахме се.

— Ти започна.

Той се усмихна.

— Ти да не си на дванайсет?

Тя издаде нисък съскащ звук, от който косъмчетата по врата му настръхнаха.

— Ти направи първата крачка, Джак. Ти ми донесе вино, ти дойде при мен на стълбите, масажира раменете ми. Ти ме целуна.

— Виновен съм по всички обвинения. Ти също ме целуна в отговор. А после хукна, сякаш съм те намушкал.

— Паркър ми звънна. Бях на работа. Ти се изниза. И стоиш на разстояние оттогава.

— Изнизал съм се? Тръгнах си. Ти хукна, сякаш те гонят побеснели кучета, а и Уитни адски ме дразни. Затова си тръгнах. И колкото и да е странно, аз също имам работа, както и ти, и прекарах седмицата в усилен труд. Не съм се изнизал. Господи, не мога да повярвам, че казах „изнизал“ — той поспря, за да си поеме въздух. — Виж, хайде да поседнем.

— Не искам да сядам. Прекалено ядосана съм. Не можеш да постъпваш така и после да се махнеш.

Тъй като бе насочила обвинително пръст към него, той също я посочи.

— Ти беше тази, която се махна.

— Не това имам предвид и ти го знаеш. Пейджърът ми звънна — Паркър, работа — отново вдигна високо ръце. — Не съм ходила

никъде. Просто тръгнах, защото БЧ беше решила, че иска да огледа внимателно букета, преди да благоволит да го хвърли, и настояваше да стане на секундата. Тя дразни всички околни, но аз не съм си тръгвала.

Леко го побутна с длан в гърдите.

— Ти си тръгна. Беше грубо.

— Господи. Да не се каниш да ми четеш конско сега? О, чакай, ти вече го правиш. Целунах те. Признавам. Имаш толкова съблазнителни устни и аз ги пожелах — съвсем ясно го показах — очите му блеснаха като буреносни облаци, изпълнени със светкавици и гръмотевици. — Ти не се разпищя, затова се възползвах. Какво толкова.

— Не става дума за целувката. И за нея, но не само. Говоря ти за причината, за последствията и за останалото.

Той я зяпна.

— Какво?

— Да! Дължиш ми някакъв разумен отговор.

— А къде, за бога, е разумният въпрос? Намери го и ще направя каквото мога, за да ти дам разумен отговор.

Тя кипеше от гняв. Не беше виждал нищо подобно до сега. Господи, колко беше секси.

— Ако не можеш да обсъждаш това като зрял човек, тогава...

— По дяволите.

Щом трябваше да изтърпи всички мъки, задето го е направил веднъж, по-добре да се мъчи, задето го е направил два пъти. Сграбчи я, притегли я до себе си и я изправи на пръсти. Звукът, който издаде, може да беше началото на някой от всички въпроси, но преди тя да успее да довърши, той се нахвърли върху устните ѝ. Използва зъбите си, едно бързо и нетърпеливо гризване, което я накара да ги разтвори от изненада или в отговор. Не беше в настроение да прави разлика точно сега, не и когато езикът му намери нейния, нито когато вкусът ѝ опари всичките му сетива като огън в кръвта.

Ръцете му се вплетоха в разкошната ѝ коса и я дръпнаха, за да отметне глава.

Спри! Искаше да го каже. Възнамеряваше да го направи. Но усещането бе, като да се озовеш сред лято. Да потънеш в горещината и влагата. Всяка разумна мисъл се стопи като мъгла, когато тялото ѝ премина от състояние на гняв през шок и след това към бурен отговор.

Когато той вдигна лице и промълви името ѝ, тя само поклати глава и го дръпна отново към себе си.

В един безумен миг ръцете му сякаш бяха навсякъде, съблазняваха я, възпламеняваха я, докато едва успяваше да си поеме дъх.

— Нека да... — той посегна с тромави пръсти към копчетата на ризата ѝ.

— Добре — би му позволила да направи всичко.

Когато той сложи длан върху препускащото ѝ сърце, тя го дръпна към пода.

Гладка кожа, корави мускули и уста, която подлудяваше с жаждата си. Тя се изви под него, претърколи се отгоре му. Рязко издърпа тениската му през главата и я захвърли настрани, за да вкуси със зъби широките му гърди. Той простена и отново я придърпа нагоре, за да опустоши устата ѝ със своята, да вкуси от шията ѝ с лудешка страст, която напълно отговаряше на нейното нетърпение.

Полуобезумял, той я завъртя по гръб, готов да разкъса дрехите ѝ на парчета. Лакътят ѝ се удари в пода със звук, приличен на изстрел. Пред очите ѝ избухнаха звезди.

— О! Господи!

— Какво? Ема. По дяволите. Гадост. Съжалявам. Дай да видя.

— Не. Чакай — замаяна, изтръпнала от болката и доста объркана, тя все пак успя да седне. — Лакътят ми. О, боже — измърмори отново.

— Съжалявам. Извинявай. Дай да видя — той се зае да масажира ръката ѝ, за да облекчи малко усещането за „игличките“, които се забиваха в плътта ѝ, докато се мъчеше да успокои дишането си и издаваше хриптящи звуци.

— Смейш се.

— Не. Не. Толкова съм превъзбуден и замаян, че едва си поемам въздух.

— Смейш се — бодна го с показалеца на здравата си ръка в гърдите.

— Не. Много мъжествено се опитвам да се сдържа — което се случваше за първи път, замисли се той, докато е толкова силно възбуден. — По-добре ли е? Поне малко? — попита я и направи грешката да погледне нагоре и да зърне очите ѝ.

Смехът искреше в тях като златен прашец в кадифе. Изгуби битката, предаде се и избухна в разтърсващ смях.

— Наистина съжалявам.

— Защо? След като показва такава изключителна сръчност и финес.

— Да, така казват всички. Ти беше тази, която предпочете пода, макар че имам прекрасен диван само на три метра оттук, а и страхотно легло на горния етаж. Но не, ти не можа да се сдържиш достатъчно, че да ми позволиш да заведа и двама ни до нещо по-меко.

— Само слабаците търсят меко местенце за секс.

Той премести погледа си и ѝ отправи ленива и изгаряща усмивка.

— Аз не съм слабак, сестро — седна с изправен гръб.

— Да направим втори опит.

— Чакай — тя опря разперена длан върху гърдите му. — Ммм, отлични гръдни мускули, между другото. Но чакай — вдигна все още изтръпналата си ръка и приглади косата си. — Джак, какво правим с теб?

— Ако се налага да ти обяснявам, значи не го правя, както трябва.

— Не, сериозно. Искам да кажа... — сведе поглед към разгърнатата си риза, откъдето смело се подаваше белият ѝ дантелен сутиен. — Виж ни само. Виж ме мен.

— Повярвай ми, това правех. И сега го правя. Искам да продължа. Имаш невероятно влудяващо тяло. Искам просто да...

— Да, това го разбирам. Същото е и с мен, но, Джак, ние не можем просто... Излязохме от релси преди малко.

— Бяхме съвсем на правилния коловоз и се движехме право към целта, ако питаш мен. Дай ми само пет минути, за да видиш нещата от моята гледна точка. Дай ми само една минутка.

— Вероятно няма да ти отнеме и трийсет секунди. Но не — добави тя, когато той се ухили. — Сериозно. Не можем да го направим просто така. Или както и да било. Може би...

Вътре в нея всичко искреше и пламтеше, изгаряше от желание.

— Не съм сигурна. Трябва да помислим, да обсъдим, да разнищим нещата, може би трябва да се задълбочим и да изчистим всичко. Джак, ние сме приятели.

— Изпитвам силни приятелски чувства точно сега.

Очите ѝ станаха нежни и тя протегна ръка, за да погали бузата му.

— Приятели сме.

— Така е.

— И освен това имаме приятели, които също са приятели. Толкова общи неща. Така че колкото и да ми се иска да кажа: „По дяволите всичко, хайде да изпробваме онзи диван, после и леглото, а третият рунд може и на пода“...

— Емалин — очите му бяха като черен дим. — Направо ме убиваш.

— Сексът не е като целувка на задното стълбище. Дори да е наистина страхотна целувка на стълбите. Затова трябва да помислим хубаво, преди да решим нещо. Не искам да развалям приятелството си с теб, Джак, само защото точно сега много искам да те съблека чисто гол. Ти си важен за мен.

Той въздъхна дълбоко.

— Ще ми се да не беше го казвала. И ти си важна. Винаги си била важна за мен.

— Тогава нека си дадем малко време и да обмислим нещата — тя се отдръпна леко и започна да закопчава ризата си.

— Нямах представа колко съжалявам, като те гледам да правиш това.

— Знам. Вероятно толкова, колкото и аз съжалявам, че го правя. Не ставай — каза тя, скочи и взе чантата, която бе изпуснала, когато той я бе сграбчил. — Ако искаш някаква утеха, ще ти кажа, че ще прекарам много нещастна нощ в мисли за това, което щеше да се случи, ако не бяхме спрели да помислим.

— Никаква утеха не е, защото и аз ще правя същото.

— Хм — тя се озърна и му хвърли поглед през рамо, докато отиваше към вратата. — Ти започна пръв.

На сутринта след очаквано тежката нощ Ема имаше нужда от утехата на приятелките си и палачинките на госпожа Грейди. Сключи сделка със себе си. Можеше да се види с приятелките си, несъмнено, но можеше да хапне палачинки само ако преди това мине през страховития домашен фитнес.

Навлече екипа си и тръгна с нежелание, без да е пила кафе, към голямата къща. Пътюм се отби през студиото на Мак. Не виждаше причина защо и приятелката ѝ да не страда заедно с нея.

Без да се замисля, тя влезе направо и се запъти към кухнята. Завари Мак само по памучни шорти и потник, облегната на плота с чаша кафе в ръка и широка усмивка на лицето. Картър беше срещу нея, заел същата поза и също с усмивка, облечен в самото си от туид.

Трябваше да почука, мигновено си каза Ема. Трябваше да запомни, че първо е добре да почука, след като вече и Картър живееше тук.

Мак я погледна и вдигна чаша за поздрав.

— Здравсти.

— Извинявайте.

— Пак ли си свършила кафето?

— Не, аз...

— Има достатъчно — увери я Картър. — Направих цяла кана.

Ема го изгледа тъжно.

— Не знам защо се жениш за нея вместо за мен.

Върховете на ушите му порозовяха, но той само вдигна рамене.

— Е, може би ако нещата не потръгнат...

— Мисли се за много сладък — иронично подхвърли Мак. — И да го вземат мътните, точно така си е — тя пристъпи към него и леко подръпна вратовръзката му.

Целувката им бе лека и нежна, реши Ема. Като сутрешната целувка, която двама влюбени си разменят, когато знаят, че ще имат време, достатъчно време, за по-сериозни и по-страстни целувки.

Страхотно им завидя за лекотата и нежността.

— Отивай на училище, професоре. Просвещавай младите умове.

— Така и ще направя — взе куфарчето си, погали леко яркочервената коса на Мак. — Ще се видим довечера. Чао, Ема.

— Чао.

Той отвори вратата, обърна се да хвърли последен поглед и удари лакътя си в рамката.

— По дяволите — измърмори и затвори вратата зад гърба си.

— Прави го всеки втори път, когато... Какво ти е? — попита Мак. — Цялата се изчерви.

— Нищо — но се усети, че разтрива своя лакът и си спомня за случилото се. — Нищо. Само се отбих тук на път за стаята за изтезания. Възнамерявам да се примоля на госпожа Грейди за палачинки, след като се подложа на мъчения.

— Дай ми минутка да се преоблека.

Докато Мак изтича горе, Ема започна да крачи из кухнята. Трябваше да има някакъв простичък, деликатен и разумен начин да обясни на Мак за случилото се с Джак. За случващото се с Джак. Да я помоли за вдигане на забраната за спане с бивши гаджета на приятелки.

Мак и Джак бяха приятели и това трябваше да помогне. Но най-същественото беше, че Мак е лудо влюбена в Картър. Щеше да се омъжва, за бога. Що за приятелка би настоявала приятелката ѝ да се придържа към правилото за бившите гаджета, след като се омъжва за господин Невероятен?

Това беше егоистично, тесногърдо и подло.

— Да вървим, преди да съм променила решението си — наметнала суитчър с качулка върху спортен сутиен и колоездачен клин, Мак дотича в кухнята. — Направо усещам как бицепсите и трицепсите ми загряват. Дръжте се, страхотни рамене!

— Защо трябва да си такава? — попита строго Ема.

— Моля? Каква?

— Приятелки сме от съвсем малки. Не знам защо трябва толкова да упорстваш, след като не го искаш.

— Кого? Картър ли? Разбира се, че го искам. Май не си пила кафе тази сутрин?

— Ако пийна кафе, мозъкът ми ще се събуди достатъчно, за да намери разумна причина да не тренирам. А и въпросът не е в това.

— Добре. Защо си ми ядосана?

— Не съм ти ядосана. Ти си тази, която се сърди.

— Тогава ми се извини и ще забравим всичко — Мак отвори вратата и излезе навън.

— Защо да се извинявам? Аз спрях — Ема тръшна вратата зад гърба си.

— Какво си спряла?

— Спрях... — тя простена и притисна ръце върху очите си. — Заради липсата на кофеин е. Умът ми е замъглен. Започнах от средата.

Или може би от края.

— Настоявам да разбера защо съм ти ядосана, за да мога да се ядосам истински. Кучка такава.

Ема си пое дълбоко въздух, задържа го за миг.

— Целунах Джак. Или той ме целуна. Той започна. А после се изниза, затова отидох у тях, за да му дам да се разбере, а после той го направи отново. И аз го направих пак. После се озовахме на пода, а дрехите ни хвърчаха наоколо, докато аз не си ударих лакътя. И това ме отрезви. Така че спрях и няма причина да ми се сърдиш.

Мак, която се бе вторачила в Ема с отворена уста след първото изречение, само продължи да я зяпа.

— Какво? Какво? — тя удари с длан по едното си ухо и тръсна глава, сякаш да се отърве от попаднала там вода. — *Какво?*

— Няма да повтарям всичко отначало. Въпросът е, че спрях и се извиних.

— На Джак ли?

— Не... хм, да... но и на теб. Казвам ти, че съжалявам.

— Защо?

— За бога, Мак, ами заради *правилото*.

— Ясно — Мак спря, постави юмруци на хълбоците си и зяпна в празното пространство. — Не, още съм объркана. Да опитаме друго — тя се зае пресилено да бърше въображаема дъска с двете си ръце. — Ето, дъската е чиста. Да започнем отначало. Ти и Джак — уха — минутка, за да го възприема... Готово. Двамата с Джак разменят влажни целувки.

— Не са влажни. Той се целува отлично, както добре знаеш.

— Така ли?

— И изобщо не се извинявам за това. Наистина, защото беше като гръм от ясно небе. Е, добре де, не съвсем, тъй като усетих искри между нас, когато бяхме под капака.

— Капак ли? Какво... О, колата ти. Господи, само човек, който те познава открай време, може да разгадае някаква част от онова, което казваш.

— Но не съм очаквала, че ще ми донесе чаша вино, докато си почивах за миг, просто си седях на задното стълбище и никому не се пречках.

— Вино, задното стълбище — измърмори Мак. — БЧ. Сватбата.

— Тогава той започна да ми масажира раменете, така че би трябвало да се досетя, но бях изтощена. Тъкмо щях да се връщам на тържеството, когато изведнъж се озовахме прави и той ме целуна. После Паркър ми позвъни на пейджъра и трябваше да тръгвам и тогава осъзнах какво съм направила. Не е предателство в истинския смисъл, не и нарочно. Ти си имаш Картър.

— Аз пък какво общо имам?

— Но не съм спала с него и точно там е въпросът.

Една птичка прелетя наблизко, чуруликайки весело. Без да я погледне нито за миг, Ема сложи ръце на хълбоци те си и се намръщи.

— Целувките бяха изненадващи и двата пъти. А търкалянето по пода беше импулсивна постъпка. Аз спрях, така че — технически погледнато — не съм нарушила правилото, но все пак ти се извинявам.

— С удоволствие ще приема извинението ти, стига да ми обясниш аз какво общо имам с това, за бога!

— Правилото за бивши гаджета.

— Кое... О, правилото за бившите. Все още не разбирам моето... Чакай. Мислиш, че двамата с Джак сме били... Мислиш, че съм правила секс с Джак? Джак Кук?

— Разбира се, с Джак Кук.

— Никога не съм правила секс с Джак.

Ема я мушна в ребрата.

— О, правила си.

Мак ѝ върна смушкването.

— Не, не съм, а аз най-добре би трябвало да знам с кого съм или не съм спала. Никога не сме го правили с Джак. Дори не сме били близо до това. Не съм се търкаляла по пода с Джак, докато си разкъсваме дрехите.

— Но... — озадачена и направо потресена от чутото, Ема отпусна ръце. — Но преди години, когато той започна да идва тук с Дел по време на ваканциите от колежа, вие двамата...

— Флиртувахме. Това е всичко. Никога не сме стигали до леглото, до пода, до стената или където и да било под някаква форма, включваща голи тела. Ясно ли е?

— Винаги съм смятала...

Мак повдигна вежди.

— Можеше да попиташ.

— Не, защото, *дяволите ме взели*, аз също го харесвах, но ти вече флиртуваше с него, така че си забраних и си помислих каквото помислих. А после, когато стана очевидно, че двамата отново сте просто приятели, влезе в сила правилото.

— Била си увлечена по Джак през всичкото това време?

— На приливи и отливи. Насочвах интереса си в други области или го съдържах заради правилото. Но напоследък стана по-сложно — пренасочването и съдържането. Господи — Ема закри лицето си с ръце. — Каква глупачка съм.

— Развратница — Мак скръсти ръце на гърдите и я изгледа сурово. — За малко да правиш секс с мъж, с когото аз никога не съм го правила. Що за приятелка си ти?

Ема увеси нос, а угълчетата на устните ѝ потрепнаха.

— Вече ти се извиних.

— Може и да ти простя, но само след като ми разкажеш всичко — членоразделно и с най-малките подробности — Мак сграбчи Ема за ръката и двете пробягаха останалото разстояние до къщата. — Което означава след кафето, тоест след тренировката.

— Можем да пропуснем фитнеса и да минем направо на кафето.

— Не, готова съм да правя мускули — Мак я поведе през страничната врата на голямата къща и нагоре по стълбите. Когато стигнаха до третия етаж, Лоръл и Паркър вече излизаха от фитнес залата.

— Ем се е целувала с Джак. За малко да правят секс.

— Какво? — възкликнаха двете едновременно.

— Не мога да говоря сега. Не съм пила кафе. Ще говоря, след като си изпия кафето. И само ако има палачинки — Ема изръмжа недоволно и се запъти към бягащата пътечка.

— Палачинки? Ще кажа на госпожа Г. — Лоръл хукна бързо.

— Джак? Джак Кук? — попита Паркър.

Мак сви мускули и се запъти към тренажора.

— Точно това казах.

Когато всички бяха седнали в кътчето за закуска и Ема бе стиснала здраво първата си чаша кафе, Мак вдигна ръка.

— Нека аз да разкажа първата част, защото ще стане по-бързо и накрая мозъците ви все още ще функционират нормално. И така, Ема била увлечена по Джак, но мислела, че аз и той сме имали връзка,

включително сексуална, преди години, затова, придържайки се към правилото за бившите гаджета, страдала мълчаливо.

— Не съм страдала.

— Тази част я разказвам аз. И тогава, по време на сватбата с БЧ, Джак изпълнил номера „О, колко си изморена, нека ти разтрия раменете“ и после ѝ залепил голяма звучна целувка. Тогава Паркър ѝ позвънила на пейджъра.

— Значи това те е тормозело. Благодаря, госпожо Г. — Паркър се усмихна на госпожа Грейди и си взе палачинка от таблата, която икономката остави на масата.

— Затова миналата вечер, след като изчакала повече от седмица, тя се отбила у тях да му даде да се разбере. От дума на дума накрая се озовали на пода голи.

— Полуголи. Дори не бяхме и полуголи. Може би само около четвърт — изчисли Ема. — Най-много.

— Тази сутрин тя ми се извини, задето едва не правила секс с моето въобразяемо бивше гадже.

— Много правилно — намеси се госпожа Г. — Приятелките не отмъкват гаджетата на приятелките си дори и ако едната вече му е била шута.

— Всичко просто се случи — започна Ема и се сви под строгия поглед на госпожа Грейди. — Казах, че съжалявам, а и спрях, преди всъщност да...

— Така е, защото си добро момиче с честно сърце. Хайде, хапни малко плодове. Пресни са. Сексът е по-хубав, когато се храниш пълноценно.

— Да, госпожо — Ема си бодна парченце ананас.

— Не разбрах обаче защо изобщо си помислила, че Мак е спала с Джак — Лоръл си сипа щедра порция сироп върху палачинката. — Ако беше така, тя щеше да се хвали и да говори за това с дни, докато накрая на всички ни се доще да я убием.

— Не, нямаше.

— По онова време щеше да го направиш.

Мак се замисли.

— Да, вярно е. В онези години щях да се похваля. Вече съм друг човек.

— Колко силно е привличането? — поиска да разбере Паркър.

— Изключително силно. Искрите помежду ни бяха горещи още преди задното стълбище. След това той направо постави рекорд.

Паркър само кимна и продължи да хапва.

— Джак се целува прекрасно.

— Така е. Той... Ти откъде знаеш?

Паркър само се усмихна и Ема остана с отворена уста.

— *Ти?* Ти и Джак? Кога? Как?

— Мисля, че това е отвратително — измърмори Мак. — Още една от най-добрите ми приятелки се нахвърля на въображаемото ми бивше гадже.

— Две целувки през първата ми година в „Йейл“, след като се срещнахме на едно парти и той ме изпрати до общежитието. Беше хубаво. Много. Но колкото и невероятно добре да се целува, усещането бе като да целувам собствения си брат. А и колкото и добра да съм в целувките, вярвам, че и той се е почувствал така, сякаш целува сестра си. И така приключи всичко. Предполагам, че това не е проблем за теб и Джак.

— Много далеч сме от братско-сестринските отношения. Защо не си ни казвала, че си целувала Джак?

— Не знаех, че трябва да докладваме за всеки мъж, когото сме целували някога. Но бих могла да направя списък.

Ема се засмя.

— Обзалагам се, че можеш. Лоръл? Имаш ли някакви случки с Джак, които да ни разкажеш?

— Чувствам се силно раздразнена и онеправдана, задето нямам такива. Дори и въображаеми. Струва ми се редно поне веднъж да се бе опитал да ме сваля през всичките тези години. Негодник. Ами вие, госпожо Г.?

— Една много хубава целувка под имела на Коледа преди няколко години. Но тъй като съм от жените, които бързо се влюбват, но и бързо им минава, скъсах с него веднага, за да не разбия сърцето му.

— Бих казала, че Ем възнамерява да го съблазни, и то сериозно — Мак изви вежди. — Той няма никакъв шанс пред страховитата сила на Емалин.

— Не знам. Трябва да помисля. Сложно е. Той ми е приятел. Наш приятел е. Освен това е най-добрият приятел на брат ти — обърна се тя към Паркър. — А Дел е почти като брат за всички нас. Всички сме

приятели, а и бизнес партньори. Дел ни е адвокат, а и Джек ни помага, когато имаме нужда. Освен това сега проектира преустройството. Толкова много неща ни свързват и всичко е тясно преплетено.

— А нищо не оплита нещата така, както сексът — намеси се Мак.

— Точно така. А ако започнем връзка, а после нещата се объркат? Тогава ще ни бъде неловко заедно, а това ще внесе неловкост в отношенията на всички ни. Сега се радваме на чудесна хармония, нали? Сексът не си заслужава да я развалим.

— Тогава едва ли го правите, както трябва — отбеляза госпожа Грейди и поклати глава. — Вие, младите, мислите прекалено много. Ще се захвана с миенето на чиниите.

Ема се нацупи на палачинките си.

— Тя ме мисли за глупачка. А аз просто не искам да нараня никого.

— Тогава въведи някои основни правила. Какво очаква всеки от другия и как можете да се справите с усложненията.

— Какви основни правила?

Паркър сви рамене.

— Ти трябва да решиш, Ем.

СЕДМА ГЛАВА

Седнала пред работната си маса, с лека и разпускаща музика за фон, Ема обработваше доставката. За моминското парти в средата на седмицата, което щеше да бъде извън имението, бе избрала весели цветове и женствено излъчване. Герберите бяха точно каквото ѝ трябваше.

Представяйки си завършената аранжировка, тя срязва долния край на стъблото под течаща вода. Свежест и красота, мислеше си тя, докато подреждаше герберите в съд с вода, в която бяха разтворени подхранващи торове и консерванти.

Отнесе първата партида в хладилното помещение, за да се хидратират. Тъкмо бе започнала с втората, когато чу Паркър да я вика.

— Тук отзад съм!

Паркър влезе и огледа набързо цветята, зеленината, кофите и инструментите ѝ.

— Моминското парти на Макники?

— Да. Погледни само цветовете на тези гербери. От пастелни до искрящи. Ще бъдат прекрасни.

— Какво ще правиш с тях?

— За украса на централната маса ще има трио букети в ниски вази, които ще покрия с лимонови листа. Ще вплета и малко восъче и акация, ще добавя прозрачна панделка. Клиентката иска и още няколко букета, както и по-изискана аранжировка за масата в антрето, още една със свещи, която да сложи на камината, и нещо малко, благоуханно и красиво за банята. Трябва да обработя всичко преди консултацията в единайсет часа. Която приближава.

— Празнично и женствено — Паркър огледа работното помещение. — Знам, че графикът ти е пълен. Можеш ли да вмъкнеш още едно тържество извън имението?

— Кога?

— Следващият четвъртък. Знам — побърза да каже тя, когато Ема я изгледа възмутено. — Потенциалната клиентка се обади на

телефона в офиса, но тъй като знаех, че си заета с доставката, не прехвърлих разговора. Била е гост на сватбата на Фолк-Харигън. Каза ми, че просто не може да забрави цветята — а това е още една точка в наша полза срещу БЧ.

— Използваш го, за да ме съблазниш.

— Да, така е. Възнамерявала просто да купи цветя и да ги постави в няколко вази, но след като видяла твоите творения, направо полудяла. Не можела да престане да мисли за това.

— Престани.

— Било прелестно, нетрадиционно и приказно.

— По дяволите, Паркър.

— Не можела да спи, нито да се храни и изобщо да функционира нормално, след като видяла какво може да се направи с цветя.

— Мразя те. За какво събитие става дума и какво точно иска?

Усмивката на Паркър бе едновременно самодоволна и изпълнена със съчувствие. Ема смяташе това за изключително умение.

— Бебешко парти и ми се стори, че си представя нещо подобно на това, което правиш тук. С изключение на аранжировката за камината. Очакват момиченце, затова ще иска много розови цветя. Но ми каза, че ще се довери изцяло на твоята преценка.

— Доста е рисковано. Трябва да видя какво може да ми предложи доставчикът. И непременно трябва да проверя ангажиментите си за следващата седмица.

— Вече го направих. Понеделникът ти е плътно зает, но имаш пролука във вторник следобед. Започваш да правиш аранжировките за петък в сряда, а тези за събота — в четвъртък. Помолила си Тинк да дойде да ти помага в тези два дни, така че дали е възможно двете да вмъкнете и това? Клиентката е свекърва на бъдещата майка — добави Паркър. — И това ще бъде първото ѝ внуче.

Ема въздъхна.

— Знаеш, че това ще ме размекне.

— Знаех си — тя потупа Ема по рамото без видими угризения. — Ако имаш нужда, можеш да извикаш Тифани или Бийч.

— Двете с Тинк ще се справим — Ема занесе и новата партида в охладителя, после се върна, за да довърши. — Ще се обадя на клиентката веднага щом свърша тук, за да се уверя, че знаем какво иска. После ще се постарая да го получи.

— Оставих името и номера ѝ на бюрото ти.

— Естествено. Длъжница си ми.

— Казвай с какво да се реванширам?

— Обадиха се от сервиза. Колата ми е готова, но днес не мога да се измъкна, за да си я взема. А и утрешният ми ден е плътно зает.

— Аз ще се погрижа.

— Знаех си, че ще помогнеш — Ема се замисли за натоварения си график и разтри врата си. — Този един час, който ще ми спестиш, ще мога да посветя на бъдещата баба.

— Ще ѝ се обадя, за да я успокоя и да ѝ кажа, че ще я потърсиш по-късно. И като стана дума за обаждане, говори ли с Джак?

— Не. Още съм на етап обмисляне и размисъл. Ако се чуя с него, ще започна да мисля колко много ми се иска да му се нахвърля или той да ми се нахвърли. Разбира се, след като го казах, това е единственото, за което съм в състояние да мисля сега.

— Да те оставя ли насаме?

— Много смешно. Казах му, че трябва да спрем и да размислим, така че правя точно това. — Тя свъси вежди и заяви със строг тон. — Сексът не е всичко.

— Понеже ти получаваш повече предложения и го правиш по-често от мен, ще приема вещата ти преценка.

— Така е, защото не плаша хората — тя хвърли бърз поглед към Паркър. — Не го казах като укор.

— Нямам нищо против да се плашат от мен. Спестява ми време. Което ми напомня — добави тя, след като направи справка с часовника си, — че трябва да тръгвам за срещата в града. Мак има снимки за доставка и ще ме откара. Предполагам, че ще се върна около четири. Не забравяй, че довечера имаме консултация. В шест и половина.

— Записала съм я в бележника.

— Ще се видим тогава. Благодаря ти, Ема. Сериозно — добави Паркър и изхвъркна навън.

Останала сама, Ема разчисти работния си плот, преди да посегне към антибиотичния мехлем, който използваше така, както другите жени използваха крем за ръце. След като се погрижи за най-новите си драскотини и порязвания, тя се зае с подготовката за консултацията.

Доволна от подредените букети, албуми със снимки и списания, тя се обади на номера, оставен от Паркър, и ощастливи една бъдеща

баба. Докато разговаряха, тя си водеше бележки, направи приблизителна сметка колко мънички рози и мини кали ще са й нужни. Розови рози и бели кали. Направи допълнителни изчисления, докато мислено подреждаше големия букет. Кали в наситено мораво, снежнобели рози, розови мини рози.

Нежно, женствено, изискано — както си го представяше клиентката. Добави още забележки към записките си, отбеляза часа и мястото за доставка и обеща на клиентката да й изпрати договор и подробно описание на използваните цветя по електронната поща в ранния следобед.

Бързо пресметна колко време й остава, позвъни на основния си доставчик и изтича горе да свали работните дрехи и да облече костюм.

Докато освежаваше грима си, тя се запита дали Джак също обмисля и разсъждава.

Импулсивно се втурна към компютъра и му изпрати съобщение.

„Аз още мисля. А ти?“

Натисна бутона за изпращане, преди да има време да размисли.

В офиса си Джак преглеждаше промените, направени от сътрудника му. Архитектурният проект продължаваше да търпи изменения заради капризите на клиентите. Бяха поискали нещо грандиозно, помисли си той, и го бяха получили. Освен това искаха шест камини. Но после бяха решили, че им трябва девет. А също и асансьор.

Последната промяна включваше трансформирането на бъдещия плувен басейн в закрит, за да може да се използва целогодишно, и свързването му с къщата посредством топла връзка.

Отлична работа, Чип, помисли си той, докато нанасяше някои дребни корекции. Огледа получения резултат, а после и чертежите, направени от конструктора.

Добре, каза си той. Много, много добре. Достойнството на старата колониална сграда в стил „Крал Джордж“ не бе накърнено. А клиентите можеха да плуват в басейна и през януари.

Всички щяха да са доволни.

Зае се да пише електронно писмо, с което одобряваше чертежите и изпращането им на клиента, и забеляза съобщението на Ема.

Отвори го и прочете двете кратки изречения.

Шегуваше ли се?

Всяка мисъл, която не се въртеше около нея — и най-вече голото ѝ тяло — бе истинска мъка. Всичко, което бе свършил тази сутрин, му бе отнело двойно повече време, отколкото би трябвало, именно защото мислеше за нея.

Нямаше смисъл да ѝ го казва, реши той. Тогава как точно да ѝ отговори? Леко наклони глава настрани и се усмихна, преди да натисне бутона за отговор.

„Мисля, че трябва да дойдеш довечера, облечена само с тренчкот и налакътници.“

След като натисна „Изпрати“, той се облегна и си представи как би изглеждала Ема с тренчкот. И може би обувки с ужасно висок ток, допълни той. Червени. А след като разхлабеше колана на тренчката, той щеше да...

— Казаха ми да мина отзад.

Тъй като в мислите си все още разгръщаше тренчката — къс и черен — Джак зяпна неразбиращо Дел.

Дел отиде до кафе машината на плота и си наля.

— Готов ли си да изгубиш?

— Какво да изгубя?

— Днес играем покер, момко, и се чувствам късметлия.

— Покер.

Дел вдигна вежди и го изгледа внимателно.

— Върху какво, за бога, работиш? Имаш вид на човек, който току-що е излязъл от друго измерение.

— Това само показва свръхестествената ми способност да се съсредоточавам върху настоящата си задача. Което ще демонстрирам с покера довечера. Ще ти трябва много повече от късмет, за да спечелиш.

— Да се обзаложим ли? Залагам стотачка.

— Дадено.

Дел вдигна чашата си и отпи от кафето.

— Как вървят нещата с реконструкцията за Квартета?

— Измислих нещо, което ми допада за Мак и Картър. Само искам да го дооформя още малко.

— Добре. Работиш ли за Ема?

— Моля?

— Ема. Второто хладилно помещение?

— Не още. Това... не би трябвало да е сложно — тогава защо беше, зачуди се Джак. Защо имаше усещането, че се опитва да излъже най-добрия си приятел?

— Нещо семпло би било добре. Трябва да вървя да се правя на адвокат — Дел остави чашата и тръгна към вратата. — Ще се видим довечера. О, и гледай да не се разплачеш, когато ми даваш стотачката. Неловко е.

Джак му показва среден пръст и Дел излезе засмян.

Изчака да минат цели десет секунди, наострил слух да долови дали няма да се върне, преди отново да отвори електронната си поща.

Още нямаше отговор от Ема.

Как можа да забрави, че е вечер за покер? Та това бе просто запечатано в съзнанието му. Пица, бира, пури, карти. Само мъже. Ритуал, който двамата с Дел бяха установили още в колежа.

Покер вечерите бяха свещени.

Ами ако тя кажеше, че ще дойде? Че ще почука на вратата му тази вечер?

Представи си Ема с черен тренчкот и червени обувки с висок ток.

Замисли се за приятелите си, студената бира и силна ръка в картите.

Естествено, каза си той, имаше само един отговор. Ако тя му се обадеше и кажеше, че ще дойде, той просто щеше да обясни.

Ще каже на Дел, че внезапно е бил съборен от стомашен вирус.

Не би се намерил мъж, жив или мъртъв, който да го укори.

Мак погледна Паркър, докато шофираше към Гринуич.

— Добре, сега сме само двете. Какво мислиш наистина за Ема и Джак?

— И двамата са големи хора, необвързани, в отлично здраве.

— Аха. И какво наистина мислиш за тях?

Паркър въздъхна дълбоко и се засмя смутено.

— Изобщо не съм подозирала, че може да се случи, а си мислех, че ме бива в това. И щом на мен ми се струва странно, за тях двамата сигурно е още по-странно.

— В лошия смисъл ли?

— Не. Не. Просто необичайно. Винаги сме били четирите и те двамата — Джак и Дел. Заедно ставаме шестима. Е, седмина с Картър, но всичко е започнало много преди него. Години наред сме били обвързани в една или друга степен както в живота, така и в бизнеса. Откак се помним, ако говорим за нас четирите и Дел, и колко — вече дванайсет години — с Джак? Когато гледаш на някого като на свой брат, не е лесно да осъзнаеш, че не всички в близкото ти обкръжение изпитват същото към него. Почти толкова странно бих се чувствала, ако някоя от нас изведнъж го намрази.

— Именно това спира Ем.

— Разбрах го.

— Двамата се привличат сексуално и това е хубаво, но после страстта може да утихне. Може да се случи така, че да угасне по-бързо при единия, отколкото при другия. Тогава е неловко — Мак погледна в страничното огледало, преди да смени лентите. — Дали онзи, който все още е влюбен, няма да остане с наранени чувства, или да се почувства предаден?

— Чувствата са си чувства. Не разбирам защо хората обвиняват другите за онова, което самите те чувстват.

— Може и да си права, но е факт. А Ема е най-състрадателният човек, когото съм срещала. Истинска магьосница е, когато трябва да се справи с някой мъж, но тя наистина е способна да прояви *състрадание*, ако не изпитва... чувства към него. Знаеш какво имам предвид.

— Да — тъй като вече приближаваха гаража, Паркър си сложи обувките, които бе изхлузила с качването си в колата. — Случва се да излезе с някого на втора, трета и четвърта среща дори и ако е преценила още първия път, че този човек не е за нея. Не иска да нарани чувствата му.

— И все пак тя излиза на срещи по-често от трите ни, взети заедно. Преди да се появи Картър — добави Мак. — И почти винаги

успява да се отърве от някой мъж, без да накърни егото му. Казвам ти, много е добра в това.

— Проблемът е, че е по-близка с Джак. Обича го.

— Мислиш, че...

— *Всички* го обичаме — довърши Паркър.

— О, в този смисъл. Вярно е.

— Сигурно е трудно да скъсаш с някого, който наистина ти е близък. И тъй като Ема си е Ема, тя се опитва да разреши този проблем, преди отношенията им да минат на друго ниво. За нея не е приемливо да го нарани.

Мак се замисли, докато чакаха на светофара.

— Понякога ми се иска да съм толкова мила и добра, колкото е тя. Но не особено често. Прекалено много усилия са нужни.

— Ти също имаш своите моменти. А аз? Аз плаша хората.

Мак изсумтя.

— О, да, направо умирам от страх пред теб, Паркс — тя потегли на зелено. — Но наистина си доста страшна, когато си сложиш плаща на Паркър Браун от рода Браун от Кънектикът. А когато го заметнеш, мнозина падат мъртви.

— Не мъртви. Вероятно само временно зашеметени.

— Изкара ангелите на Линда — отбеляза Мак, говорейки за майка си.

— Ти се справи с нея сама. Опълчи ѝ се.

Мак поклати глава.

— И преди съм се опълчвала. Може би не както последния път, не толкова решително и категорично. Но дори и да съм сложила началото, ти я довърши. Трябва да добавим и Картър, както и факта, че колкото и мил човек да е той, просто не се поддава на манипулациите ѝ — а да не забравяме и това, че сега богатият ѝ годеник в Ню Йорк я глези безумно. Животът ми стана доста по-безоблачен.

— Обаждала ли се е оттогава?

— Странно е, че ми задаваш този въпрос. Всъщност обади се тъкмо тази сутрин. Звучеше така, сякаш онази последна грозна сцена изобщо не се е случвала. Дватамата с Ари решили да избягат и да се оженят тайно. Тези лудетини смятат да отлетят до езерото Комо другия месец и да се оженят във вилата на един от приятелите на Ари веднага

щом Линда планира всички подробности — което, предполагам, е нейната версия за тайна женитба.

— О, господи, ако споменеш и Джордж Клуни, бих заминала още сега.

— Де да беше така. И без това не мисля, че сме поканени. Обади се преди всичко, за да ми даде да разбере, че сватбата ѝ ще е много по-шикозна, отколкото ако е направена от „Обети“.

— Ти какво ѝ каза?

— На добър час.

— Наистина ли?

— Да. Почувствах се добре. И действително го мислех. Желая ѝ щастие. Ако е щастлива с този Ари, ще ме остави на мира. Така че... — тя зави и спря пред сервиза на Кавана. — Всичко е наред. Искаш ли да те изчакам за всеки случай?

— Не, върви. Ще се видим в къщата за консултацията.

Паркър слезе от колата, хванала здраво куфарчето с документи, и погледна часовника си. Точно навреме.

Огледа дългата и ниска сграда, която явно беше офисната част, прикрепена към доста голям сервиз. Когато наближи, чу шум на компресор и видя през отворените гаражни врати краката на някакъв механик, който работеше под една кола, повдигната на стенд.

Хвърли бегъл поглед на полиците, върху които бяха поставени различни части и механизми. Рафтове с инструменти. Резервоари, маркучи.

Миришеше на масло и пот, но за нея това не бяха противни миризми, защото съпровождаха работния процес и бяха знак за продуктивност. Още по-приятни ѝ се сториха, след като забеляза колата на Ема в двора, чиста и лъскава.

Водена от любопитство, тя се отправи към нея. Хромът блестеше на слънцето, а през прозорците се виждаше резултатът от много прецизно почистване.

Каза си, че ако колата се движи толкова добре, колкото изглежда, ще докара тук и своята кола за преглед и ремонт.

Запъти се към офиса, за да уреди сметката и да вземе ключовете.

Вътре една жена с коса, в която преобладаваше оранжевото, седеше на табуретка пред късата страна на Г-образно бюро и тракаше с два пръста по клавиатурата на компютъра си.

Челото ѝ бе свъсено, а устните ѝ бяха свити по начин, който подсказа на Паркър, че компютърът не е най-добрият ѝ приятел.

Жената спря и огледа посетителката над яркозелените си слънчеви очила.

— Да ви помогна с нещо?

— Да, моля. Дойдох да взема колата на Емалин Грант.

— Паркър Браун?

— Да.

— Тя се обади и каза, че ще минете.

Тъй като жената не помръдваше, а само продължаваше да я гледа над очилата, Паркър се усмихна учтиво.

— Искате ли да ви покажа някакъв документ за самоличност?

— Не. Тя ми каза как изглеждате, а вие изглеждате точно както ви описа.

— В такъв случай мога ли да видя сметката?

— Работя по нея — жената се понамести на табуретката и отново чукна с пръст клавишите. — Можете да седнете ето там. Няма да ми отнеме много време. Щеше да стане още по-бързо, ако ви бях написала фактурата на ръка, но Мал я иска по този начин.

— Добре.

— Зад онази врата има автомат за напитки, ако желае те да пийнете нещо.

Паркър се замисли за клиентката си, за разстоянието до булчинския магазин и за задръстванията.

— Казахте, че няма да отнеме много време.

— Няма. Просто казвам... Какво иска от мен това адско изчадие? — жената зарови пръстите си с дълги червени нокти в накъдрената си оранжева коса. — Защо просто не изплюе проклетата хартийка?

— Може ли? — Паркър се наведе и се вгледа в екрана. — Мисля, че разбирам какъв е проблемът. Просто идете с мишката ето там и натиснете — тя посочи на екрана. — Добре. Сега виждате ли къде пише „Отпечатай“? Натиснете там. Готово. Сега натиснете „Потвърди“.

Тя се дръпна назад, когато принтерът се събуди за живот.

— Готово.

— Натисни това, натисни онова. Никога няма да запомня кое да натисна по-напред — но жената погледна към нея над монитора и за

първи път се усмихна. Очите ѝ бяха също толкова яркозелени и смущаващи, колкото и рамките на очилата ѝ. — Благодаря.

— Няма защо.

Паркър взе фактурата и леко въздъхна, докато разглеждаше описанието на извършената работа. Нов акумулатор, настройване, регулиране, смяна на масло, нови ремъци, смяна на гуми, смяна на спирачни тампони.

— Не виждам таксата за почистването.

— Няма такава. Нов клиент на сервиза. Безплатно е.

— Много мило — тя плати сметката, после прибра своето копие в джоба на чантата си. Взе ключовете. — Благодаря.

— Няма защо. Елате пак, когато имате нужда.

— Мисля да го направя.

Излезе навън и се запъти към колата на Ема, като потракваше с ключовете.

— Хей, хей, почакай!

Паркър спря и се обърна. Разпозна краката, които бе видяла под колата в сервиза. Сега гледката се допълваше от гръден кош и рамене. Лекият пролетен бриз развяваше дългата му тъмна коса, вече достатъчно разрошена от работа или небрежност. Стори ѝ се, че подхожда на силните и остри черти на лицето му, както и на тъмната набола брада, която подсказваше, че не се е бръснал през последните ден-два.

Забеляза всичко това с един бърз поглед, който ѝ позволи да прецени и здраво стиснатите устни, и пламналите зелени очи, които издаваха буен темперамент.

Би го изгледала отвисоко, ако не се налагаше да вдигне лице нагоре, когато той спря пред нея. Наклони глава, погледна го в очите и използва най-хладния си тон:

— Да?

— Мислиш си, че е нужна само шофьорска книжка и ключ.

— Моля?

— Кабелите на акумулатора бяха разядени, маслото беше станало на каша. Гумите бяха изтъркани, а спирачните тампони почти си бяха заминали. Обзалагам се, че се мажеш с някакъв скъп крем всеки божи ден.

— Моля?

— Но няма кой да те накара да закараш колата си в сервиз. Госпожо, тази кола беше в окаяно състояние. Сигурно сте похарчили повече за тези обувки, отколкото за поддръжката ѝ.

Обувки?... Обувките ѝ изобщо не бяха негова работа. Но тя съумя да запази любезния си тон — унизително любезен.

— Високо оценявам старанието ви в работата, но се съмнявам, че шефът ви ще одобри начина, по който разговаряте с клиентите.

— Аз съм шефът и нямам нищо против.

— Ясно. Е, господин Кавана, имате интересен бизнес подход. А сега ме извинете, ако обичате.

— Няма никакво извинение за начина, по който сте занемарили тази кола. Стегнах я и сега е в ред, госпожице Грант, но...

— Браун — прекъсна го тя. — Госпожица Браун.

Той присви очи, докато се вглеждаше внимателно в нея.

— Сестрата на Дел. Трябваше да те позная. Коя е Емалин Грант?

— Моята бизнес партньорка.

— Чудесно. Предай ѝ какво съм казал. Колата си я бива. Заслужава по-добро отношение.

— Непременно ще го направя.

Посегна към вратата, но той я изпревари и отвори. Тя се качи, остави куфарчето на седалката до себе си и закопча колана. След това вледени въздуха помежду им с едно: „Благодаря“.

Той се ухили светкавично.

— Имаш предвид „Върви по дяволите“. Карай внимателно — добави той и затвори вратата.

Тя завъртя ключа и остана леко разочарована, когато двигателят замърка като котенце. Погледна в огледалото за обратно виждане и го видя — стоеше с ръце на кръста и я наблюдаваше.

Грубиян, помисли си тя, неподобен грубиян. Но явно си разбираше от работата.

Когато паркира пред булчинския магазин, Паркър измъкна „блекбери“-то, за да прати съобщение на Ема.

„Ем. Колата е готова. Изглежда и се движи по-добре, отколкото когато я купи. Дължиш ми нещо повече от сметката. Ще го обсъдим довечера.“

* * *

Ема използваше времето между срещите с клиенти, за да състави подробни договори. Много харесваше избора на последната си клиентка, която щеше да бъде булка през декември. Цветове, цветове и още цветове, мислеше си тя. Топлите и ярки тонове щяха да ѝ доставят истинско удоволствие в работата през зимата.

Изпрати договора на клиентката за одобрение, прати копие и на Паркър за архива на „Обети“. Усмихна се, когато забеляза писмото от Джак. После се разсмя на глас, докато го четеше.

— Тренчкот и налакътници. Бива си те. Да видим...

„Трябва да избереш между червените ми дантелени налакътници и черните от кадифе. А мога и да те изненадам. Ще ги изпробвам по-късно с колекцията си от тренчкота. Любимият ми е черен и леко лъскав, затова винаги изглежда... влажен.

За съжаление тази вечер не ми е удобно. Но така и двамата ще имаме повече време да помислим.“

— Това ще ти даде тема за размисъл — измърмори Ема и натисна бутона за изпращане.

ОСМА ГЛАВА

В шест часа Ема тъкмо влизаше в кухнята отвън, когато Паркър се появи откъм коридора.

— Тъкмо навреме. Здравейте, госпожо Г.

— Салата „Цезар“ с пилешко на скара — обяви госпожа Грейди.
— Използвайте ъгъла за закуска. Няма да слагам масата в трапезарията, щом ще бързате и ще хапнете само по няколко залька.

— Да, госпожо. Пропуснах обяда. Умирам от глад.

— Пийни и чаша вино — икономката кимна с глава към Паркър.
— Приятелката ти е в лошо настроение.

— Нищо ми няма на настроението — но и Паркър си взе една от чашите, които госпожа Грейди напълни. — Сметката ти.

Ема погледна крайната сума и потръпна.

— Ох. Предполагам, че съм си го заслужила.

— Може и така да е. Но аз не съм заслужила гневната тирада, която получих от собственика на сервиза, който ме взе за теб.

— Ооо. В коя болница е човекът? Трябва да му пратя цветя.

— Отърва се без драскотина. Отчасти, защото нямах време да му отвърна подобаващо. Колата ти е почистена основно — отвътре и отвън, при това безплатно, като на нов клиент. Което е точка в негова полза. Донякъде.

Паркър замълча и отпи глътка вино.

— Госпожо Г., вие познавате всички.

— Да, независимо дали ми харесва, или не. Сядайте. Яжте — когато я послушаха, госпожа Грейди се настани на една от табуретките до плота и също си взе чаша вино. — Искаш да научиш нещо повече за младия Малкълм Кавана. Буйна глава е това момче. Дете на военен. Баща му загина отвъд океана, когато беше малък. На десет или дванайсет, струва ми се, което може и да е причина за буйния му нрав. Майка му трудно го удържаше в правия път. На времето тя работеше като сервитьорка в закусвалнята на Арти на главната улица. Арти ѝ е брат и дойде тук, когато мъжът ѝ почина.

Икономката отпи от виното си и се облегна на плота, за да довърши разказа си.

— Както вероятно знаете, Арти Франк е пълен простак, а жена му е ужасно надута фръцла. Говореше се, че Арти решил да подаде ръка на момчето, а то за малко да му я отхапе цялата. И добре е направило — добави тя с известно задоволство. — Замина, момчето де, да се състезава с коли или мотори, или каквото там беше. Май се е снимал като каскадър в няколко филма. Казвали са ми, че изкарал добри пари. И се погрижи майка му да получи парче от пая.

— Хм, това явно говори добре за него — призна Паркър.

— После пострада при някаква каскада и получи голямо обезщетение. Използва парите, за да купи сервиза на главния път преди около три години. Купи и прилична къща на майка си. Разправят, че бизнесът му е потръгнал добре, но си е същата луда глава.

— Предполагам, че е успял в бизнеса си заради отличното познаване на колите, но не и заради уменията му в общуването с клиенти.

— Здравно те е ядосал — отбеляза Ема.

— Ще ми мине, стига да си върши добре работата — Паркър погледна към вратата, където тъкмо се появи Лоръл. — За малко да закъснееш.

— Кафето и сладкишите са сервирани. Някои от нас нямат време да си седят и кротко да похапват, докато си бърбят преди консултация — Лоръл се намръщи, докато пригладдаше косата си с пръсти. — И пиете вино.

— Паркър беше в лошо настроение, защото...

— Това вече го чух — Лоръл си сипа едва половин чаша. — Искам новини. Какво е последното развитие на случая Джак?

— Мисля, че ще правим виртуален секс. Все още сме в началния етап на любовната игра, така че не знам до къде ще стигнем.

— Никога не съм правила виртуален секс. Не съм харесвала никого достатъчно, за да го направя — Лоръл наклони глава замислена. — А това звучи странно. Значи съм харесвала мъжете за реален секс, но не и за виртуален?

— Защото става дума за игра — Ема стана и предложи на Лоръл половината от салатата си. — Може да харесваш някого достатъчно, за да се озовете в леглото, но не и да поискаш да си играеш с него.

— В това има логика, макар и доста странна — Лоръл кимна и бодна от салатата. — Винаги е така, когато говориш за мъже.

— Явно харесва Джак достатъчно, за да си играе с него — добави Паркър.

— Джак умее да се забавлява и това е едно от нещата, които винаги съм харесвала у него. Намирам го за много привлекателно — устните ѝ се извиха бавно в ленива усмивка. — Ще видим дали ще ни хареса да си поиграем.

В големия салон, където бяха сервирани кафето и захарните целувки на Лоръл, Паркър водеше консултацията с бъдещите младоженци и майките им.

— Както обясних на Манди и Сет, „Обети“ ще се опита да отговори на вашите нужди. Каквото пожелаете и когато прецените. Нашата цел, като цяло и поотделно, е да ви осигурим идеалната сватба. *Вашата* идеална сватба. И така, предишния път все още не бяхте определили датата, но решихте тържеството да е на открито и вечерта.

Ема слушаше с половин ухо, докато обсъждаха различни дати.

Чудеше се дали Джак вече е получил съобщението ѝ.

Булката искаше романтика. Нали всички искаха това, помисли си Ема, но се оживи, когато чу, че младоженката ще облече сватбената рокля на баба си.

— Имам снимка — заяви Манди, — но Сет не бива да я вижда. Затова...

— Сет, искаш ли бира?

Той погледна Лоръл и се ухили.

— С удоволствие.

— Защо не дойдеш с мен? Ще се погрижа за теб. Докато изпиеш бирата, отново ще сме готови за теб.

— Благодаря — Манди разтвори голямата картонена папка, когато Лоръл изведе Сет от стаята. — Знам, че вероятно е глупаво...

— Съвсем не — Паркър протегна ръка да вземе снимката и любезното ѝ изражение се превърна в искрено вълнение. — О! О, прекрасна е. Направо зашеметяваща. Краят на трийсетте, началото на четирийсетте?

— Много сте добра — обади се майката на булката. — Родителите ми са се оженили през хиляда деветстотин четиридесет и първа година. Майка ми е била само на осемнайсет.

— Още от малка си мечтая как ще нося роклята на баба, когато някой ден се омъжа. Има нужда от леки корекции и поправки, но баба я е запазила много добре.

— Имате ли предвид някоя добра шивачка?

— Консултирахме се с Естер Брайтмън.

Докато разучаваше снимката, Паркър кимна одобрително.

— Тя е истински майстор. Тъкмо Естер е човекът, когото щях да ви препоръчам. Манди, ще изглеждаш просто вълшебно. Всъщност бихме могли, ако пожелаете, да организираме цялата сватба около тази рокля. Класически лукс с финес, романтика със стил. Фракове за младоженеца и кума вместо обичайните смокинги.

— Уау! Дали той ще се съгласи? — обърна се тя към бъдещата си свекърва.

— Ще направи всичко за теб, миличка. Лично аз одобрявам идеята. Ще трябва да намерим класически рокли за шаферките или поне в стила на онова време.

Ема разгледа внимателно снимката, когато стигна до нея. Плавни линии, вдъхновени от стила ар деко, помисли си тя, с лек блясък, който подсказваше, че материята е коприна. Вдигна очи, за да огледа Манди, и реши, че ще бъде не по-малко красива от баба си.

— Мога да направя същия букет — измърмори тя на себе си.

— Какво? — Манди прекъсна изречението си по средата и се извърна към Ема.

— Букетът. Ако искаш, мога да направя негово копие. Виж колко умно е постъпила, колко умело е подчертала плавните и свободни линии на роклята с този огромен полумесец от калии. Пазите ли булото и украсата за глава?

— Да.

— Доколкото виждам, воалът е бил украсен с момини сълзи. Мога да го направя, стига да ви харесва. Искях да ви го предложа, преди Сет да се е върнал. Можеш да си помислиш.

— Много ми харесва! Мамо?

— Майка ми направо ще се разтопи. Както и аз всъщност.

— Ще говорим подробно за това на индивидуалната консултация. Междувременно ще ви помоля, когато изберете рокли за шаферките, да направите снимки и да ми ги изпратите, за да видя какви цветя биха били подходящи за тях. Можете да ги сканирате и да ми ги изпратите с електронна поща.

Ема върна снимката на Манди.

— По-добре я прибери.

— Мак, ще обясниш ли на Манди за снимките в най-общ план?

— Първо, смятам, че е добре да повторим композицията на официалния сватбен портрет на баба ти. Прекрасен е и е истинска класика. Но тази вечер трябва да обсъдим какво бихте искали за годежните си портрети.

Движеха се стъпка по стъпка, етап след етап, в ритъма, който бяха изработили през годините. Докато обсъждаха снимките, тортите, храната, Ема си отбелязваше ключови думи, които щяха да ѝ помогнат да си състави представа за булката, за младоженеца и за онова, което двамата очакваха.

И макар мислите ѝ да се отклониха към Джак на няколко пъти, тя си напомняше, че много я бива в това да върши няколко неща едновременно.

Когато изпратиха клиентите до вратата, вече бе готова да се измъкне набързо, за да провери дали Джак е отговорил на съобщението ѝ.

— Добра работа — обобщи тя. — Смятам да се прибера и да създам отделна папка за тези клиенти. Така че...

— Има и още нещо — прекъсна я Паркър. — Когато ходих в сватбения бутик днес, открих роклята на Мак.

— Какво си направила? — Мак примигна насреща ѝ. — *Моята* рокля ли каза?

— Познавам те и знам какво търсиш. И тъй като роклята беше там и просто те викаше по име, аз използвах връзките си и я донесох тук за одобрение. Може и да съм сбъркала, но си казах, че поне ще искаш да я пробваш.

— Донесла си ми булчинска рокля, която да пробвам у дома? — Мак присви очи и насочи пръст към Паркър. — Не повтаряш ли на булките, че могат да изпробват хиляди рокли, преди да открият най-подходящата?

— Да. Но ти не си като останалите булки. Ти моментално разпознаваш кое е хубаво и кое — не. Ако не ти харесва, няма проблем. Защо не идем да я видим? В булчинския апартамент е.

— О, непременно трябва да я видим — развълнувана, Ема грабна ръката на Мак и я задърпа. — Чакайте, трябва ни шампанско. Впрочем Паркър сигурно вече се е погрижила.

— Госпожа Г. вече го е поднесла.

— Шампанско и булчинска рокля за проба? — замислено отрони Мак. — Какво чакаме? Няма да се разсърдиш, ако не я харесам, нали? — добави тя, когато тръгнаха на горе по стълбите.

— Естествено, че не. Ако не я харесаш, това само ще докаже колко по-изискан е моят вкус в сравнение с твоя — с лека самодоволна усмивка Паркър отвори вратата на булчинския апартамент, където госпожа Грейди тъкмо разливаше шампанско в чашите.

— Чух ви да се качвате — и тя намигна на Паркър, докато Мак остана загледана безмълвно в роклята, която бе окачена в стаята.

— Красива е — измърмори тя. — И е...

— Без презрамки, което ще ти подхожда според мен — продължи Паркър. — А лекото разкрояване е подходящо за фигурата ти. Знам, че си мислеше за нещо напълно лишено от украса, но смятам, че грешиш. Органзата върху коприната прибавя романтичен нюанс и смекчава линиите. Ти си доста ръбеста. А на гърба?

Паркър вдигна закачалката и завъртя роклята.

— Прекрасна е! — Ема пристъпи напред. — Шлейф на волани, направен от органза! Чудесен е, леко закачлив. Освен това прекрасно ще се спуска върху дупето ти...

— Ще изглежда, сякаш имаш такава — допълни Лоръл.

— Пробвай я, иначе аз ще я облека.

— Дайте ми само секунда, това е значим миг. Добре, мигът е отбелязан — и Мак засъбува панталона си. Междувременно Ема завъртя пръст във въздуха.

— Застани с гръб към огледалото. Не бива да гледаш как я обличаш. Трябва да я видиш в целия ѝ блясък, след като е върху теб.

— Захвърляш дрехите си на пода — госпожа Грейди поклати глава, докато ги събираше. — Винаги си била такава. Помогнете ѝ де — нареди тя, отстъпи крачка назад и се усмихна.

— О! Ще се разплача — Ема подсмръкна, докато Паркър закопчаваше роклята.

— Нямаха твоя размер, затова е малко широка.

— Затова съм аз — госпожа Грейди грабна игленика с карфиците си. — Ще съберем по мъничко тук и там, за да си проличи по-добре формата. Срамота е, че си такава кльошцава.

— Обиждай ме, колкото си искаш, но не ме убождай.

— И така е добре, засега — икономката заобиколи, за да прибере леко корсажа, после вдигна ръце и приглади яркочервената коса на Мак. — Човек трябва да се примири и да използва каквото има.

— Брой до три, Мак, после се обърни и погледни — Ема затисна устата си с длан. — Само се виж.

— Добре — Мак си пое дълбоко въздух, издиша, после се обърна към голямото старинно огледало, в което бе наблюдавала толкова много булки. Единственото нещо, което можа да каже, бе: — О!

— И това обобщава всичко — Лоръл примигна, за да пропъди сълзите си. — Тя е... това е. Ти си истинска в нея.

— Това е... аз съм... Божичко, аз съм булка — Мак притисна с длан сърцето си, докато се завърташе леко. — О, погледнете само гърба. Забавен е, много женствен и наистина имам дупе — в огледалото срещна погледа на Паркър. — Паркс.

— Е, бива ли ме, или не?

— Ти си най-добрата. Това е моята булчинска рокля. О, госпожо Г.

Икономката бършеше очите си.

— Само отроних няколко сълзи на радост, че няма да остана с четири стари моми в къщата.

— Цветя в косата ти. Широка лента от цветя вместо воал — предложи Ема.

— Наистина ли? — стиснала устни, Мак се огледа критично, опита се да си го представи. — Може и да се получи. Може да стане добре.

— Ще ти покажа някои идеи. И знаеш ли, като гледам линиите на роклята, бих искала да ти направя зашеметяващ кръгъл букет, който да носиш в ръка. Или от тези, които се поставят на лакътя — Ема сгъна едната си ръка и я поглади с другата, за да покаже. — Или каскаден

букет с ефект на водопад. Наситени, топли есенни цветове и... май се увлякох.

— Не. Господи, планираме моята сватба. Мисля, че имам нужда от питие.

Лоръл взе чашата с шампанско и я подаде на Мак.

— Определено ти стои по-добре, отколкото всичките ни стари костюми за „Сватбен ден“.

— А и не предизвиква сърбеж.

— Ще ти приготвя великолепа торта.

— О, боже, пак се просълзих.

— Обърнете се всички — нареди госпожа Грейди и извади от джоба си фотоапарат. — Нашата червенокоска не е единствената, която може да снима. Вдигнете чаши. Браво на моите момичета — измърмори тя и улови мига.

Докато дамите пиеха шампанско и обсъждаха цветята за сватбата, Джак надигна бирата си и се приготви да обере приятелите си на покер.

И се помъчи да не мисли за Ема и новото съобщение.

— Това е първата официална покер вечер за Картър, за това нека се опитаме да му спестим унижението — Дел тупна приятелски Картър по рамото. — Да му вземем парите е едно, а да го засраим — съвсем друго.

— Ще бъда внимателен — обеща Джак.

— Мога само да гледам.

— Къде ще е тогава забавлението и печалбата? Имам предвид за нас — отвърна Дел.

— Ха — измърмори само Картър.

Намираха се на долния етаж в къщата на Дел. Според Джак това бе мечтата на всеки мъж — със старинния бар, на който някога са сервирали бира в Галоуей, каменната маса за билиард и телевизора с плосък екран, плюс огромния видеоекран в стаята за забавления в другия край на къщата. Тук имаше старинна музикална машина, видео игри и две класически маси за пинбол. Кожени столове, удобни големи дивани. Както и покер маса като във Вегас, която само чакаше да седнат.

Нищо чудно, че двамата с Дел бяха приятели.

— Ако беше жена — обърна се сега той към него, — щях да се ожена за теб.

— Не. Щеше да спиш с мен и нямаше да ми се обадиш повече.

— Вероятно си прав.

Джак грабна парче от пицата. Обирането на приятели беше работа, от която се огладнява. Докато хапваше, той огледа групата. Двама адвокати, професор, архитект, хирург, дизайнер по озеленяването и — последният играч тъкмо се появи на вратата — механик.

Интересна компания, помисли той. Съставът леко варираше — понякога включваше нови членове като Картър, друг път някой не успяваше да дойде. Традицията на вечерта на покера датираше от времето, когато двамата с Дел се бяха срещнали в колежа. Лицата наоколо се променяха, но традицията си оставаше.

Хапване, пийване, надлъгване, разговори за спорт. И опит да спечелиш пари от приятелите си.

— Всички сме тук. Искаш ли бира, Мал? — попита Дел.

— Нали още дишам. Как е? — обърна се Мал към Джак.

— Не се оплаквам. Новичкият тук е Картър Магуайър. Картър, запознай се с Малкълм Кавана.

Мал кимна.

— Здравсти.

— Приятно ми е да се запознаем. Кавана? Механикът, нали?

— Същият.

— Ти беше този, който прибра в сервиза си колата на бъдещата ми тъща.

— Така ли? Тя ли ме е помолила?

— Не. Става дума за Линда Барингтън.

Мал присви очи.

— Да. Сещам се. „БМВ“ кабрио, инжекцион.

— Хм. Предполагам.

— Чудесна кола. Интересна дама — Мал се подсмихна лукаво, докато вдигаше бирата си. — Желая ти много късмет.

— Дъщерята не прилича на майка си — намеси се Дел.

— Късметлия си, човече — обърна се Мал към Картър. — Срещал съм я. Макензи, нали така се казваше? Страшна мацка. Работи

в сватбената агенция със собственичката на онзи „Шевролет Кобалт“, който беше в сервиза ми тази седмица.

— Ема — допълни Дел.

— Точно така. Трябва да я арестуват за гавра с автомобил. Запознах се със сестра ти, когато дойде да вземе колата — каза той на Дел и се ухили. — И тя е готина. Даже и когато говори с онзи леден тон.

— Значи... Ема не дойде да си вземе колата, така ли?

Мал погледна към Джак.

— Не, другата мацка дойде. „Госпожица Браун“ — отпи голяма глътка от бирата си. — Онази, която казва „моля“, но има предвид „върви по дяволите“.

— Това е Паркър — потвърди Дел.

— Онази, която съсипва колата си, и тя ли е толкова красива?

— Всички са красиви — измърмори Джак.

— Съжалявам, че съм я изпуснал.

— Преди да се наложи да пребия Мал, задето таи порочни мисли спрямо моите сестри — кръвни или не — намеси се Дел, — да поиграем малко карти.

— Идвам веднага — докато другите се отправяха към масата, Джак измъкна телефона си и провери за нови съобщения в електронната поща.

Наближаваше полунощ, когато Ема се прибра у дома. Щом започнаха да обсъждат плановете и идеите си за сватбата на Мак, времето направо отлетя.

Идваше ѝ да заподскача из къщата, превъзбудена от вечерта и леко замаяна от шампанското.

Сватбата на Мак.

Вече можеше да види в представите си колко прелестна щеше да бъде булката с красивата си рокля и цял водопад от цветя в ръцете ѝ. А тя самата, Паркър и Лоръл щяха да бъдат в ролята на куми — и трите. Ръждивочервеникаво за нея, есенно злато за Паркър и оранжево за Лоръл. А какви букети и аранжimenti можеше да подготви с тази богата есенна палитра!

Щеше да бъде истинско предизвикателство, мислеше си Ема, докато се качваше към горния етаж. Добре, че Паркър задвижи нещата, за да могат да планират всичко отрано. Организацията на всяка сватба бе едно. Но организирането на сватба, в която всички участват, щеше да бъде съвсем различно.

Щеше да им е нужна допълнителна помощ, нови екипи, но щяха да се справят. И не просто да се справят, а да смят всички.

В повишено настроение се зае с обичайния си вечерен ритуал. Когато оправи леглото си за лягане, тя кимна и приглади чаршафите. Ето, беше показала, че притежава зрялост и самоконтрол. Прекара вечерта с приятелки — по работа и за удоволствие — и не пренебрегна ежедневието си ритуал преди лягане.

Това доказваше, че е разумен зрял човек.

Стисна палци на двете си ръце и хукна от спалнята към кабинета си, за да отвори електронната си поща.

— Ето, знаех си.

Отвори последното съобщение от Джак.

„Сега вече играеш мръсно. Благодаря.

Харесвам изненадите. Особено ми харесва да ги разопаковам, затова с нетърпение очаквам да сваля тренчката ти. Не обичам да бързам с изненадите, предпочитам да се наслаждавам на очакването. Затова ще те «разопаковам» много бавно. Сантиметър по сантиметър.“

— О, боже! — възкликна тя.

„И когато го направя, ще поискам да те огледам. Бавно и продължително. Преди да те докосна. Сантиметър по сантиметър.

Кога, Ема?“

— Какво ще кажеш за „веднага“?

Затвори очи и си представи как Джак смъква от раменете ѝ лъскавия черен тренчкот, който всъщност не притежаваше. В стая, осветена от проблясващи свещи. На фона на музика, тиха и възбуждаща — така че да усещаш ритъма на баса в кръвта си.

Очите му, опасни като тъмен дим, се плъзгат по нея, докато огънят пълзи по кожата ѝ. После ръцете му, силни, уверени, бавни, следват огнената диря, смъкват кадифето от лактите ѝ надолу, докато...

— Това е глупаво — тя се изправи на стола.

Може и да е глупаво, помисли си тя, но беше успяла да се разтрепери. Или той бе успял да я разтрепери.

Време бе да отговори подобаващо.

„Харесват ми игричките и нямам нищо против мръсни номера.

Изненадите са забавно нещо, а да бъдеш изненада, може да бъде още по-хубаво. Понякога ми харесва да бъда «разопакована» бавно. Пръстите търпеливо да развързват панделката, после ръцете внимателно и много бавно да разгърнат «опаковката», за да стигнат до онова, което ги чака под нея.

А друг път искам тези пръсти, тези ръце да разкъсат преградите. Бързо и алчно, може би малко грубо.

До скоро, Джак.“

Вече нямаше никакво „ако“, помисли си тя. Само кога.

След като бе приключила с трите аранжировки, а Тинк бе потънала в обработването на новата доставка, Ема хвърли бърз поглед на бележките и скиците си.

— Шест класически кръгли букета, плюс букета, който булката ще хвърля за тържеството в петък. Шест аранжировки за поставките, осемнайсет букета за масите, топки от бели рози, гирлянди и венци за перголата — тихичко мърмореше, докато преглеждаше списъка. — Утре ще ми трябва поне три часа. Четири ще бъде още по-добре.

— Тази вечер имам среща и се надявам да ми излезе късметът — Тинк пукна шумно балончето на дъвката си. — Мога да дойда около обяд.

— Ако можеш да останеш до четири, ще ми свърши работа. Още четири часа в четвъртък. Пет, ако решиш. Извикала съм Тифани в четвъртък, а Бийч ще може да ми отдели целия ден в петък. Добре ще ми дойде, ако успееш да отделиш малко време в петък сутрин. Можем да започнем да украсяваме за тържеството в петък към три часа. В събота също имаме два ангажимента. Трябва да започнем около осем за първия. Говоря за осем сутринта, Тинк.

Момичето само вдигна очи към тавана и продължи да маха бодлите.

— Прибираме украсата на първото тържество в три и половина и трябва да сме напълно готови за второто до пет и половина. В неделя имаме само едно събитие, голяма сватба, която започва в четири. Затова трябва да започнем в десет или десет и половина.

— Ще се помъча да вмести останките от личния си живот някъде между всички тези ангажименти — печално отбеляза Тинк.

— Ще успееш. Ще отнеса всичко, които си обработила, в хладилното помещение и ще донеса цветята, които ни трябва за аранжировките — тъкмо вземаше първия контейнер, когато Джек влезе.

— О... Здравей.

— Здравей и на теб. Как си, Тинк?

— Ема е като робовладелец.

— Да, постоянно я торозя — отбеляза Ема. — Можеш да й предложиш утеха, докато аз отнеса тези в хладилното помещение.

Господи, помисли си тя, колко добре изглежда в ботуши, избелели джинси и ръкави, навити до лактите.

Прииска й се да си гризне мъничко от него.

— Май е по-добре да ти помогна — той вдигна другия контейнер и тръгна към охладителя.

— Тази седмица е същинска лудница — обясни Ема. — Ангажимент извън имението в средата на седмицата и четири други през уикенда. Неделната сватба е истинско чудовище, в добрия смисъл — тя остави контейнера, който носеше, и посочи на Джек къде да остави другия. — Сега трябва да...

Той я извърна и я повдигна на пръсти с едно стремително движение. Ръцете ѝ се склучиха около врата му инстинктивно, за да отговорят на желанието му, устните му потърсиха нейните.

Дивото и сладостно ухание на цветята насищаше въздуха, както желанието и удоволствието изпълваха тялото ѝ. Жажда и нетърпение кипяха в кръвта ѝ.

Не само една хапка, помисли си тя, и в никакъв случай — бърза. Искаше глътка след глътка.

— Тази врата заключва ли се отвътре?

Тя прокара пръсти в косата му, за да придърпа устните му обратно върху своите.

— Каква врата?

— Ема, убиваш ме. Нека само да...

— О, вратата. Не. Почакай. По дяволите. Само още една — този път тя улови лицето му в дланите си и се остави да потъне в целувката, в уханието и жаждата. После се отдръпна бавно.

— Не можем. Тинк. А и... — тя въздъхна със съжаление и се озърна наоколо. — Наистина няма никакво място тук.

— Кога си тръгва Тинк? Ще се върна.

— Не помня точно, но... Чакай.

Сега той обгърна лицето ѝ, вгледа се в очите ѝ.

— Защо?

— Аз... виж, не мога да се сетя за основателна причина, но това сигурно е, защото изгубих хиляди мозъчни клетки по време на целувката. Не мога да си спомня дали имам ангажменти тази вечер. Главата ми е празна.

— Ще се върна около седем. Ще донеса храна. Освен ако не ми се обадиш и не кажеш да не идвам. В седем, тук.

— Добре. Ще проверя в бележника си, когато си върна способността да мисля трезво. Но...

— Седем — повтори той и отново я целуна. — Ако трябва да говорим, значи ще говорим.

— Може би ще се наложи да използваме къси изречения. Дори едносрични думи.

— Може би — усмивката му предизвика топла вълна в стомаха ѝ. — Искаш ли да изнеса нещо оттук?

— Да, но не мога да си спомня какво. Дай ми секунда — тя приглади косата си, затвори очи. — Добре, да. Тези и онези. После наистина трябва да си тръгваш. Не мога да работя, ако мисля за теб.

— На мен ли го казваш! Седем — повтори той и ѝ помогна да изнесе цветята.

— Аз, хм, ще ти се обадя за онова — каза Ема, когато той остави контейнерите до работния плот. — Когато не съм толкова... заета.

— Чудесно — топлите му сиви очи се задържаха върху нея само още миг. — До скоро, Тинк.

— До скоро — Тинк подряза няколко стъбла, докато Джак си тръгваше, после ги остави в контейнера за съхранение. — Е, и откога го правите?

— Какво да правим? О! Тинк — Ема поклати глава и се извърна към рафта, за да подбере подходящ съд за аранжировка за камина. — Няма такова нещо.

— Ако ми кажеш, че не те е нацелувал преди малко, ще те нарека лъжкия.

— Не знам защо... — *глупаво е*, каза си Ема, после се протегна за поставката на букета. — Как позна?

— По това, че очите ти още бяха замъглени, когато се върна, а той изглеждаше като човек, който едва-едва е близнал от ястието, макар да е готов да го изгълта наведнъж.

— Наведнъж. Ха-ха.

— Защо не го правите? Той е суперготин.

— Аз... ние... Ти знаеш, че сексът не ме обърква. Имам предвид разговорите за секс, защото ако самият секс не те обърква поне малко, значи изпускаш нещо. Но този път наистина съм объркана.

Тинк кимна мъдро.

— Да минеш от приятелски отношения към приятелство с привилегии, има известни предимства. Поне знаеш с кого си лягаш.

— Има го и това. Но може да бъде и доста неловко, нали? След това.

— Само ако единият от двамата ви се държи като задник — тя отново пукна едно голямо балонче от дъвката си. — Така че моят съвет е — не се дръж като задник.

— Това всъщност е мъдър съвет — Ема остави пиафлората да се напои с вода. — Трябва да проверя нещо в бележника си.

— Добре. Но на твоето място бих насрочила секс-рандевуто за тази нощ — викна подире ѝ Тинк. — Утре ще бъдеш щастливата фея на цветята.

Това също беше уместен съвет, помисли си Ема.

Видя, че според бележника ѝ тази вечер е свободна. Бе отбелязала датата с голямо „X“ след пет часа, което бе нейният начин да си напомня да не приема покана за излизане същата вечер. Прекалено много работа я чакаше, за да си позволи среща.

Но това не бе точно среща, каза си тя. Той щеше да дойде, да донесе храна, а после... каквото стане. Не се налагаше да се преоблича, нито да мисли какво да си облече или...

Кого заблуждаваше? Естествено, че щеше да се притеснява какво да облече. Каквото ѝ да се случеше между нея и Джак, нямаше да се случи, докато е с работните си дрехи и ноктите ѝ са зелени от листата на цветята.

Освен това щяха да ѝ трябват свежи цветя и нови свещи за спалнята. И щеше да е по-спокойна, ако успее преди това да си вземе една хубава ароматна вана. Изборът на тоалет бе елемент от решаващо значение в подобна вечер. Особено като се включи и онова, което щеше да сложи под дрехите.

Затвори бележника.

Явно срещата, която не бе истинска среща, щеше да изисква повече подготовка от истинската.

Побърза да се върне към цветята. Трябваше да приключи работния ден, да даде най-доброто от себе си на клиента. А после се нуждаеше от достатъчно време преди седем, за да подготви всичко перфектно, без да е очевидно, че е положила някакви усилия.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Спря се на рокля с весели цветя. Леко небрежно, реши Ема, семпло и доста сладко, особено с късия жакет, с който я комбинира.

А онова, което носеше отдолу, бе убийствено.

Доволна от резултата, тя се завъртя за последен път пред огледалото, преди да насочи вниманието си към спалнята. Имаше свещи за мека и романтична светлина, лилии и рози за романтично ухание. Музикалната уредба бе заредена с дискове с тиха и романтична музика и готова да бъде пусната за лек фон.

Възглавниците бяха бухнати, а щорите — спуснати.

Реши, че стаята изглежда като женски капан за съблазняване. Беше много горда от творението си.

Сега липсваше само мъжът.

Слезе на долния етаж, за да се увери, че и на този фронт всичко е готово. Вино, чаши, свещи, цветя. И тук имаше музика, отново за фон, но малко по-ритмична, отколкото онази, която ги очакваше горе. Пусна уредбата, нагласи силата на звука, после тръгна из стаята да пали свещите.

Щяха да пийнат вино, мислеше си тя, да поговорят. После идваше ред на вечерята и още разговори. Никога не бяха имали проблем в това отношение. Макар да знаеха как ще завърши вечерта — или може би точно заради това — щяха да си поговорят, да се отпуснат и просто да се насладят на компанията си, преди да...

Чу вратата да се отваря и се обърна рязко, нервите ѝ бяха опънати. Видя Лоръл да влиза.

— Здравсти, Ем, мога ли да те помоля да направиш няколко... — тя спря и повдигна вежди, докато оглеждаше стаята. — Имаш среща. Секс среща.

— Моля? Какво ти става? Откъде го измисли...

— Да не би да те познавам от вчера? Сложила си нови свещи. Пуснала си музика за любовна игра.

— Непрекъснато слагам нови свещи, а съвсем случайно харесвам тази музика.

— Дай да ти видя бельото.

Ема се засмя задавено.

— Не. Какво искаше да направя?

— Това може да почака. Залагам двайсет долара, че си с еротично бельо — Лоръл отиде до нея и понечи да дръпне корсажа на роклята ѝ, при което получи плесница по ръката.

— Престани.

— Взела си вана с ароматната пяна за специални случаи — Лоръл подуши въздуха. — Мога да я усетя.

— И какво от това? Често имам срещи. Понякога включват и секс. Аз съм голямо момиче. Не съм виновна, че ти не си правила секс от шест месеца.

— Пет месеца, две седмици и три дни. Но кой ли ги брой? — Лоръл отново спря, пресилено си пое въздух и посочи с пръст към Ема. — Имаш секс среща с Джак.

— Стига. Няма ли да спреш? Направо ме побъркваш.

— Кога пристига? Какъв е планът?

— Скоро, освен това още работя по плана. И той не включва твоето присъствие. Сега се махай.

Пренебрегвайки заповедта, Лоръл скръсти ръце.

— Дали е бялото бельо, което казва: „Аз съм добро момиче, но мога да бъда и лошо“, или черното, което твърди: „Сложила съм това само за да го разкъсаш върху тялото ми, сладур“? Трябва да знам.

Ема вдигна очи към тавана.

— Червеното с черни рози.

— Май ще се наложи да викаме бърза помощ. Ако изобщо можеш да помръднеш утре, ще ми направиш ли три мини букета? Просто смесени пролетни цветя? Имам консултация и мисля, че малко пролетни цветя ще предразположат клиентката да приеме онова, което мисля, че иска.

— Разбира се. Върви си.

— Тръгвам, тръгвам.

— Но ще минеш през Мак, за да ѝ кажеш, преди да се прибереш и да споделиш всичко с Паркър.

Лоръл поспря до вратата и отметна черния кичур коса, който падаше над очите ѝ.

— Естествено. И ще попитам госпожа Г. дали ще ни направи омлет със зеленчуци за закуска, за да можем да се подсилим, докато ни разказваш всичко най-подробно.

— Утре имам много натоварен ден.

— И аз. В седем часа — храна и подробности за секса. Успех тази вечер.

Ема въздъхна примирено и реши да не чака Джак, а да си налее чаша вино. Проблемът с приятелите, мислеше си тя, докато отиваше към кухнята, е, че те познават прекалено добре. Секс среща, любовна музика, секси бельо. Никакви тайни няма между...

Спря с бутилка в ръка. Джак ѝ беше приятел. Той я познаваше много добре. Дали не би...? Ами ако...?

— О, по дяволите!

Сипа си доста щедро от виното. Преди да успее да отпие и глътка, чу потропването на вратата.

— Прекалено късно — измърмори тя. — Прекалено късно е да променя каквото и да било. Време е да видим какво ще се случи.

Остави чашата с вино и отиде да отвори.

Той също се бе преоблякъл, отбеляза тя. Беше със спортен панталон в защитен цвят вместо джинсите и с чиста риза вместо работната памучна дреха. Носеше голям картонен плик с храна за вкъщи от любимия ѝ китайски ресторант и бутилка от любимото ѝ каберне совиньон.

Мило, отбеляза мислено Ема. И това определено бе едно от предимствата на приятелството им.

— Удържа на думата си да донесеш храна — взе плика от него. — Благодаря.

— Ти обичаш по малко — и наистина много малко — от всичко. Затова взех различни ястия — обхвана с длан врата ѝ и се наведе за целувка. — Здравей отново.

— И на теб. Тъкмо си налях чаша вино. Да предложи ли и на теб?

— Бих приел. Как мина работата? — попита той и я последва в кухнята. — Буквално бе затрупана, когато се отбих.

— Успяхме да свършим всичко. Следващите няколко дни са плътно заети с ангажименти, но и с това ще се справим. Ами твоята лятна кухня?

— Ще стане великолепа. Не знам колко ще я използват клиентите ми, но ще изглежда страхотно. Трябва да поговоря с теб за работата тук. За второто хладилно помещение. Оставих няколко предварителни скици на Паркър за преустройството в голямата къща. Плановете за Мак са напълно готови. А след като прекарах известно време в твоя охладител днес, много по-добре разбирам защо ти е нужен още един. Харесва ми роклята ти.

— Благодаря — загледана в него, тя отпи от виното си. — Май има и други неща, за които трябва да си поговорим.

— Откъде искаш да започнем?

— Все си мисля, че има много неща, но осъзнах, че всичко се свежда до два основни момента с общ корен. Ние сме приятели. Нали, Джак?

— Приятели сме, Ема.

— Първото важно нещо е, че приятелите трябва да си казват истината. Да бъдат честни. Ако разберем след тази нощ, че не е това, което сме очаквали — или ако единият от нас си каже, че е било хубаво, но е дотук — трябва да можем да си го кажем. Без другият да се засяга.

Разумно, открито, без лепкави мрежи и невидими капани. Идеално.

— Приемам.

— Второто е, че трябва да си останем приятели — в думите ѝ се прокрадна тревога. — Това е най-важното. Каквото и да се случи, както и да потръгнат нещата, трябва да си обещаем един на друг да си останем приятели. Не само заради нас двамата, но и заради всички други, с които сме свързани. Можем да си кажем, че това е просто секс, Джак, но сексът не е просто нещо. Или не би трябвало. Харесваме се. Всеки е загрижен за другия. Не искам нищо да променя това.

Той погали косата ѝ.

— Кръвна клетва ли искаш, или скаутска? — попита той и я разсмя. — Мога да ти го обещавам, Ема. Защото си права. Приятели сме.

Бавно се наведе към нея и я целуна по бузата, после по другата, преди лекичко да потърка устни в нейните.

— Приятели — тя повтори жеста му и останаха един до друг, на един дъх разстояние, приковали очи един в друг. — Джак? Как изобщо сме издържали толкова години?

— Проклет да съм, ако знам — отново докосна с устни нейните, после взе ръката ѝ. — Бяхме на плажа — каза той, когато я поведе по стълбите.

— Моля?

— Бяхме отишли на море за една седмица. Всички. Един приятел на Дел ни беше поканил в къщата си, или по-точно в къщата на родителите си в Хемптънс. Беше през лятото, преди да започнете бизнеса си тук.

— Да. Спомням си. Прекарахме си страхотно.

— В едно ранно утро, тъй като не можех да спя, се разхождах по плажа. И те видях. За миг, вероятно секунда или две, не разбрах, че си ти. Беше с онзи дълъг шал, завързан на кръста, в страхотно ярки цветове и той се развяваше около краката ти. Под него беше с червен бански.

— Ти... — буквално ѝ се наложи да преглътне. — Помниш с какво съм била облечена?

— Да, помня. Както и че косата ти беше по-дълга, от колкото е сега, стигаше до средата на гърба ти. Буйните ти къдрици се бяха разпилели от вятъра. Беше с боси крака. Златиста кожа, ярки цветове, буйни къдрици. Сърцето ми направо спря. Казах си: „Това е най-красивата жена, която някога съм виждал“. И пожелах тази жена така, както никога не съм пожелавал друга.

Той спря и леко се извърна към нея. Ема го гледаше със зяпнала уста.

— И тогава видях, че си ти. Продължи нататък, слезе към брега, вълните се разбиваха край босите ти крака, обливаха глезените ти, прасците. А аз те желяех. Мислех, че съм си изгубил ума.

Скоро нямаше да може да диша, осъзна тя. Нямаше да може да мисли. Нямаше да иска да мисли.

— Ако беше дошъл при мен, ако ме беше погледнал, както ме гледаш сега, можеше да ме имаш.

— Струваше си чакането — той я целуна продължително, бавно, дълбоко, после заедно отидоха в спалнята. — Хубаво е — отбеляза той, след като видя цветята, свещите.

— Дори и приятелите трябва да се постараят малко, мисля аз — тъй като това щеше да я успокои, както и да придаде атмосфера, тя взе запалката и тръгна из стаята да пали свещите.

— Още по-хубаво — той се усмихна, когато тя пусна музиката.

Обърна се към него от другия край на стаята.

— Ще бъда честна с теб, Джак, както ти обещах. Имам слабост към романтиката, към външните ѝ прояви, към милите жестове. Освен това ми харесва и лудата, изгаряща страст. Бих те приела и по двата начина. А тази вечер ти можеш да ме имаш, както пожелаеш.

Тези думи и Ема, застанала в светлината на свещите, окончателно го сломиха.

Тръгнаха едновременно един към друг и се срещнаха по средата на стаята. Той зарови пръсти в косата ѝ, отметна я от лицето ѝ и сведе устните си към нейните. Тази вечер щеше да направи всичко по силите си, за да се възползва от слабостта ѝ.

Тя му се отдаде, тялото ѝ нежно се притисна към неговото в отговор на целувката. Топлината срещна топлина, копнежът бе обвит в очакване. Когато я вдигна на ръце, за да я отнесе в леглото, тъмните ѝ очи се притвориха унесено.

— Искам да те докосвам навсякъде, където съм мечтал да те докосна — бавно плъзна ръка под роклята ѝ, нагоре по бедрото. — Навсякъде.

Отново я целуна и сега в устните му имаше намек за алчност, стремеж да покори, докато пръстите му, нежни като перце, галеха кожата ѝ над дантелата, която едва я покриваше. Тя се изви под докосването му, предлагаше му много повече.

Устните му галеха като въздишка шията ѝ, докато смъкваше жакета от ръцете ѝ. После с едно бързо, отсечено движение той я завъртя и леко захапа рамото ѝ. Когато се настани зад нея, за да смъкне ципа на роклята ѝ, тя погледна през рамо. Усмивката ѝ бе пълна с обещания.

— Имаш ли нужда от помощ?

— Мисля, че се справям.

— Мисля, че имаш право. Тъй като позата не ми позволява да го направя аз, би ли свалил ризата си?

Джак я разкопча и я смъкна от раменете си. Тя не отделяше поглед от него.

— Винаги съм обичала да те гледам без риза, докато работеше в градината през лятото. Така ми харесваш още повече — тя отново се претърколи. — Съблечи ме, Джак, и ме докосни. Навсякъде.

Тя се размърда под него лениво, изкусително, когато той вдигна роклята над главата ѝ и пламна от удоволствие, когато погледът му погали цялото ѝ тяло.

— Великолепна си — той прокара пръсти по крайчеца на червената дантела, по мъничките черни розови листенца. — Това може да ме забави малко.

— За никъде не бързаме.

Когато устните му отново се сведоха, тя се остави на мига и се наслади на усещането да бъде изследвана.

Сантиметър по сантиметър, така бе казал и удържа на думата си. Докосваше я, вкусваше я бавно и с наслада, докато тръпките преминаха в треска, а благоуханният въздух се сгъсти от напрежение.

Щедри извивки, позлатена от светлината на свещите кожа, пищни къдрици, разпилени като черна коприна. Знаеше, че е красива, винаги бе смятал така, но тази вечер тя бе като угощение, на което му бе позволено да пирува до насита.

Всеки път, когато се върнеше към тези меки и сочни устни, тя му даваше нещо повече. Той я водеше нагоре, бавно, бавно, усещаше как тя се издига все по-високо, после стига върха и го прехвърля.

Удоволствието я изпълваше цялата, сладостно и страстно, неизразимо прекрасно.

— Мой ред е — тя се надигна, обви ръце около врата му и притисна устни до неговите.

Премести се леко и го избута да легне по гръб. Сега бе неин ред да го изучава — силните рамене, здравите мускули на гърдите, стегнатия корем. После дръпна ципа, за да го освободи.

— По-добре да...

— Аз ще се погрижа.

Тя взе един кондом от нощното си шкафче и без да бърза, го постави, галейки го през цялото време. Ръцете ѝ, устните ѝ караха всяко негово мускулче да потръпва, докато накрая я сграбчи за косата и я издърпа нагоре.

— Сега.

— Сега.

Тя се плъзна надолу, изви гръб. И го пое в себе си.

Тръпката премина през цялото ѝ тяло, ярка като светкавица, и посипа искри в кръвта ѝ. Тя започна да се движи — бавно, за да се наслади на всяка частица удоволствие, без да откъсва очи от неговите.

Той сграбчи бедрата ѝ, бореше се да устои и да я остави да налага мъчителния ритъм. Ръцете ѝ се спуснаха надолу по тялото ѝ в сладостна забрава и гледката го прониза право в сърцето. Кожата ѝ блестеше като обсипана със златен пращец, черните очи грееха в мекото сияние на свещите. Кръвта му кипеше в лудешки ритъм, докато тя се наслаждаваше до насита. После го обгърна плътно и с едно последно потръпване премина върха.

Той я изправи, после я търколи по гръб. Тя само успя рязко да си поеме въздух, когато вдигна коленете ѝ.

— Мой ред е.

И тогава самоконтролът му го напусна напълно.

Леко сънливото и тлеещо удоволствие премина в лудешки устрем. Тя извика от изненада, когато потъна рязко в нея и продължи с бързи и мощни тласъци. Тръпнеща от възбуда, тя отговори буйно на желанието му. Оргазмът направо я разкъса на парчета, изпълни всяка клетка от тялото ѝ, а после я изпразни цялата.

Остана да лежи безпомощна, потръпваща, докато той се възземаше още и още, достигайки собствения си връх.

Строполи се върху нея, останал без дъх. Усещаше я да потръпва под него, чуваше тежките удари на сърцето ѝ и въпреки това тя вдигна ръка и нежно го погали по гърба.

Джак затвори очи за миг. Беше останал без дъх, а вероятно си бе изгубил и ума. Лежеше, вдишваше аромата ѝ, наслаждаваше се на усещането за тялото ѝ, сега напълно отпуснато под неговото.

— Е, след като си обещахме да бъдем честни — започна той, — трябва да ти кажа, че това не беше нищо особено за мен.

Тя се засмя изпод него и го оципа по задника.

— Да, срамота. Предполагам, че между нас просто няма никакво привличане.

Той се ухили и вдигна глава.

— Никакво. Затова направо взривихме стаята.

— Стаята ли? Направо срутихме къщата — тя въздъхна дълбоко и сладостно, докато ръцете ѝ го галеха. — Боже, имаш страхотно дупе.

Ако ми е позволено да отбележа.

— Можеш, скъпа. Твоето също е страхотно.

Тя му се усмихна.

— Сигурно сме невероятна гледка.

Джак я целуна леко, после още веднъж, с безкрайна нежност.

— Гладна ли си? Аз умирам от глад. Какво ще кажеш за студена китайска храна?

— Нямам абсолютно нищо против.

Двамата хапваха, застанали до плота в кухнята ѝ, загребваха китайски спагети, свинско в сладко-кисел сос и пиле по императорски направо от картонените кутии.

— Защо ядеш така? — попита той.

— Как?

— На микроскопични хапки.

— Хм — Джак допълни чашата ѝ с вино и я наблюдаваше, докато тя съсредоточено навиваше спагетите. — В началото бе просто начин да дразня братята си, после се превърна в навик. Винаги, когато ни купуваха някое лакомство — сладолед, шоколад или нещо друго, те излапваха всичко наведнъж. Направо полудяваха, като видеха колко много имам от моето лакомство. Започнах да ям още по-бавно, за да ги ядосам още повече. Както и да е, по този начин хапвам по-малко и се наслаждавам на храната.

— Сигурен съм в това — Джак демонстративно пхна купчина спагети в устата си. — Знаеш ли, твоето семейство е част от очарованието ти.

— Така ли?

— Семейството ти вероятно е в основата на твоята привлекателност, но аз имах предвид, че всички те са... страхотни — реши накрая той, затруднявайки се в избора на по-точна дума.

— Късметлийка съм. От четирима ни, или по-точно от шестима ни, като броим теб и Дел, само моето семейство си е цялото. Господин и госпожа Браун бяха невероятни. Ти не ги познаваше толкова добре, но аз прекарвах тук почти толкова време, колкото и у дома. И наистина бяха чудесни хора. За всички ни бе ужасна загуба, когато починаха.

— Дел беше съсипан. Аз много ги харесвах. Бяха забавни, интересни хора. Любознателни. Да загубиш родителите си така

внезапно, при това и двамата, навярно е най-голямата трагедия. Разводът е тежък за едно хлапе, но...

— Наистина е тежък. Мак го преживя, докато бяхме малки. Мисля, че за Лоръл бе пълна изненада. Тя беше тийнейджър, когато изведнъж се оказа, че родителите ѝ се разделят, после пак се събраха, а след това вече не се знаеше какви са отношенията им. Тя ги вижда много рядко. Вероятно и на теб не ти е било лесно.

— Трудно беше, но можеше да е и много по-тежко — той сви рамене и продължи да се храни. Не обичаше да обсъжда тази тема. Защо да засягат болезнени въпроси, след като нищо не може да се направи? — И двамата ми родители се постараха да не ме въвличат във войната помежду си и успяха да запазят цивилизован тон. Накрая все пак проумяха, че е по-добре да останат приятели.

— И двамата са чудесни хора и те обичат много. Това е важно.

— Разбираме се някак — и бе научил, че това понякога е напълно достатъчно. — Освен това смятам, че разстоянието помежду ни се отразява добре на отношенията ни. Майка ми си има ново семейство, баща ми — също — тонът му бе небрежен, макар че никога не се бе примирил с лекотата, с която двамата бяха тръгнали, всеки по своя път, и бяха изградили нов живот за себе си. — Всичко потръгна много по-леко, след като заминах в колежа. А още по-добре стана, след като реших да заживея тук.

Погледна я изпитателно, докато отпиваше от виното.

— Твоето семейство обаче е като онези топки, които се правят от ластици — всички са вплетени здраво в едно солидно цяло — замълча за миг. — Ще им кажеш ли за това?

Тя примигна.

— О, не знам. Ако ме попитат, но не мога да си представя, че някой ще го направи.

— Може да се окаже сложно.

— Познават те. Достатъчно зряла съм, за да правя секс. И все пак могат да останат изненадани. Всъщност самата аз съм изненадана. Но не мисля, че някой би имал проблем с това.

— Добре. Това е хубаво.

— Момичетата го приемат.

— Момичетата? — опушеносивите му очи се разшириха. — Казаха си на другите, че ще спиш с мен?

— Ние сме момичета, Джак — иронично отвърна тя.

— Вярно.

— Освен това доскоро си мислех, че ти и Мак сте има ли връзка.

— Уха!

— Е, така си мислех. Трябваше да ѝ кажа заради правилото за бившите гаджета, а докато се изясни кое как е било, вече всички знаеха, че си мисля за секс с теб.

— Никога не съм спал с Мак.

— Разбрах. Но пък не знаех, че си се целувал с Паркър.

— Беше преди много време. И не беше истинска... Добре де, беше, но не се получи — той си бодна от свинското.

— И освен това си се целувал с госпожа Г. Развратник.

— Виж с нея вече имахме шанс. Мисля, че просто не си дадохме достатъчно време.

Тя се ухили и бодна парченце пилешко.

— Какво мисли Дел?

— За целувката ми с госпожа Грейди ли?

— Не. За теб и мен.

— Не знам. Аз не съм момиче.

Тя го погледна над чашата вино, преди да отпие.

— Не си говорил с него за това? Той е най-добрият ти приятел.

— Най-добрият ми приятел би ме скъсал от бой само задето съм си помислил да те докосна. Да не говорим за онова, което правихме преди малко горе.

— Той също би трябвало да е наясно, че правя секс.

— Не съм сигурен. За него това е алтернативно измерение. Онази Ема, която се намира в другото измерение, определено прави секс — Джак поклати глава. — Но ти — не.

— Щом двамата с теб ще споделяме леглото, аз не смятам да се крия, сякаш участвам в незаконна афера. Той ще научи. По-добре да говориш с него, преди това да се случи. Защото ако не го направиш и той го научи от друг, тогава наистина ще те скъса от бой.

— Ще намеря начин. И още нещо, преди да сменим темата. Бих искал да съм сигурен, че няма да поддържахме такива отношения с други хора, докато сме заедно. Това проблем ли е?

Тя отпи от виното си, питайки се защо смята, че трябва да ѝ задава този въпрос.

— Кръвна клетва ли искаш, или скаутска? — той се засмя и Ема отново надигна чашата вино. — След като поддържам такива отношения с някого, не се срещам с други мъже. Не само е грубо и против принципите ми, но е и прекалено сложно.

— Добре. Значи сме само двамата.

— Ние двамата — повтори тя.

— Трябва да бъда на обекта в седем.

Настъпи и този момент, помисли си тя. Мъжът казва: „Утре трябва да ставам рано, скъпа. Беше чудесно. Ще ти се обадя“.

— Имаш ли нещо против да остана, след като ще се наложи да стана около пет?

Устните ѝ се извиха в усмивка.

— Нищо против.

Когато най-сетне стигнаха и до съня, Джак откри, че Ема обича да се сгушва. Беше от онези жени, които заравят лице и се увиват около мъжа до себе си.

Той по принцип бе от мъжете, които ценят личното си пространство. Известна дистанция те предпазва от оплитане — в буквалния и преносния смисъл.

Но сега установи, че при тези обстоятелства няма нищо против.

Тя заспа изведнъж. Както мърдаше и се протягаше, така изведнъж потъна в дълбок сън. Той беше от хората, които се унасят постепенно, докато пред очите им като на лента минават случките от деня и задачите за следващия.

Сега бавно се отпускате, докато Ема бе сгушила глава на рамото му, ръката ѝ обвиваше кръста му и единият ѝ крак бе преплетен с неговите.

Шест часа по-късно го събуди алармата на телефона. Беше в почти същата поза, усещаше уханието на косата ѝ и първата му съзнателна мисъл бе за нея.

Опитът му да се измъкне полека, без да я събуди, само я накара да се сгуши още повече. Макар тялото му да реагира радостно, той се опита да я побутне настрана.

Тя само измърмори:

— Хммм?

— Извинявай. Трябва да тръгвам.

— Колко е часът?

— Тъкмо минава пет.

Ема отново въздъхна, после вдигна лице и докосна с устни неговите.

— Имам около час. Жалко, че ти нямаш.

Беше успял да я завърти леко, така че сега лежаха един срещу друг и ръката ѝ описваше бавни лениви кръгове по гърба му.

— Има две неща, които намирам за изключително удобни в този момент.

— И кои са те?

— Първо, аз съм шефът и няма да ме уволнят от работа за закъснението. И второ, имам навика да си нося резервни работни дрехи в багажника. Ако тръгна оттук, вместо от къщи, ще разполагам с още близо час.

— Чудесно. Искаш ли кафе?

— По-късно — отвърна той и я вдигна върху себе си.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Докато Тифани обработваше новата доставка, Ема довършваше третия малък букет за ръка. Обожаваше комбинацията между къдрави лалета, азиатско лютиче и хортензия. И макар нанизването на мънички кристали между цветовете да израняваше пръстите ѝ, знаеше, че е направила добър избор. Както и с предложението за лентите от дантела и перличките, с които бе закрепила стъблата.

Изпипването на детайлите, даже и при нейния опит, отнемаше близо час на букет. Нима не беше истински късмет, помисли си тя, че обожава всяка минута от работата си?

За нея не съществуваше по-добра работа на света. И тъкмо в този миг, докато поставяше основата на следващия букет и Тифани кротко работеше в другия край на плота, а въздухът бе изпълнен с лека музика и благоухания, тя реши, че е най-щастливата жена на планетата.

Завъртя цветята в дланта си, добави още лалета с различна височина, разположи лютичето така, че да придаде формата, към която се стремеше. Прибави мънистата и се наслади на нежния им блясък. Времето минаваше неусетно.

— Искаш ли да започна с аранжировките за масите?

— Хм? — Ема вдигна поглед. — О, извинявай, бях се отнесла някъде. Какво ме попита?

— Наистина е красив. С тези различни нива и дълбочина — докато се възхищаваше на творението ѝ, Тифани отпиваше от бутилката с минерална вода. — Трябва да направим още един. Бих го започнала, но не съм толкова добра в малките букети. По-добре да се захвана с тези за масите. Имам списъка и модел.

— Давай — Ема използва пластмасова връзка за кабели, за да пристегне стъблата, после отрязва излишната дължина с клещите си. — Тинк би трябвало да дойде в... Е, всъщност закъснява, вече трябваше да е тук — смени клещите с ножица и започна да подрязва стъблата. — Ако ти поемеш аранжировките за масите, тя би могла да се заеме с букетите за големите урни.

Ема уви стъблата в дантела, която закрепил с перлени фуркети. След като букетът вече бе във вазата за съхранение и пренесен в охладителя, тя изми ръцете си за пореден път, намаза ги с антибиотичния крем — за пореден път — и се захвана да подрежда последния от букетите за носене в ръка.

Когато Тинк най-сетне се появи с бавна стъпка, надигнала жадно бутилка с газирана напитка, Ема само повдигна вежди.

— Закъсняла съм — обади се Тинк — и така нататък, и така нататък. Ще остана до по-късно, ако имаш нужда от мен — и се прозя. — Легнах си, или по-точно заспах едва след три. Този мъж, Джейк... Направо е като Железния човек — в най-добрия смисъл. А тази сутрин... — тя провлече последните си думи и духна един розов кичур, който бе паднал пред очите ѝ, когато наклони глава. — Явно и на някой друг му е излязъл късметът снощи. Джак, нали така? Хей, Джейк и Джак. Готино.

— Аз извадих късмет, но направих и четири букета. Ако искаш да изкараш достатъчно пари, за да продължиш да си купуваш газирани напитки, най-добре веднага се залавяй за работа.

— Няма проблем. Толкова ли е добър, колкото и изглежда?

— Не съм се оплакала, нали?

— Кой е Джак? — поиска да разбере Тифани.

— Знаеш го. Онзи с опушеносивите очи и страхотния задник — Тинк отиде да измие ръцете си.

— Онзи Джак ли? — Тифани само зяпна и замръзна с хортензия в ръка. — Уха. Аз къде съм била?

— Новината е съвсем гореща, така че си напълно в час. Ще има ли още? — попита Тинк Ема.

— На работа — измърмори Ема. — Това е работно място.

— Значи ще има — заключи Тинк. — Хубав букет — добави тя. — Лалетата изглеждат така, сякаш са от друга планета, но в романтичен смисъл. С какво да започна аз?

— Големите букети за терасите. Трябват ти...

— Хортензии, лалета, азиатско лютиче — започна Тинк и продължи да изрежда бързо останалите цветя и зеленина, което припомни на Ема защо я държи на работа.

Към пет часа тя освободи Тифани и остави Тинк да твори вълшебства с цветята, а тя самата реши да си почине и да проясни

мислите си. Излезе навън и се запъти към студиото на Мак.

Приятелката ѝ тъкмо излизаше от дома си, преметнала ремъка на фотоапарата през рамо, с кутия с диетична кола в ръка.

— Имаме репетиция в пет и половина — викна ѝ Ема.

— Тъкмо натам съм се запътила — Мак се отклони и тръгна към нея.

— Можеш да кажеш на булката, че цветята за утре са фантастични — когато се срещнаха по средата на алеята, Ема се спря и разкърши гърба си. — Денят беше доста дълъг, а утре ме очаква същото.

— Носят се слухове, че госпожа Г. прави лазаня. Ще има големи порции. Дватама с Картър смятаме да се натъпчем здраво.

— Бройте и мен. Всъщност мисълта за лазанята ме вдъхнови. Тинк тъкмо привършва с нейните аранжировки. Ще помогна на теб и Паркър за репетицията, после ще се погледея, а след това ще поработя още час-два вечерта.

— Отличен план.

Ема сведе поглед към работните си дрехи.

— Много зле ли изглеждам?

Мак я огледа, докато отпиваше от колата си.

— Приличаш на жена, която е имала тежък ден. Булката ще бъде във възторг от теб.

— Имаш право. Не ми се иска да се преобличам, а после отново да слагам тези дрехи — хвана свободната ръка на Мак и заедно поеха към голямата къща. — Знаеш ли какво си мислех днес? Че съм най-щастливата жена на света.

— Толкова ли е добър Джак в леглото?

Ема се засмя и побутна с хълбок приятелката си.

— Да, но това не е всичко. Уморена съм, ръцете ме болят, но целия ден върших онова, което обичам. Днес следобед ми се обади клиентката, която поръча цветя за бебешкото парти, нали си спомняш? Жената направо се разтапяше от удоволствие. Трябвало да ми се обади веднага щом видяла цветята, за да ми каже колко са прелестни. Кой друг получава това, което имаме ние, Мак? — тя въздъхна и повдигна лице към слънцето. — Имаме прекрасна работа.

— Това е едно от нещата, които най-много харесвам у теб. Ти си способна да забравиш всички чудовищни булки, луди майки, пияни

шафери или нахални шаферки и да помниш само хубавото.

— Хубавите моменти са много повече.

— Така е. Въпреки кошмарната фотосесия за годежен портрет, която имах днес. Щастливата двойка си спретна зловна кавга още преди да направя първия кадър. Ушите ми продължават да парят.

— Мразя, когато става така.

— Ти ли го казваш? Имаше викове, сълзи, гневно напускане, още по-гневно завръщане. Обвинения, заплахи, ултиматуми. Още сълзи, извинения, съсипан грим, притеснения и ужасно смущение. Направо ми провалиха целия ден. Освен това заради зачервените и подпухнали очи се наложи да определим друга дата за снимките.

— Драмата придава интересен привкус на деня. Но виждаме и такива неща — Ема махна с ръка и посочи бъдещия младоженец, който тъкмо бе вдигнал утрешната булка на ръце, за да я завърти във въздуха, докато двамата вървяха по алеята към голямата къща.

— По дяволите. Подранили са. Не спирай, не спирай — мърмореше си Мак, бутна рязко колата си в ръката на Ема и измъкна фотоапарата от калъфа му.

— Няма търпение да поемат пътя си — измърмори Ема. — И са щастливи.

— Освен това са много сладки — добави Мак, след като успя да снима с приближение няколко импровизирани кадъра. — И като говорим за красиви хора, виж кой пристига.

— О! — забелязала колата на Джак, Ема инстинктивно приглади косата си.

— Виждаш те е и много по-разрошена.

— Много ти благодаря. И двамата имахме много натоварен ден днес, така че не очаквах...

Изглеждаше толкова хубав — днес бе със спортен панталон в цвят как и изгладена риза на тънко райе, които предполагаша срещи с клиенти и работа в офиса, а не по строителните обекти. Уверената походка, златистата коса, блеснала на слънцето, светкавичната му зашеметяваща усмивка — всичко това, взето заедно... о, боже.

— Дупето ми изглежда голямо в този панталон — просъска тя към Мак. — Той е добър за работа, но...

— Дупето ти не изглежда голямо в този панталон. Щях да ти кажа, ако беше така. Нали се сещаш за червения памучен панталон със

скъсените крачоли? Ето в него дупето ти изглежда голямо.

— Напомни ми да го изгоря — Ема върна колата на Мак, после се усмихна по-топло, когато Джак се приближи към тях.

— Дами!

— Господине — отвърна му в тон Мак. — Имам работа. Ще се видим после.

Тя хукна нататък.

— Репетиция — обясни Ема.

— И ти ли си включена?

— Само като допълнителна подкрепа. Свърши ли за днес?

— Да. Трябваше да се отбия при един клиент, който живее недалеч оттук, затова... Преча ли ти?

— Не. Не — смутена, тя отново приглади косата си — тъкмо почивах и реших да се отбия на репетицията, за да видя дали няма да имат нужда от помощ.

Той пъхна ръце в джобовете си.

— Държим се странно един с друг.

— Господи. Да. Хайде да престанем — тя се надигна на пръсти и решително го целуна. — Радвам се, че се отби. Затънала съм в работа от осем сутринта и ми трябваше почивка. Госпожа Г. ще прави лазаня. Искаш ли да я опиташ?

— О, да.

— Тогава върви да я очароваш, пийни бира и ще се видим, след като приключим.

— Така и ще направя — той улови брадичката ѝ в дланта си, наведе се и отново я целуна. — Ухаеш като работата си. Хубаво е. Ще те видя после.

Когато се разделиха, усмивката ѝ разцъфна още по-широко.

Ема влезе в къщата, където се носеха изкусителните и многообещаващи миризми на вечерята, както и гръмкият и заразителен смях на госпожа Грейди. Тази комбинация повиши бездруго приповдигнатото ѝ настроение. Чу Джак да разказва края на някаква случка.

— И тогава, след като разбра за какво става дума, тя каза: „О, добре. Не може ли просто да *преместите* вратата?“.

— Не може да бъде.

— Кога съм те лъгал?

— Винаги, а в неделя по два пъти. Ще преместите ли вратата?

— Ще я преместим и това ще ѝ струва двойно повече, отколкото скринът, в който се е влюбила. Но клиентът е цар.

Отпи глътка от бирата и погледът му се закова в Ема, която тъкмо влизаше.

— Как мина?

— Леко и забавно, което винаги е добър знак за истинското събитие. Решиха да се доверят на късмета си и на прогнозата за времето, според която очакваните дъждове ще почакаат до късно вечерта, затова няма да има шатри. Така че трябва да им стискаме палци.

Ема отиде и си наля чаша вино, както би направила в собствената си кухня.

— Сега всички са на вечеря. Но мисля, че ние имаме нещо много по-хубаво тук — подуши въздуха. — Мирише прекрасно, госпожо Г.

— Масата е сложена — отвърна госпожа Грейди, докато бъркаше салатата. — Ще се храните в трапезарията като цивилизовани хора.

— Паркър и Мак ще слязат след малко. Не съм виждала Лоръл.

— Бърка нещо в собствената си кухня, но много добре знае кога сервирам вечерята.

— Ще ида да я видя.

— Добре. Джак, свърши нещо полезно, щом ще ядеш от храната ни, и занеси това на масата.

— Да, госпожо. Здравсти, Картър.

— Здравей, Джак. И другите идват след мен, госпожо Г.

Тя го прикова с поглед.

— Днес научи ли хлапетата на нещо полезно?

— Надявам се.

— Изми ли си ръцете? — попита строго тя.

— Да, госпожо.

— Тогава вземи това вино и отивай да сядаш на масата. И никакво ядене, преди всички да седнат.

Вечерята бе сервирана като за голямо семейство в просторната трапезария с висок таван и големи прозорци. Тук важеше законът на

Грейди, който забраняваше мобилните телефони. Дори Паркър оставяше смартфона си в кухнята.

— Лелята на неделната ни булка се отби — започна Паркър. — Донесе хулата — еврейския сватбен балдахин, тъкмо го завършила снощи. Истинско произведение на изкуството. Държа го горе. Ема, можеш да го погледнеш, в случай че решиш да промениш нещо в аранжировките. Картър, в един от твоите класове е и момчето на снахата на лелята. Дейвид Коен.

— Дейвид? Умно хлапе, което в момента използва цялата си изобретателност, за да кръшка от задълженията си в клас. Миналата седмица ми представи „За мишките и хората“ в стила на комедиен актьор.

— Как се справи? — поинтересува се Мак.

— Не съм сигурен как би се почувствал от това Стайнбек, но аз му писах отличен.

— Тъжна книга. Защо в училище трябва да четем толкова тъжни книги? — запита се гласно Ема.

— Утре с първокурсниците ще обсъждаме „Принцесата булка“.

— Защо и аз не съм имала учители като теб? Харесвам приятните истории с щастлив край. Ето, ти например намери своята Палечка.

Мак вдигна очи към тавана.

— Да, добре казано. Аз съм истинска Палечка. Но утрешното тържество наистина има приказен привкус. Заради всички тези гирлянди от малки лампички и свещи, и белите цветя.

— Тинк се оплаква, че щяла да получи „снежна слепота“. Но са страхотно красиви. Още час-два тази вечер и ще бъдат готови. Тези аранжировки имат много оплитане и връзване на ръка и гълтат часове труд. И кръв — тя вдигна ръка, за да покаже новите одрасквания и убождания.

— Човек не би повярвал, че професията ти е от опасните — Джак взе ръката ѝ и я огледа. — Но имаш сериозни бойни белези — и целуна кокалчетата на пръстите ѝ.

Последва дълга пауза, в която се разменяха въпросителни погледи.

— Престанете — засмя се той малко неловко.

— Не може без това — все така загледана в двамата, Лоръл бодна от салатата си. — На всички ни се налага да свикваме. Мисля, че трябва да я целунеш, както си му е редът, още сега, за да можем да използваме и визуален образ в помощ на пренастройката.

— Чакай! Чакай! — Мак размаха ръце. — Първо да си взема фотоапарата.

— Подай ми лазанята — каза само Джак.

Паркър се облегна назад и замислено отпи от виното си.

— Доколкото ги познавам, тези двамата може и да си правят шега за наша сметка. Преструват се, че са заедно, за да могат после да ни се изсмеят зад гърба, че сме им повярвали.

— Ооо — измърмори Мак. — Бива си те.

— Така е — съгласи се Паркър. — Но ако е сериозно, никой от двамата не е чак такъв срамежливец. И определено не е прекалено стеснителен за една малка публична проява на чувства, при това сред приятели — тя сви рамене, а устните ѝ се разтеглиха в хитра усмивка. — Затова клоня към теорията за шега за наша сметка.

— Целуни момичето — нареди госпожа Грейди — или тези проклетници няма да ви оставят на мира.

— Нито пък ще получите лазаня — отсече Лоръл. — Целувка! — тя запляска с ръце. — Целувка!

Мак поде тона ѝ. Но дори когато сръчка с лакът Картър, той само се засмя и поклати глава.

Джак се предаде и се обърна към усмихнатата Ема, след което я прегърна и целуна под одобрителните възгласи и аплодисменти на всички около масата.

— Май някой е организирал парти и е забравил да ме покани.

Шумът стихна, всички се обърнаха към вратата и видяха Дел. Той се бе вторачил в Джак и само вдигна ръка, за да спре Паркър, която понечи да стане от мястото си.

— Какво става тук, по дяволите?

— Вечеряме — тонът на Лоръл бе хладен. — Ако искаш да вечеряш с нас, ще трябва да си вземеш чиния.

— Не, благодаря — също толкова хладно отвърна той. — Паркър, трябва да прегледаме няколко документа. Ще го направим друг път, след като вече си заета с нещо, което очевидно не ми влиза в работата.

— Дел...

— А с теб — прекъсна сестра си, без да отмества поглед от Джак — ще говорим по-късно.

Когато Дел излезе навън, Паркър въздъхна дълбоко.

— Не си му казал.

— Опитвах се да намеря подходящ начин... Не съм му казал — призна си Джак. — Трябва да оправя тази каша — каза той на Ема.

— Ще дойда с теб. Мога да...

— Не, по-добре недей. Може да ни отнеме известно време, така че... ще ти се обадя утре — стана от масата. — Извинете.

След като той излезе, Ема изтрая на мястото си цели десет секунди.

— Трябва поне да опитам — тя скочи и хукна след Джак.

— Изглеждаше много ядосан — отбеляза Мак.

— Разбира се, че е ядосан. Нарушено е перфектното му равновесие — Лоръл само сви рамене, когато Паркър я измери с поглед. — И това е част от проблема. Допълнително е ядосан, че Джак не му е казал. Има пълното право да се вбеси.

— Мога да отида при тях — предложи Картър. — Да вляза в ролята на посредник.

— Посредниците често получават удари и от двете страни.

Той се усмихна мрачно на Мак.

— Няма да ми е за първи път.

— Не, остави ги да си излеят яда — Паркър отново въздъхна. — Така правят приятелите.

Тъй като загрижеността на Ема го задържа поне десет минути, Джак не успя да настигне Дел в имението. Но знаеше къде ще отиде. У дома, където можеше да ругае, да ръмжи и да беснее далеч от чужди очи.

Почука и нито за миг не помисли, че Дел може да не отвори. Първо, той самият имаше ключ, а и двамата знаеха, че щеше да го използва, ако се наложи. Но по-важното бе, че Дилейни Браун не бе от хората, които избягват конфронтацията.

Когато той отвори рязко вратата, Джак го погледна право в очите.

— Ако ме удариш, ще ти отвърна. И двамата ще се нараним и няма да решим нищо.

— Върви по дяволите, Джак.

— Добре, ще вървя. Но и ти също, Дел, задето си такъв задник по отношение на...

Юмрукът го улучи право в лицето, понеже не го очакваше, и той отвърна със същото. Двамата стояха на прага и по лицата им се стичаха кървави струйки.

Джак избърса челюстта си.

— Къде предпочиташ да продължим — вътре или вън?

— Искам да знам какво, по дяволите, правиш с Ема.

— Вътре ли да ти отговоря, или тук, навън?

Дел просто се обърна и гневно закрачи към хола, за да си вземе бира.

— Откога я сваляш?

— Не съм я свалял. По-скоро привличането е взаимно. За бога, Дел, тя е голямо момиче, сама взема решенията си. Не ме карай да се чувствам така, сякаш съм откраднал невинността ѝ.

— Внимавай — предупреди го Дел и гневът в очите му стана убийствен. — Спал ли си с нея?

— Дай да се успокоим малко — лошо начало, каза си Джак. — Да се върнем отначало.

— Да или не, по дяволите!

— Да, по дяволите. Спах с нея, тя спа с мен. Спахме един с друг.

В погледа на Дел светна смъртна заплаха.

— Заслужаваш да те пребия като куче.

— Можеш да опиташ. И двамата ще се озовем в спешното отделение. А когато изляза оттам, аз пак ще спя с нея — в погледа на Джак проблесна също толкова силна увереност. — Това изобщо не те засяга.

— Засяга ме, по дяволите.

Съзнавайки, че има по-голяма вина за станалото, отколкото Дел, Джак кимна.

— Добре, предвид обстоятелствата, наистина те засяга. Но нямаш право да казваш на нито един от двамата ни с кого да се вижда.

— Откога?

— Просто се случи. Постепенно се зароди в мен, в нас, през последните няколко седмици.

— Няколко седмици — Дел изплю думите. — И не си ми казал нищо за това.

— Не, не съм, най-вече, за да избегна удара в лицето — Джак отвори рязко хладилника и също си взе бира. — Знаех, че няма да ти хареса и се мъчех да намеря начин да ти обясня.

— Явно не ти е било трудно да го обясниш на всички останали.

— Не, никак даже. Но и никой друг не е имал намерение да ми разбива челюстта само защото спя с красива и интересна жена, при това с нейно съгласие.

— Тя не е коя да е жена. Говорим за Ема.

— Знам — объркването се бореше да надделее над гнева. — Знам коя е тя и какво изпитваш към нея. Към всички тях. Затова си държах ръцете далеч от нея до... неотдавна — завърши той и притисна студената бутилка до пулсиращата си челюст. — Винаги съм бил увлечен по нея, но се борех с това. Повтарях си: „Просто стой настрана, Джак“. Защото на теб нямаше да ти хареса, Дел. Ти си най-добрият ми приятел.

— Бил си увлечен по много жени.

— Вярно е — отвърна с равен глас Джак.

— Ема не е от момичетата, с които можеш да се забавляваш, докато се каниш да хукнеш след някоя друга. Тя е от онези, на които даваш обещания, с които правите общи планове.

— За бога, Дел, аз още не съм свикнал с идеята, че... — той не даваше обещания и не правеше планове — никога. Плановете се променяха, нали така? Обещанията се нарушаваха. Свободните отношения бяха честни.

— Били сме заедно само една нощ. Все още не знаем какво става. А и не бъди толкова жесток с мен. С колкото и жени да съм бил, никога не съм лъгал някоя от тях и не съм проявявал друго, освен уважение.

— Ейприл Уестфорд.

— Господи, бяхме в колежа, а и тя ме преследваше. Беше лунатичка. Опита се да проникне в къщата ни. Надраска с ключ колата ми. Надраска и твоята кола.

Дел замълча и отпи голяма глътка от бирата.

— Добре де, за нея имаш право. Ема е различна. Съвсем различна е.

— Дел, нали те помолих? Знам, че е различна. Да не мислиш, че нямам чувства към нея? Че става дума само за секс? — тъй като не можеше да стои на едно място, Джак крачеше от бара до плота и обратно. Това го разстройваше, силата на тези чувства. И бездруго всичко бе достатъчно заплетено, нямаше нужда най-добрият му приятел да му говори за обещания и за това колко е различна Ема.

— Винаги съм бил загрижен за Ема. За всички тях. Знаеш го. Ти поне си наясно, по дяволите. И с останалите ли си правил секс?

Джак отпи голяма глътка и си каза, че е най-добре да скочи отвисоко.

— Целунах сестра ти Паркър, понеже сега мислиш за всички като за твои сестри. Беше още в колежа, когато веднъж се засякохме на едно парти.

— Налетял си на Паркър? — сега от очите му не струеше гняв, а истински шок. — Познавам ли те изобщо?

— Не съм й налетял. Само допряхме устни. Тогава ни изглеждаше добра идея. Но понеже се оказа, че е все едно да целувам собствената си сестра, а и тя изпита почти същото, двамата се посмяхме хубаво и това беше.

— Опита ли после и с Мак? Ами с Лоръл?

Очите му бяха жестоки и изгарящи, пръстите му инстинктивно се свиваха в юмрук.

— О, да, минах през всички. Така правя аз. Употребявам жените като носни кърпички, после ги захвърлям и търся нещо ново. За какъв, по дяволите, ме мислиш?

— Точно сега изобщо не знам. Трябваше да ми кажеш, че мислиш за Ема по този начин.

— О, да, представям си го. „Здрасти, Дел, мисля си за секс с Ема. Какво ще кажеш?“

Сега по лицето на Дел нямаше гняв, нито шок. Изражението му бе ледено, което според Джак бе още по-страшно.

— Да опитаме по друг начин. Как би се почувствал, ако ти беше влязъл вместо мен тази вечер? Опитай, Джак.

— Щях да съм ядосан. Да се почувствам предаден. Искаш да ти кажа, че съм сгрешил? Добре, сгреших. Но както и да го погледна,

винаги свършваме дотук. Мислиш ли, че не знам какво ти е? Че не знам с какво се нагърби, след като починаха родителите ти? И какво означават всички те за теб? Всяка от тях. Аз бях до теб през цялото време, Дел.

— Това няма нищо общо с...

— Всичко е свързано, Дел — Джак замълча за миг, после заговори по-спокойно. — Знам, за теб няма значение, че Ема има свое семейство. Тя ти е сестра.

Ледът по лицето му леко се размекна.

— Запомни това. И запомни още нещо. Ако я нараниш, аз ще нараня теб.

— Така е честно. Оправихме ли отношенията си?

— Не още.

— Кажи ми, когато решиш, че си готов — Джак остави наполовина изпитата бира и излезе.

Тъй като нямаше друг избор, Ема се зае да довърши работата си за тържеството в петък. Тя и целият ѝ екип започнаха рано в петък сутринта, за да подредят и подготвят цветята за останалите събития през уикенда. Късно следобед тя започна да изнася цветя от хладилното помещение, да прибира други и да товари микробуса, за да могат помощниците ѝ да започнат с украсяването на терасите и къщата.

След началото на тържеството тя щеше да се върне и да довърши останалото сама.

Точно преди пристигането на булката двете с Бийч напълниха големите вази на верандата с огромни бели хортензии.

— Прелест. Идеални са. Върви и помогни на Тифани във фойето. Аз ще ида отзад при Тинк.

Хукна нататък, пресмятайки набързо колко време имат, като проверяваше останалите вази и аранжировки по пътя си. Излезе на терасата и се покатери на стълбата, за да окачи топката от бели рози в центъра на перголата.

— Не мислех, че ще ми хареса — Тинк издърпа огромните украсени саксии по местата им. — Бялото е толкова, ами... бяло. Но се

оказа наистина вълшебно. Здравсти, Джак. Божичко, кой те подреди така?

— Сбихме се с Дел. Правим го от време на време.

— За бога.

Ако очакваше от Ема да се притесни за насинената му челюст, щеше да остане разочарован. Движенията ѝ издаваха гняв, докато слизаше по стълбата, а после само сложи ръце на кръста си.

— Защо мъжете си въобразяват, че могат да решат нещо, като се сбият?

— Защо жените си мислят, че хапването на шоколад помага? Такава е природата ни.

— Тинк, хайде да довършим гирляндите. Шоколадът поне те кара да се чувстваш добре — каза Ема и продължи да работи, — юмрук в лицето — не. И оправихте ли отношенията си?

— Не съвсем. Но и това е някакво начало.

— Дел добре ли е? — тя стисна устни и се обърна да погледне Джак. — Паркър се опитала да се свърже с него, но той е в съда цял ден.

— Той ме удари пръв — Джак взе стълбата от ръцете ѝ, премести я, където му посочи, после потупа подутата си устна.

Тя само вдигна очи към небето и го целуна лекичко.

— Точно сега нямам време да те съжалявам, но обещавам да го направя, ако решиш да останеш.

— Мислех само да се отбия, за да ти кажа, че нещата... не са съвсем в ред, после да се махна от очите ти. Знам, че си страшно заета през целия уикенд.

— Така е. А и ти сигурно можеш да си намериш по-забавно занимание от това да се мотаеш наоколо.

Сигурно щеше да се чувства гузен, малко нещастен и все още ядосан, помисли си тя. За нея това означаваше, че ще има нужда от приятелите и близките си.

— Но... можеш и да останеш. Да идеш при Картър или в моята къща. Ако искаш. Каня се да се измъкна по време на тържеството и да довърша някои неща за утре.

— Можем да опитаме и да видим какво ще се получи, нали?

— Става — отстъпи назад, огледа перголата, после пхна ръка под лакътя на Джак. — Какво мислиш?

— Не съм подозирал, че на света има толкова бели цветя. Много елегантно и същевременно приказно.

— Добре казано — обърна се към него, погали с пръсти косата му, а устните ѝ докоснаха ъгълчето на наранената му уста. — Трябва да проверя как е Голямата зала, както и Балната.

— Ще отида да видя дали Картър иска да си поиграе с мен.

— Ще се видим по-късно, ако...

— Ако — съгласи се той и рискува с една по-сериозна целувка.

— Добре. Ще се видим по-късно.

Тя се засмя и хлътна в къщата.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

В края на вечерта, след като охладителят ѝ бе пълен с букети, аранжировки за масите и гирлянди за целия уикенд, а съзнанието ѝ — с мисълта, че трябва да стане в шест, за да довърши някои неща, Ема успя да стигне до дивана си, преди да се строполи от умора.

— И утре ще трябва да повториш всичко това — обади се Джек.
— Всъщност два пъти.

— Мммхъ.

— И още веднъж в неделя.

— Аха. Трябва да отделя поне два часа сутринта за неделното тържество, преди да започна подготовката на първото събитие. Но екипът ми може да довърши аранжировките за неделя, докато аз се занимавам със съботните приеми.

— Помагал съм ви няколко пъти, но никога не съм си представял... Всеки уикенд ли е така?

— Малко по-леко е през зимата — тя се сгуши и смъкна обувките си. — От април до юни е най-натоварено, после има още едно голямо раздвижване през септември и октомври. Но в общи линии, да, всеки уикенд е така.

— Надникнах в хладилното помещение, докато работеше. Определено ти е нужен втори охладител.

— Така е. Когато започнахме, никоя от нас не си е представяла, че ще се разраснем толкова. Не, не е вярно. Паркър знаеше — мисълта я накара да се усмихне. — Паркър винаги е знаела. Аз просто си мислех, че ще мога да си изкарвам прехраната, като се занимавам с нещо, което обичам — тя раздвижи уморените си ходила. — Никога не съм предполагала, че ще стигнем до етап, при който всички ще сме затрупани от събития, задължения, клиенти и помощници. Невероятно е.

— Би могла да вземеш още хора.

— Вероятно ще го направя. И при теб е същото, нали? — той вдигна стъпалата ѝ в скута си, разтри свитите пръсти и уморените

сводове и очите ѝ се затвориха блажено. — Помня, когато основа фирмата си. Беше съвсем сам. Сега имаш служители, сътрудници. Ако не работиш по чертежите си, посещаваш клиенти на място. Когато компанията си е твоя, нещата са много по-различни. Няма нищо общо с уплътняването на работното време.

Отвори очи и го погледна.

— И всеки път, когато наемеш някого на работа, дори когато това е най-доброто решение за теб и бизнеса, имаш усещането, че отдаваш частица от цялото.

— Аз самият дълго се колебах, преди да назнача Чип на работа. Така беше и с Джанис, после и Мишел. А през лятото ще имам и временен помощник стажант.

— Това е хубаво. Господи, това означава ли, че ние сме от по-старото поколение? Трудно е за преглъщане.

— На двайсет и една е. Току-що ги е навършил. Почувствах се като изкопаемо, докато провеждах интервюто. В колко трябва да започнеш работа утре?

— Чакай да помисля... Около шест, предполагам. Или шест и половина.

— Най-добре да те оставя да поспиш — той разсеяно погали прасеца на крака ѝ. — Доста си заета през уикенда. Ако искаш, можем да излезем в понеделник.

— Навън? Като на среща? — тя махна с ръка неопределено. — Някъде там, където има места, в които разни хора ти поднасят храна и напитки, а може би има и забавления?

Той се усмихна.

— Какво ще кажеш за вечеря и кино?

— Вечеря и кино? Звучи прекрасно.

— Значи ще мина да те взема в понеделник към шест и половина?

— Чудесно. Имам един въпрос — тя седна и се протегна лениво. — Остана тук до след полунощ, а сега смяташ да си отидеш, за да мога да се наспя?

— Имала си тежък ден — лекичко стисна прасеца ѝ. — Сигурно си уморена.

— Не чак толкова — отвърна тя, сграбчи ризата му и го придърпа върху себе си.

Консултацията в понеделник вечерта приключи и Лоръл изпрати клиентите до вратата. Младоженците, които щяха да се женят през септември, отнесоха със себе си голяма кутия с най-различни мостри на торти. Но тя знаеше, че вече са се спрели на тортата с италиански крем. Освен това знаеше, че булката предпочита „Кралска фантазия“, а младоженецът — „Великолепната мозайка“.

Изобщо не се съмняваше, че булката ще надделее, но все пак бе хубаво, когато един мъж проявяваше искрен интерес към детайлите.

Освен това можеше да убеди булката да направят и торта за младоженеца в дизайн мозайка, която да е като допълнение към сватбената торта.

Така всички печелят, помисли си тя.

— Просто ми кажете, когато вземете решение, и не се притеснявайте, че може да размислите. Има достатъчно време — тя задържа ведрата усмивка на лицето си, както и любезния тон, дори когато забеляза Дел да се приближава по алеята.

Истинско олицетворение на преуспял адвокат, помисли си тя, в идеално скроения си костюм, идеалното си куфарче, хубави обувки.

— Паркър е в кабинета си — каза му тя. — Мисля, че няма клиент.

— Добре — той влезе и затвори вратата. — Хей — викна подире й, когато тръгна нагоре по стълбите. — Да не би да не ми говориш?

Тя му хвърли поглед през рамо.

— Нали току-що говорих с теб.

— Едва-едва. Аз съм този, който трябва да е ядосан. Няма защо да ми вириш нос.

— Аз ли вирия нос? — Лоръл спря и изчака да я настигне.

— Не съм очаквал, че приятелите и близките ми могат да ме излъжат или да скрият нещо от мен. И когато това се случи...

Тя заби пръст в рамото му, а после го вдигна назидателно.

— Първо, не знаех, че ти не знаеш. Нито Паркър, Мак или Картър. Както и Ема, за да бъдем точни. Така че проблемът е между теб и Джак. И второ — продължи тя и отново го бодна с пръст, когато понечи да заговори, — смятам, че си напълно прав.

— Ако поспреш за миг... Смяташ, че съм прав?

— Да. И на твое място също щях да съм обидена и ядосана. Джак трябваше да ти каже, че двамата с Ема имат връзка.

— Е, това е добре. Благодаря или извинявай. Както предпочиташ.

— Но.

— По дяволите.

— Но може би не е зле да се запиташ защо най-добрият ти приятел не ти е казал. Както и да се замислиш за начина, по който реагира онази нощ. Също като нафукано хлапе, което се цупи.

— Почакай, по дяволите.

— Така стоят нещата според мен и ми е напълно ясно — макар да не съм съгласна с това — защо Джак не ти е казал. Щеше да се изправи срещу Дилейни Браун.

— И какво по-точно означава това?

— Ако не знаеш, няма смисъл да говорим.

Дел сграбчи ръката ѝ, когато тя понечи да продължи.

— Няма да се измъкнеш така.

— Добре. Дилейни Браун не одобрява. Той знае кое е най-добре. Дилейни Браун ще те манипулира и уговаря, докато не те сложи на мястото, което той е избрал за теб — за твое добро.

— Това беше много жестоко, Лоръл.

Тя въздъхна и тонът ѝ омекна.

— Не, не е. Всъщност не е. Защото ти наистина правиш всичко заради доброто на приятелите и близките си. Просто си толкова дяволски уверен, че знаеш какво е то, Дел.

— Можеш ли да ме погледнеш в очите и да ми кажеш, че онова, което става с Ема и Джак, е най-доброто за всеки един от двамата?

— Не знам — тя вдигна ръце демонстративно. — Не се и преструвам, че знам. Единственото, което знам, е, че в момента двамата се радват един на друг.

— И това не те ли кара да се чувстваш странно? Не ти ли се струва, че си прекрачила в друго измерение?

Тя се засмя.

— Не точно. Само е малко...

— Все едно... Ами ако аз изведнъж реша да те свалям? Просто ей така реша — хей, искам да правя секс с Лоръл.

Топлотата изчезна от лицето ѝ, смехът замря.

— Голям глупак си.

— Моля? Какво! — викна подире ѝ той, когато тя хукна стремглаво нагоре по стъпалата. — Наистина е някакво друго измерение — измърмори той и изкачи останалите стълби до кабинета на сестра си.

Тя седеше зад бюрото, където очакваше да я намери, и разговаряше по телефона, вперила поглед в екрана на компютъра.

— Точно така. Знаех си, че мога да разчитам на теб. Трябват им двеста и петдесет. Можеш да ми ги доставиш тук, след това аз поемам нещата. Благодаря ти много. И на теб. Чао.

Тя свали слушалките от главата си.

— Току-що поръчах двеста и петдесет гумени патета.

— Защото?

— Клиентката иска да плуват в басейна в сватбения ѝ ден — облегна се назад, отпи от бутилката с минерална вода и го погледна съчувствено. — Как си?

— Бил съм и по-добре. Лоръл току-що се съгласи, че Джак е голямо магаре, задето не ми е казал, но явно вината е у мен, тъй като съм Дилейни Браун. Аз манипулирам ли хората?

Тя го изгледа внимателно.

— Това подвеждащ въпрос ли е?

— По дяволите — остави куфарчето си на бюрото, после отиде до кафе машината.

— Сериозен въпрос. Добре, ние решаваме проблеми и сме много добри в намирането на решения и отговори. Когато ги намерим, правим всичко, което е по силите ни, за да подтикнем хората към тези решения и отговори.

Той отново се обърна към нея и изпитателно се взря в лицето ѝ.

— Манипулирам ли те, Паркс?

— Дел, ако не ме беше манипулирал по отношение на имението след смъртта на мама и татко, сега нямаше да поръчвам двеста и петдесет гумени патета. Нямаше да имам бизнеса. Никоя от нас нямаше да го има.

— Нямах това предвид.

— Искаш да ти кажа дали някога си ме подтикнал да направя нещо, което не съм искала? Дали си настоявал, независимо от желанието ми? Не. Съжалявам, че научи за Джак и Ема по този начин.

Но мисля, че ситуацията е леко странна за всички ни. Никой не го е очаквал. Не вярвам, че те самите са го очаквали.

— Не мога да го приема — той седна и отпи глътка кафе. — Докато свикна, вероятно всичко бездруго ще е приключило.

— Какъв си романтик само.

Той сви рамене.

— Джак никога не е имал сериозна връзка с жена. Не че е развратник, не казвам това, но не е от мъжете, които остават до края. Няма да я нарани умишлено. Не е такъв човек. Но...

— Може би трябва да имаш малко повече вяра в двамата си приятели — облегна се назад и се залюля на стола си. — Мисля, че нещата между хората се случват с определена цел. Иначе не бих могла да правя онова, което правя всеки ден. Понякога се получава, понякога не, но винаги има причина.

— С това искаш да ми кажеш да престана да се държа като дръвник и да бъда просто приятел.

— Да — тя му се усмихна. — Това е моят отговор, моето решение и това, за което се опитвам да те манипулирам. Как се справям?

— Доста добре. Май не е зле да се отбия да видя Ема.

— Би било чудесно.

— Но преди това трябва да прегледаме тези документи — той отвори куфарчето си.

Двайсетина минути по-късно Дел потропа на вратата на Ема, после я побутна и отвори.

— Ем?

Чу музиката, която обичаше да слуша, докато работи — арфа и флейти, затова мина отзад, към работното ѝ място. Тя беше седнала до плота и подреждаше мънички розови пъпки в бяла кошничка.

— Ем!

Тя се извърна стреснато.

— Изплаши ме. Не те чух.

— Явно те прекъсвам.

— Просто реших да си помогна за бебешкото парти през седмицата. Дел — каза тя и стана от мястото си. — Много ли си ми ядосан?

— Никак. Дори по-малко — изведнъж се засрами, че може да си е помислила друго. — В момента съм бесен на Джак — около седма степен от десет възможни. И трябва да ти кажа, че беше още по-зле.

— Ще ми се да ти напомня, че когато Джак спи с мен, аз също спя с него.

— Може би е добре да измислим някаква кодова дума за това. Например, че двамата пишете роман заедно или правите лабораторни опити.

— Сърдиш се, защото правим лабораторни опити, или защото не сме ти казали?

— Той не ми каза. Все едно, всичко е объркано. Опитвам се да свикна с идеята за лабораторните опити, но се вбесявам, защото не ми е казал, че вие двамата...

— Пълним епруветките ли? Лепим етикети на колбите?

Той се намръщи и пъкна ръце в джобовете.

— В крайна сметка не ми харесва да използваме за код лабораторните опити. Искам само да си добре и щастлива.

— Добре съм. Щастлива съм. Макар да знам, че двамата сте се били заради това. Всъщност това би трябвало да ме прави още по-щастлива. Ласкателно е двама мъже да си насинят лицата заради теб.

— Беше импулсивна реакция.

Тя се приближи до него, вдигна ръце и обхвана лицето му, после леко допря устни до неговите.

— Постарай се да не го правиш повече. Става дума за две лица, които са ми любими. Хайде да отидем на двора, да пийнем лимонада и да се сдобрим.

— Чудесно.

В същото време Джак седеше в студиото на Мак и показваше плановете за планираното разширение.

— Същият проект, който ти изпратих по електронната поща, но по-детайлен и с промените, които поиска.

— Виж, Картър! Имаш собствена стая.

Той разроши яркочервената коса на Мак.

— Надявах се да продължим да споделяме една спалня.

Мак се засмя и се наведе над чертежите.

— Виж само моята пробна. Е, за клиентите, тоест. О, господи, влюбена съм в дворчето, което ще имаме. Искаш ли бира, Джак?

— Не, благодаря. Имаш ли нещо газирано?

— Разбира се. Диетична кола.

— Гадост. Вода.

Тя отиде в кухнята, а Джак посочи някои детайли на Картър.

— С тези вградени рафтове ще имаш достатъчно място за книги или каквото поискаш. За папки, за материали.

— Какво е това? Камина ли?

— Една от промените, които Мак поиска. Каза, че всеки професор, който заслужава титлата си, задължително трябва да има камина в кабинета си. Тази е малка и комбинирана — дърва и газ. Така ще имате и допълнителен източник на топлина в стаята.

Картър хвърли поглед през рамо, когато Мак се върна с бутилка вода и две бири.

— Поръчала си ми камина.

— Да. Това сигурно е любов — целуна го леко, после се наведе и вдигна трикракия им котарак Триад.

Сигурно е така, мислеше си Джак, когато тя седна, а котаракът се сви в скута ѝ.

Докато обсъждаха подробностите, той се чудеше какво ли е да се чувстваш толкова свързан с някого и да изпитваш такава сигурност по отношение на него.

Беше очевидно, че всеки от тях вижда в другия Единствения. Този, с когото да създадеш дом, да изградиш общо бъдеще, да отгледаш деца. Да делиш котарака си.

Откъде го знаеха? Или поне вярваха достатъчно, за да рискуват?

За него това бе една от големите загадки на живота.

— Кога можем да започнем? — попита Мак.

— Още утре ще подам молба за разрешение за строеж. Имате ли предвид някой строител?

— Хм... компанията, която използвахме за първоначалния ремонт беше добра. Дали е на разположение?

— Вече говорих със собственика. Мога да се свържа с него утре и да поискам оферта.

— Браво, Джак — Мак го тупна приятелски по рамото. — Ще останеш ли за вечеря? Ще правим спагети. Мога да звънна на Ема да

дойде.

— Благодаря, но ще излизаме.

— О!

— Престани — но той също поклати глава и се засмя.

— Няма как да не се радвам, че приятелите ми излизат на романтична среща.

— Ще идем някъде да хапнем и ще гледаме филм.

— О!

Той пак се засмя.

— Махам се оттук. Ще се видим на покера, Картър. Пригответи се да загубиш.

— Мога отсега да ти дам парите и да спестим време.

— Изкусително предложение, но предпочитам удоволствието да те оберат до шушка на масата. Ще ви се обадя за офертата — добави той, като се запъти към вратата. — Задръжте това копие от чертежите.

Чу как Мак изохка миг преди да зърне Дел.

Двамата се заковаха на около метър и половина един от друг.

— Чакайте! — викна Мак. — Ако ще се биете отново, искам да си взема фотоапарата.

— Аз ще ѝ затворя устата — обеща Картър.

— Хей! Чакайте! Говорех сериозно — успя да каже тя, преди Картър да я прибере обратно в къщата.

Джак пъкна ръце в джобовете.

— Това е направо глупаво.

— Може би. Вероятно.

— Виж, разменихме юмруци, всеки каза каквото имаше да казва. Пихме бира. Според правилата на играта това би трябвало да е достатъчно.

— Не сме били заедно на мач.

Джак усети как товарът върху раменете му олеква. Сега говореше предишният Дел.

— Може ли да го направим утре? Имам среща.

— А какво стана с правилото „приятелите преди мадамите“?

Устните на Джак бавно се разтеглиха в усмивка.

— Да не би току-що да нарече Ема „мадама“?

Дел само отвори и затвори уста, преди да приглади с длан косата си.

— Виждаш ли какви усложнения има? Току-що нарекох Ема „мадама“, защото не мислех за нея като за Ема и защото се правех на много забавен.

— Да, знам. Иначе щеше да се наложи пак да те фрасна в лицето. Утре вечер има мач на „Янките“.

— Ти ще караш.

— Не, не. Ще вземем Карлос. Аз ще се бръкна за шофьора и колата. От теб бакшишът и бирата. За хотдог всеки си плаща сам.

— Добре — Дел се замисли за момент. — Би ли ме фраснал заради нея?

— Вече го направих.

— Онова не беше заради нея.

Има право, помисли си Джак.

— Не знам.

— Добър отговор — реши Дел. — Ще се видим утре.

Доволни от вечерта — хапнаха в едно бистро, след това гледаха приятен екшън — двамата се уговориха за втора официална среща в понеделник вечер. Натовареният им график не позволяваше да прекарат достатъчно време за едно междуременно, но успяха да вместят една „кратка приятелска среща за секс“, както я нарекоха, както и няколко закачливи съобщения в електронната поща.

Ема не бе сигурна дали водещото начало във връзката им е приятелството или сексът, но ѝ се струваше, че и двамата се стараят да установят перфектния баланс.

Почти бе приключила с обличането за вечерта, когато дойде Паркър и викна от долния етаж.

— Идвам. Цветята, които искаше са в задната стая, в голямата ваза. Макар все още да не разбирам защо трябва да гледаш как хората правят сувенирите за сватбения ден.

— Майката на булката иска да се отбия и да видя как върви всичко. Затова ще намина, ще хвърля едно око. Не би трябвало да се бавя много.

— Бих ти спестила малко време, като ги занеса лично, но се забавих доста с последната консултация за деня — Ема хукна надолу по стълбите, после спря и се завъртя като на ревю. — Как изглеждам?

— Прелестна. Никой не очаква друго от теб.

Ема се засмя.

— Вдигнатата ми коса е добре, нали? Леко прихваната и готова да се спусне по раменете.

— Добре е. Както и роклята. Тъмночервеното страхотно ти отива. И нека да добавя, тренировките във фитнеса ти се отразяват добре.

— Да. Последната част не ми харесва, защото означава, че трябва да продължа тренировките. Болеро или пуловер? — попита тя, стиснала по една дреха във всяка ръка.

— Къде ще ходите?

— Откриване на изложба. Местен художник, модерно изкуство.

— Болерото е по-артистично, а и постъпваш много хитро.

— Така ли?

— Повечето хора ще са облечени в черно, затова тази червена рокля ще се откроява. Направо можеш да даваш уроци по стил.

— Щом ще се обличам официално, по-добре да ме забележат, нали така? Какво ще кажеш за обувките?

Паркър огледа тънките токчета, отворените пръсти и секси каишките на глезена.

— Убийствени. Никой от мъжете няма и да погледне картините.

— Интересува ме само един мъж.

— Изглеждаш щастлива, Ема.

— И наистина съм щастлива. Имам връзка с интересен мъж, който ме размива и едновременно с това ме кара да тръпна от желание, който наистина слуша какво говоря и който ме познава толкова добре, че мога да бъда напълно естествена, без всякакви задръжки. А същото важи и за него. Знам, че е забавен, чаровен, умен, не се плаши от работата, цени приятелите си, спортен запаляно. Както и... ами, всички неща, които научаваш за човек, който е бил някъде край теб последните дванайсетина години.

Тръгна към работното си място.

— Някои може да си помислят, че това те лишава от вълнението на новите открития, но не е така. Винаги има нещо ново, но я има и здравата основа на истинското разбиране. Спрях се на розови лалета и мини ириси. Много е непринуден, женствен и пролетен.

— Идеален е — Паркър изчака, докато Ема извади букета от вазата и нагласи прозрачната бяла панделка.

— Бих могла да добавя малко лизиантус, ако искаш да е по-пищен.

— Не, чудесен е. Точно какъвто трябва. Ема — подхвана Паркър, докато приятелката ѝ увиваше букета в конус от лъскава хартия, — някой от двамата ви знае ли, че си влюбена в него?

— Моля? Не. Не съм казала... Разбира се, че обичам Джак. Всички го обичаме.

— Но не всички си слагаме червена рокля и секси обувки, за да прекараме вечерта с него.

— О, ами, това е само... излизане.

— Не е само това. Ем, ти излизаш с Джак. Спиш с него. Наясно съм с това. Но преди малко, докато те слушах, гледах лицето ти. Мила, познавам те. Влюбена си.

— Защо трябваше да го казваш? — по лицето на Ема се изписа тревога. — Тъкмо подобни мисли са способни да ме объркат съвсем и да превърнат всичко в голяма лепкава каша.

Паркър вдигна едната си вежда и наклони глава.

— И откога гледаш на любовта като на нещо лепкаво и объркано?

— Откакто излизам с Джак. Харесва ми как стоят нещата сега. Много даже. Имам вълнуваща връзка с вълнуващ мъж и не искам... не очаквам да бъде нещо повече. Защото Джак не е от мъжете, които се замислят какво ще правят след пет години. Или след пет седмици. Има само... сега.

— Знаеш ли, странно е, че и ти, и Дел, които сте най-близко до него, имате толкова малко доверие в Джак.

— Не е така. Просто в това отношение Джак не търси нещо... завинаги.

— Ами ти?

— Аз смятам да се насладя на мига — каза го с решително кимване. — Няма да се влюбвам в него, защото и двете знаем какво ще се случи, ако се влюбя. Ще започна да гледам на всичко през романтична призма, ще си мечтая за него, за нас и ще си пожелаая той да...

Тя замълча, притиснала ръка до сърцето.

— Паркър, знам какво е някой да изпитва чувства към мен, когато аз не изпитвам същото. Почти толкова ужасно е и за този, който не е влюбен.

Тя поклати глава.

— Не, няма да го направя. Заедно сме от съвсем кратко време. Няма да мисля за това.

— Добре — за да я успокои, Паркър погали Ема по рамото. — Ако ти си щастлива, тогава и аз съм щастлива.

— Щастлива съм.

— Трябва да бягам. Благодаря ти за букета.

— Винаги можеш да разчиташ на мен.

— Ще се видим утре. Имаме втора консултация за сватбата на Сиймън.

— Записала съм я в бележника си. Знам, че искат да обиколят градините и да ги видят, за да могат да си представят какво ще искат да има там през април догодина. Ще украся някои от урните с лазурносини хортензии, които внимателно следя в оранжерията. Цветовете им са пищни и ще направят добро впечатление. Имам и още няколко скрити коза — добави тя, докато изпращаше Паркър до вратата.

— Винаги имаш. Приятно изкарване тази вечер.

— Благодаря ти.

Ема затвори вратата и се облегна на нея.

Можеше да заблуди себе си, призна си тя. Определено можеше да заблуди и Джак. Но никога не би могла да излъже Паркър.

Естествено, че бе влюбена в него. Вероятно бе влюбена в Джак от години, но просто бе убедила сама себе си, че става дума за физическо желание. И то бе достатъчно силно, за да се бори с него, но... любов? Това бе смъртоносно.

Тя знаеше точно какво иска в любовта — онази любов, която усещаш и в костите си, която е поникнала в сърцето ти и разцъфтява в тялото ти. Искаше я завинаги.

Искаше я ден след ден, нощ след нощ, година след година; искаше дом, семейство, спорове, подкрепа, секс, всичко.

Винаги бе знаела точно какво търси в своя партньор, любовник, баща на децата ѝ.

Но защо трябваше това да е Джак?

Защо, когато най-сетне изпитваше чувства, каквито цял живот бе мечтала да изпитва, трябваше да са отправени към мъж, когото познава толкова добре? Достатъчно добре, за да разбира, че той е човек, който цени личното си пространство, собствената си посока в живота и който смята брака за риск с минимални шансове за успех?

И въпреки това се беше влюбила.

Ако той узнаеше, щеше да бъде... може би ужасен, помисли си тя. Не, това вероятно бе преувеличено. Загрижен, гузен — което бе още по-лошо. Щеше да бъде мил и да скъса с нея внимателно.

А това бе просто унизително.

Нямаше защо да научава. Това щеше да се превърне в проблем само ако тя му позволи.

Затова реши, че няма да има проблем.

В отношенията си с мъжете бе също толкова умела, колкото и с цветята. Щяха да продължат както досега и ако стигнат до момент, в който връзката им ѝ носи повече болка, отколкото удоволствие, тя самата щеше да я прекъсне.

А после щеше да забрави всичко.

Отблъсна се от вратата и тръгна към кухнята за чаша вода. Гърлото ѝ беше сухо и свито.

Щеше да го забрави, увери тя сама себе си. И какъв смисъл имаше да се тревожи за това сега, когато още бяха заедно?

Или пък... би могла да го накара да се влюби в нея. Щом можеше да предотврати влюбването на някой мъж в нея — или да го разубеди, ако той си мислеше, че е влюбен — тогава защо да не може да накара някого да се влюби?

О, съвсем се бе объркала.

Пое дълбоко въздух, пийна вода.

Ако аз го накарам да се влюби в мен, това истинско чувство ли ще е, питаше се трескаво. Господи, прекалено сложно е. Сега отивам на откриване на изложба. Това е, само това.

Потропването на вратата ѝ донесе облекчение. Можеше да престане да мисли, да се тревожи и да разнищва всичко.

Двамата щяха да излязат на среща. Щяха да се забавляват заедно. После да става каквото ще.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ема откри, че удовлетворението е страхотен лек за тревогите. Изразът в очите на Джак, когато отвори вратата, бе същият, какъвто се бе надявала да види.

— Изчакай минутка — каза ѝ той, — за да благодаря на небесата. Тя му се усмихна бавно, съблазнително.

— О, мога само да се присъединя към благодарностите. Искаш ли да влезеш?

Той преодоля разстоянието помежду им и погали с пръсти рамото ѝ, после се спусна надолу по ръката. Тъмносивите му очи останаха приковани в нейните.

— Представям си как влизам вътре и напълно забравяме за откриването.

— А, не — тя го побутна назад и прекрачи прага. Подаде му наметката си, завъртя се и му хвърли поглед през рамо, докато той я загръщаше. — Обеща ми странни картини, лошо вино и лепкави сандвичи.

— Бихме могли да влезем вътре — наведе се и леко гризна врата ѝ. — Ще ти нарисувам няколко еротични скици, ще прием хубаво вино и ще си поръчаме пица.

— Труден избор — отбеляза тя, докато отиваха към колата му. — Първо откриването на изложбата, а после — еротичните скици.

— Щом трябва — спря до колата и я притисна в сладостна целувка. — Харесва ми как изглеждаш. Невероятна си.

— Такъв беше планът ми — тя погали тъмносивия пуловер, който носеше под коженото яке. — И на мен ми харесва как изглеждаш, Джак.

— След като изглеждаме толкова добре, май трябва да отидем някъде, където ще ни видят — когато седна зад волана, той се обърна към нея с усмивка. — Как беше уикендът?

— Натоварен, както се и очакваше. И много успешен, след като Паркър убеди клиентите да наемат шатри за събота. Когато заваля,

всички останаха сухи. Още по-добре се получи, когато се разтършувахме за още свещи и част от запасите ми от цветя за спешни случаи, така че бяхме заобиколени от мека светлина и благоухание, докато дъждът трополеше по шатрата. Беше много хубаво.

— Чудех се как е минало. Аз бях на един нов строителен обект в събота следобед, където хубавичко се намокрих.

— Харесвам пролетните дъждове. Тихото им шумолене, уханието. Не всички булки споделят чувствата ми, но тази успяхме да я направим щастлива. А как мина покер вечерта?

Той се намръщи, загледан в пътя, осветен от фаровете в мрака.

— Не ми се говори.

Тя се засмя.

— Чух, че Картър ви обрал до шушка.

— Заблуди ни с приказките си: „Не съм много добър на карти“, както и с откритото си, честно лице. Истинска акула е.

— О, да, Картър е хищна акула.

— Не си играла карти с него. Повярвай ми.

— Мразиш да губиш.

— Точно така.

Развеселена, тя се облегна на седалката.

— Е, кажи ми нещо за тази художничка.

— О... да, по-добре да ти кажа — последва минутка мълчание, в която той барабанеше с пръсти по волана. — Приятелка е на мой клиент. Мисля, че ти споменах.

— Така е — всъщност бе имала предвид картините, но в тона му долови нещо, което събуди любопитството ѝ. — И твоя приятелка ли е?

— Донякъде. Излизали сме заедно. Няколко пъти. Може би пет или шест.

— О! Ясно — макар да бе силно заинтригувана, запази неутрален тон. — Бивше гадже.

— Не точно. Не сме били... Просто прекарахме известно време заедно, няколко седмици. Преди повече от година. Или по-скоро две. Виждахме се, после престанахме.

Неудобството, което изпитваше, ѝ се стори странно и в същото време ласкателно.

— Джак, ако смяташ това за неудобна тема, няма причина да е така. Отдавна подозирам, че си спал и с други жени.

— Вярно е. Спал съм. И Кийлий — много държи на двойното „й“ — е една от тях. Тя е... интересна.

— И артистична.

Устните му леко потръпнаха и това я заинтригува.

— Сама ще прецениш.

— Е, защо престанахте да се виждате, или въпросът ми е прекалено неудобен?

— Всичко стана прекалено натоварващо за мен. Тя е много силен характер и доста екстравагантна.

— Изисквала е прекалено много внимание ли? — попита Ема с лек нюанс на хладина в тона.

— „Изисква“ е точната дума. Както и да е, просто спряхме да се виждаме.

— Но сте останали приятели.

— Не точно. Но се сблъсках с нея преди няколко месеца и си разменихме любезности. После тя ми се обади за откриването на изложбата си и аз реших, че няма да е зле да отида. Особено след като ти си тук, за да ме закриляш.

— Често ли се нуждаеш от закрилата на жени?

— Непрекъснато — отвърна той и я разсмя отново.

— Не се тревожи — тя потупа ръката му, която бе върху скоростния лост. — Ще бъда до теб.

След като паркира, двамата повървяха малко в прохладната пролетна вечер. Лекият ветрец развяваше краищата на болерото й. Магазинчетата, в които обичаше да се заглежда, бяха затворени, но бистрата имаха доста клиенти. Неколцина по-смели дори бяха избрали да изтърпят студа, за да имат удоволствието да хапнат навън на светлината на свещите, чиито пламъчета потрепваха върху масите. Усети уханието на рози.

— Знаеш ли какво не съм правила за теб? — подхвана Ема.

— Имам си списък, но мисля да поработя върху някои по-интересни идеи.

Тя го смушка с лакът.

— Не съм ти готвила. Добра готвачка съм, стига да разполагам с време. Трябва да те съблазня с моите пикантни сандвичи с царевични

питки.

— Когато и където пожелаеш — той спря пред галерията. — Пристигнахме. Сигурна ли си, че не предпочиташ да ми сготвиш?

— Изкуството преди всичко — отсече тя и решително прекрачи прага.

Мигновено си каза, че не е точно изкуство. Първото, което забеляза, освен няколкото души, които стояха наоколо и гледаха съсредоточено, беше голямо бяло платно с една-единствена широка и размазана черна линия, която го разделяше на две.

— Дали е следа от гума? Едничка следа от гума върху бял път или пък разделение на... нещо?

— Черна линия върху бяло платно. И ще имаме нужда от питие — реши Джак.

— Хм.

Той отиде да намери нещо за пиене, а Ема тръгна да обикаля. Загледа се в едно платно, на което се виждаше огънатата черна верига с две счупени брънки, наречено „Свобода“. На друго имаше множество черни точки, които при по-внимателно вглеждане се оказаха хаотично разпилени букви.

— Забележително, нали? — един мъж с очила с тъмни рамки и черно поло застана до нея. — Емоцията, хаосът.

— Хм.

— Минималистичен подход към драмата и объркването. Гениално. Бих могъл да гледам тази творба с часове и непрекъснато да откривам нещо ново.

— Зависи как подреждаш буквите.

Той грейна насреща ѝ.

— Точно така! Аз съм Джаспър.

— Ема.

— Виждали ли сте „Раждане“?

— Не и отблизо.

— Вярвам, че това е най-добрата ѝ творба. Ето там е. Много бих искал да чуя какво мислите.

Леко докосна с ръка лакътя ѝ — *опипване на почвата*, каза си Ема, — докато ѝ показваше платното.

— Мога ли да ви донеса малко вино?

— Всъщност... вече си имам — отвърна тя, когато Джак се приближи и ѝ подаде чаша. — Джак, това е Джаспър. Двата се възхищавахме на... „Вавилон“ — добави тя, когато забеляза името.

— Объркване на езиците — предположи Джак и леко, но собственически отпусна ръка върху рамото на Ема.

— Да, разбира се. Извинете ме.

— Разбих му илюзиите — добави Джак, когато Джаспър се отдалечи сконфузено. Отпи предпазливо от виното и се загледа в картината. — Прилича на онези магнити, които хората купуват за хладилниците си.

— Слава богу. Слава богу. Мислех си, че наистина намиращ нещо.

— Или някой е пръснал буквите в игра на думи.

— Престани — наложи се да задържи дъха си, за да не се разсмее гласно. — Джаспър смята, че е гениална в минималистичния си хаос.

— Е, разбира се, Джаспър. Защо просто не...

— Джак!

Ема се извърна и видя една червенокоса жена, висока над метър и осемдесет, да си пробива път в тълпата. Беше облечена в черно, което правеше слабите ѝ крака безкрайни. Стройното ѝ тяло бе увенчано с големи и стегнати гърди, които просто преливаха от дълбокото деколте на блузата ѝ. На ръката ѝ прозвъняваха поне дузина сребърни гривни.

За малко да премаже Ема, когато обви ръце около врата на Джак и впи убийствено червените си устни в неговите.

Единственото, което Ема можа да стори, бе да вземе чашата му с вино, за да не я разлее.

— Знаех си, че ще дойдеш — гласът ѝ бе тих и на ръба на сълзите. — Нямах представа какво означава това за мен. Не можеш да разбереш.

— О! — успя да възкликне той.

— Повечето хора тук не ме *познават*. Не са били *вътре* в мен.

Мили Боже.

— Ами. Нека просто... — той се опита да се откопчи, но ръцете ѝ стегнаха хватката си около врата му като примка. — Искях само да намина и да те поздравя. Нека те запозная с... Кийлий, едва дишам.

— Липсваше ми. А тази вечер е толкова специална и сега е още по-значима — в очите ѝ проблясваха драматични сълзи, устните ѝ потръпваха чувствено. — Знам, че мога да преживея тази нощ, да понеса стреса и изпитанието, след като ти си тук. О, Джак, Джак, стой близо до мен. Близо.

Още малко, помисли си той, и наистина щеше да се озове *вътре* в нея.

— Кийлий, запознай се с Емалин — вече на ръба на отчаянието, Джак сграбчи китките на жената, за да я откъсне от врата си. — Ема...

— Приятно ми е да се запознаем — бодро и дружелюбно, Ема ѝ подаде ръка. — Вие сигурно...

Кийлий залитна назад, сякаш бе прободена в сърцето, после се нахвърли върху Джак.

— Как смееш! Довел си я тук? Навираш я в лицето ми? Копеле! — тя побягна, помитайки гостите пред себе си.

— Добре. Беше забавно. Да си вървим — Джак грабна Ема за ръката и я повлече към вратата. — Грешка. Голяма грешка — успя да изрече той, след като си пое глътка чист въздух. — Мисля, че ми нарани сливиците с езика си. Ти не ме защити.

— Разочаровах те. Много се срамувам.

Той присви очи и я погледна, докато вървяха по тротоара.

— И мислиш, че случилото се е смешно.

— О, аз съм кучка. С ледено сърце. Срам ме е от себе си — наложи се да спре, просто трябваше да спре, защото вече се превиваше от смях. — Господи, Джак! Какво си мислеше?

— Когато една жена е в състояние да стигне до сливиците ти с езика си, спираш да мислиш. Освен това тя знае един номер, при който... За малко да го кажа на глас — той прокара ръка през косата си, докато изучаваше с поглед грейналото ѝ лице. — Прекалено отдавна сме приятели. Опасно е.

— В името на дългогодишното ни приятелство ще ти купя нещо за пиене. Заслужаваш го — хвана го за ръка. — Не ти повярвах, когато каза, че е прекалено сериозна и така нататък. Реших, че това е обичайното мъжко нежелание за обвързване. Но сериозна е прекалено мека дума за нея. Освен това картините ѝ са смехотворни. Наистина трябва да се събере с Джаспър. Той я обожава.

— Хайде да идем в другия край на града, за да пийнем по нещо — предложи той. — Не искам да рискувам отново да се натъкнем на нея — отвори и задържа вратата на колата, за да се качи. — Ти изобщо не се притесни.

— Не. Доста е трудно да ме притесни човек. Ако беше поне мъничко искрена, щях да изпитам съжаление към нея. Но тя е толкова фалшива, колкото и изкуството ѝ. А вероятно и не по-малко смахната.

Той обмисли думите ѝ, докато заобикаляше колата, за да седне зад волана.

— Защо мислиш така? Че е фалшива?

— Всичко бе заради драматичния ефект от сцената и стремежа да е във фокуса на събитията. Може и да изпитва нещо към теб, но всъщност е влюбена в себе си. Освен това ме видя, преди да ти се хвърли на врата. Знаеше, че си ме довел със себе си, затова направи това представление.

— Нарочно се е изложила пред хората? Защо би го направила?

— Тя не беше притеснена, а заредена с адреналин — наведе глава и видя озадаченото му изражение. — Мъжете май наистина не виждат нещата по същия начин. Много интересно. Джак, тя бе звездата в собствената си романтична трагедия и се наслаждаваше на всеки миг. Обзалагам се, че тази вечер ще продаде повече от онези недоразумения, които нарича картини, тъкмо по тази причина.

Джак шофира мълчаливо следващите няколко минути.

— А всичко това здравата засегна егото ти.

— Одраска го леко. Опитвам се да преценя дали по някакъв начин не съм ѝ дал погрешен сигнал и не съм заслужил наистина това малко забавно шоу — сви рамене. — Ще понеса драскотината.

— Отгървал си се. Е... има ли и други бивши приятелки, с които искаш да ме запознаеш?

— Категорично не — погледна я за миг, а светлината на уличните лампи блесна върху златистите и бронзовите кичури в косата му. — Но държа да отбележа, че в голямата си част жените, с които съм излизал, са били нормални.

— Това говори добре за теб.

Избраха едно малко бистро и си разделиха голяма порция фетучини със сметанов сос.

Тя ме кара да се чувствам спокоен — помисли си той, което бе странно, понеже винаги бе смятал себе си за спокоен човек по принцип. Но когато беше с нея и просто си говореха каквото им хрумне, всички проблеми и грижи, които се таяха в съзнанието му, сякаш изчезваха безследно.

Още по-странно бе да се чувства едновременно възбуден и спокоен с една жена. Не можеше да си спомни да е изпитвал подобна комбинация от усещания с друга жена, освен с Емалин.

— Как така — зачуди се той — през всичките тези години, в които те познавам, не се е случвало да ми сготвиш нещо?

Тя нави спагетите около вилицата си.

— Как така през всичките години, в които те познавам, не се е случвало да спиш с мен?

— Аха. Значи готвиш само за мъжете, с които правиш секс.

— Това е добра политика — усмихна се и в очите ѝ блестяха пламъчета, докато хапваше от пастата. — Влагам доста старание, когато готвя. Трябва да си заслужава.

— Какво ще кажеш за утре? Ще направя така, че да си заслужава.

— Обзалагам се, че можеш да го направиш, но утре не става. Нямам време да пазарувам. Много съм придирчива към продуктите. В сряда съм доста заета, но...

— Аз имам бизнес вечеря в сряда.

— Добре, другата седмица е по-подходяща. За разлика от Паркър, аз не помня наизуст графика си, подкрепен за всеки случай от смартфона, но мисля, че... О, Пети май^[1]. Празникът почти дойде. Имаме голямо семейно тържество — помниш, нали? Идвал си.

— Най-голямото и невероятно парти за годината.

— Традиция за семейство Грант. Там пада сериозно готвене. Нека да погледна графика и ще видим какво ще излезе.

Тя се облегна с чашата вино в ръка.

— На прага на май сме. Най-хубавият месец.

— За сватби ли?

— Ами, да, предпочитан е и за това, но аз говорех по-скоро като цяло. Азалиите, божурите, люлякът, глициниите. Всичко напъпва и

разцъфтява. И мога да започна да засаждам едногодишни растения. Госпожа Г. ще засади малката си леха с подправки. Всичко започва отначало или се завръща. Кой е твоят любим месец?

— Юли. Уикенд на плажа — слънце, пясък, вълни. Бейзболни мачове. Дълги дни, барбекюта на открито.

— Ммм, и това си го бива. Много даже. Мирисът на прясно окосена трева.

— Нямам моравата за косене.

— Градско момче — отсече тя.

— Такава ми е съдбата.

Докато ровеха из чиниите си, тя се наведе напред. Разговорите, които се водеха тихичко около тях, изобщо не стигаха до ушите им.

— Мислил ли си някога да се преселиш в Ню Йорк?

— Мислил съм. Но тук ми харесва. Както за живеене, така и за работа. А и съм достатъчно близо, за да мога да прескоча и да гледам мач на „Янките“, „Никс“, „Джайънтс“ или „Рейнджърс“.

— Чувала съм слухове, че имало и балет, опера, театър.

— Така ли? — той я погледна престорено изненадано. — Много странно.

— Джак, типичен мъжкар си.

— Признавам се за виновен.

— Никога не съм те питала защо точно архитектура?

— Майка ми твърди, че съм започнал да строя мезонети още на две години. Предполагам, че оттам е започнало. Харесва ми да обмислям как да използвам пространството или да променям вече съществуваща сграда. Как би могла да се използва по-добре? Дали клиентът ще живее там, ще работи, или ще се забавлява? Какво има около жилищното пространство, какво е предназначението му? Кой са най-добрите и най-практичните материали? Кой са клиентите и какво търсят наистина? Не е чак толкова различно от онова, което правиш ти.

— Само че е по-трайно.

— Трябва да си призная, че би ми било много тежко да гледам как работите ми повяхват и умират. Теб не те ли притеснява?

Тя отчупи микроскопично парченце хляб.

— Има някаква особена красота в преходността. Фактът, че всичко е толкова временно, го прави много непосредствено, много лично. Цветето разцъфва и си казваш: „Каква красота“. Или създаваш

и подреждаш един букет и той ти се струва зашеметяващ. Не съм сигурна, че въздействието и емоциите биха били същите, ако човек не съзнава, че всичко е само временно. Една сграда трябва да остане във времето, но градините около нея преживяват различни периоди.

— Ами проектирането на градини? Мислила ли си за това?

— Вероятно по-кратко, отколкото ти си мислил за Ню Йорк. Харесва ми да работя в градината на открито, харесва ми да виждам как посаденото от мен се появява отново на следващата година или цъфти през цялата пролет и през лятото. Но всеки път, когато получа пратка от моя доставчик на едро, сякаш ми носят цял кашон нови играчки.

Изражението ѝ стана замечтано.

— И всеки път, когато подам на булката букета и видя реакцията ѝ или как гостите гледат аранжировките за тържеството, си казвам: „Аз го направих“. Дори и ако вече съм използвала този дизайн, никога не е същото. Всеки път е ново, винаги.

— А новото никога не доскучава. Преди да те срещна, си мислех, че хората с твоята професия само подреждат цветя във вази.

— Преди да те срещна, си мислех, че архитектите само седят пред чертожните дъски. Виж колко неща научихме.

— Преди няколко седмици не бих могъл да си представя, че ще седим тук така — постави ръка върху нейната и пръстите му леко я погалиха, докато се взираше в очите ѝ. — И преди нощта да е отминала, ще разбере какво има под тази изумителна рокля.

— Само преди няколко седмици... — тя бавно плъзна крака си по неговия под масата. — Изобщо не бих могла да си помисля, че ще облека тази рокля само за да я свалиш от тялото ми. И точно затова...

Тя се наведе по-близо и в очите ѝ затанцуваха златните пламъчета на свещите, а устните ѝ почти докосваха неговите.

— Не нося нищо под нея.

Той остана за миг взрян в нея, в топлите ѝ, искрящи очи. После рязко вдигна свободната си ръка.

— Сметката.

Налагаше се да се концентрира върху шофирането, след като се опитваше да счупи рекорда по бързо каране. Тя направо го

подлудяваше, както бе смъкнала облегалката на седалката си и бе кръстосала страхотните си боси крака така, че роклята ѝ съблазнително се бе вдигнала нагоре по бедрата.

Наведе се напред — о, да, много преднамерено, знаеше си го, — така че в мига, в който се осмели да откъсне очи от пътя, пред него се разкри възхитителната гледка на гърдите ѝ, изпълващи сексапилното червено деколте.

Тя се заигра с радиото и вдигна глава само колкото да му отправи закачлива, чисто женска усмивка, после пак се облегна назад. Отново кръстоса крака. При което роклята се вдигна с още сантиметър.

Той се притесни, че от устата му може да потекат лиги.

Каквото и да бе пуснала по радиото, до него достигаше само басът. Бумтящ, пулсиращ бас. Останалото бе само прашене, неясен шум в мозъка му.

— Рискуваш живота на двама ни — каза той, с което само я разсмя.

— Бих могла да го направя още по-опасно. Да ти кажа какво искам да направиш с мен. Как искам да ме обладаеш. Сега съм в настроение да бъда обладана. Да бъда покорена — бавно прокара пръст нагоре и надолу по тялото си. — Преди няколко седмици или още по-рано представял ли си си как ме обладаваш, Джак? Как ме покоряваш?

— Да. Първият път бе след онази сутрин, когато те видях на плажа. Но си го представях през нощта. Представях си как слизам долу и те грабвам в прегръдките си във водата, сред разпенените вълни. Усещах вкуса на кожата ти и солта. Гърдите ти бяха в ръцете ми, в устата ми, докато вълните се разбиваха около нас. Обладавах те върху мокрия пясък, докато водата кипеше и единственото, което можеше да изречеш, бе името ми.

— Това е било много отдавна — гласът ѝ стана плътен. — Много време си имал да си го представяш. Едно ми е ясно. Трябва да се върнем на онзи плаж.

Смехът би трябвало малко да облекчи страданието му, но само го увеличи. И това бе нещо ново, заключи Джак. Тази жена можеше едновременно да го кара да се смее и да изгаря от страст.

Рязко зави от главния път и тръгна по дългата алея към имението Браун.

На третия етаж светеха лампи и в двете крила на голямата къща, в студиото на Мак също светеше. Виждаше се и верандата на Ема, осветена от лампата, която тя бе оставила да свети.

Джак натисна бутона за освобождаване на колана едновременно с натискането на спирачките. Преди Ема да посегне към колана, той успя да се извърне към нея, да я сграбчи и да опустоши устата ѝ със своята.

Мачкаше гърдите ѝ, достави си удоволствието да прокара длани нагоре по краката ѝ под онази съблазнителна червена рокля.

Тя леко ухапа езика му — мигновен еротичен капан, и посегна към ципа му.

Джак успя да смъкне едната презрамка на роклята ѝ, преди да удари жестоко коляното си в скоростния лост.

— Ох — простена тя и се засмя задъхано. — Ще трябва да добавим и наколенки към налакътниците.

— Проклетата кола е твърде тясна. По-добре да влезем вътре, преди да сме се осакатили.

Ръцете ѝ стиснаха якето му и го придърпаха за още една дива целувка.

— Побързай.

Измъкнаха се светкавично — всеки от своята врата, после хукнаха един към друг. Отново се засмяха задъхани, последва нетърпелив стон, разкъсал тишината. Двамата се препъваха, замаяно се прегръщаха и не виждаха къде стъпват, докато устните им се търсеха жадно.

Тя издърпа и свали якето от раменете му, докато се придвижваха по алеята като двойка полудели танцьори. Когато стигнаха до вратата, просто го притисна с гръб към нея. Устата ѝ се бореше с неговата и се отдели само за миг, колкото да издърпа пуловера през главата му. Ноктите ѝ одраха кожата му, преди да захвърли дрехата настрана.

Тя леко ухапа брадичката му, докато с едно дръпване изтръгна колана му и захвърли и него.

Джак посегна зад гърба си, за да потърси дръжката на вратата, и двамата залитнаха навътре. Притисна я с гръб към вратата, издърпа ръцете ѝ високо над главата и с една ръка стисна здраво китките ѝ. Държеше я в капан, когато вдигна полата ѝ нагоре и усети, че вече е

гореща и влажна. И задъханото ѝ възклицание завърши с вик, когато я доведе мощно и бързо до оргазъм.

— Колко можеш да понесеш? — попита властно той.

С накъсано дишане и тяло, което още избухваше, тя срещна погледа му.

— Всичко, което имаш.

Той отново я издигна нагоре, отвъд стоновете и виковете, опустошаваше тялото ѝ с ръце, с уста. Обгръщаха я пламъци, кожата ѝ пламна, когато смъкна роклята ѝ, за да освободи гърдите ѝ, да пирува с тях. Получаваше всичко, което бе искала, много повече от онова, което можеше да си представи — грубо и невъздържано, той използваше и се възползваше от тялото ѝ.

Принадлежеше му, помисли си тя. Дали той го знаеше? Би ли могъл да знае?

Желанието бе достатъчно — да го желае и да бъде желана по този начин. Щеше да направи така, че да ѝ бъде достатъчно. Пламнала от копнеж по него, тя се облегна на вратата и обви единия си крак около кръста му.

— Искам още.

Тя го изпепели с пламъка си в мига преди да потъне в нея. Видът ѝ, усещането за нея, вкусът ѝ — всичко го изпепели. И с нова лудешка страст той я облада, облеgnати на вратата, телата им се блъскаха, косата ѝ се измъкна от фибите, чуваше името си отново и отново.

Оргазмът бе едновременно брутален и блажен.

Джак не бе съвсем сигурен дали още стои на краката си и дали сърцето му някога отново ще бие равномерно. Сега продължаваше да се блъска лудо в гърдите му и така и най-простата задача — дишането, се превръщаше в предизвикателство.

— Живи ли сме още? — успя да промърмори той.

— Аз... не мисля, че бих могла да се чувствам така, ако не бях. Но мисля, че в един миг целият живот мина пред очите ми.

— Аз бях ли там?

— Във всяка сцена.

Той остана неподвижен още минута, после леко се отдръпна. Наистина още бе на крака, отбеляза той. Както и тя — зачервена и грейнала, и гола, ако не се броят обувките ѝ с убийствено високи токчета.

— Господи, Ема, ти си... Нямам думи — трябваше отново да я докосне, но този път с благоговение. — Засега няма да можем да стигнем до горния етаж.

— Добре — когато той сграбчи бедрата ѝ и я повдигна, тя обви крака около кръста му. — Можеш ли да стигнеш поне до дивана?

— Ще се опитам — понесе я натам, преди да се строполят на кълбо на пода.

Два часа по-късно, когато най-сетне стигнаха до горния етаж, заспаха блажено.

Сънуваше сън и в него двамата танцуваха в градината, под лунната светлина. Въздухът бе пролетен и мек, ухаеше на рози. Луната и звездите посребряваха цветята, които цъфтяха навсякъде около тях. Пръстите ѝ бяха вплетени в неговите, докато се плъзгаха и въртяха в уханния полудрач. После той поднесе ръката ѝ към устните си за целувка.

Когато вдигна поглед, тя прочете думите в очите му, преди да ги е изрекъл.

— Обичам те, Ема.

В съня ѝ нейното сърце разцъфна също като цветята.

---

[1] Ден на независимостта на Мексико. Празникът се чества и в южните американски щати — Тексас, Ню Мексико, Калифорния и други. — Б.р. ↑

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ема напълни огромните урни до входа с големи хортензии, готвейки се за среща със семейство Сиймън. Наситеносините цветове носеха толкова силно послание, мислеше си тя, драматично, романтично и впечатляващо. Тъй като цветовете на булката бяха синьо и прасковено, тя се надяваше, че хортензиите ще им осигурят нужния първоначален гласък.

Затананика и се върна до микробуса, за да разтовари контейнерите с бели лалета, любимите цветя на булката, с които щеше да украси стълбите. Създаваха нежна атмосфера, мека и деликатна, чудесен фон за комбинация от различни форми, материи и стил.

Малко късче от онова, което ги очаква, мислеше си тя.

— Ем!

Наведена над урните, с ръце, пълни с лалета, Ема извърна глава.

Мак щракна с фотоапарата си.

— Изглеждаш добре.

— Цветята са прекрасни. Аз лично се надявам да се приведа в по-добър вид преди консултацията. Най-големият ни клиент заслужава специална подготовка — тя постави контейнерите по местата им. — Във всяко отношение.

В яркозелен костюм, който хармонираше с цвета на очите ѝ, Мак бе застанала леко разкрасена и здраво стъпила на земята.

— Нямах много време за разкрасяване.

— Почти съм готова. Тези са последните — с усещането, че цялата прелива от ухания и цветове, Ема пое дълбоко въздух. — Господи! Какъв разкошен ден.

— Много си весела.

— Снощи имах наистина приятна среща — тя отстъпи крачка и огледа входа на къщата, след което пъкна ръка под лакътя на Мак. — Имаше всичко. Комедия, драма, разговори, секс. Чувствам се... изпълнена с енергия.

— Изглеждаш влюбена.

— Може би — за миг отпускна глава на рамото на приятелката си. — Знам, че е прекалено рано и дори не сме говорили за... изобщо не сме близо до подобни разговори за... думичката с голямо „Л“. Но... Мак, нали знаеш, че винаги съм си мечтала за лунна нощ, танц под звездите...

— Как танцуваш в градината — Мак инстинктивно обви талията ѝ с ръка. — Да, разбира се, още бяхме деца.

— Снощи сънувах отново този сън и в него беше Джак. Танцувах с Джак. За първи път, откакто сънувам или си представям тази картина, знам с кого танцувам. Мислиш ли, че това означава нещо?

— Влюбена си в него.

— Така каза и Паркър снощи, преди да излезем, и аз естествено най-категорично отрекох. Но както винаги, тя е права. Полудявам ли?

— Кой е казал, че любовта е за трезво мислещите? Ти и преди си изпитвала подобни чувства.

— Подобни, да — съгласи се Ема. — Исках да бъда влюбена, надявах се. Но сега, когато се случи, всичко е много повече, отколкото си го представях. А аз съм си представяла доста — Ема пристъпи встрани, вдигна се на пръсти и направи пирует. — Това ме прави щастлива.

— Ще му кажеш ли?

— Господи, не. Ще откачи. Познаваш Джак.

— Да — предпазливо каза Мак, — познавам го.

— Щастлива съм — повтори Ема и сложи ръка на сърцето си. — Мога да задържа положението засега. Той има чувства към мен. Винаги се усеща, когато един мъж изпитва чувства към теб.

— Вярно е.

— Затова ще продължа да се радвам на щастието си и ще се надявам, че той ще се влюби в мен.

— Ема, искаш ли да чуеш истината? Не знам как може да ти устои. Двамата сте чудесна двойка. Когато ти си щастлива, аз съм не по-малко щастлива.

Но Ема познаваше тона на Мак, изражението ѝ, мислите ѝ.

— Тревожиш се, че ще бъда наранена. Чувствам го в тона ти. Защото, ами, нали познаваме Джак. Мак, ти не искаше да се влюбиш в Картър.

— Напълно си права — устните на Мак потрепнаха в усмивка и тя погали косата на Ема. — Не исках, но се влюбих, затова трябва да престана да гледам толкова цинично на живота.

— Добре. Сега трябва да престана да се мотая и да ида се преобразя в професионалист. Кажете на Паркър, че съм готова, връщам се след двама месеца.

— Дадено — Мак се загледа с нескрита загриженост след приятелката си, която тичаше към дома си.

Час по-късно, облечена в делови костюм и обувки с нисък ток, Ема поведе на обиколка из градините групичката, придружаваща бъдещата булка, в която бяха строгата майка, както и видимо впечатлената сестра на майката.

— Вижте какво цъфти тук, за да добиете представа как ще изглежда мястото следващата пролет. Отлично разбирам, че градините не са толкова пищни, колкото би ви се искало.

— Просто не искат да почакаат до май или юни — измърмори Катрин Сиймън.

— Мамо, да не започваме пак.

— Но пък това е най-доброто време за лалетата, които знам, че харесваш — обърна се Ема към Джесика. — Ще засадим през есента бели и прасковени лалета, както и сини зюмбюли. Ще допълним картината с бели контейнери с коралова роза, делфиниум, антиринум, ароматен шибой, хортензия. Всички ще бъдат в твоите цветове, изпъкващи на белия фон. Мисля да добавя тук голямо платно, покрито с рози.

Обърна се с усмивка към Катрин.

— Обещавам ви, ще бъде истинска приказна градина, точно толкова пищна и романтична, колкото сте си представяли за сватбата на дъщеря ви.

— Е, виждала съм ваши творения, затова ще повярвам на думите ви — Катрин кимна на Мак. — Гodeжните портрети бяха точно такива, каквито обещахте.

— Лесно е, когато имаме двама прелестни млади влюбени.

— Толкова се забавлявахме — Джесика грейна срещу Мак. — Освен това се чувствах като принцеса от приказките.

— Точно така изглеждаше — каза майка ѝ. — Добре, да поговорим за терасите.

— Предполагам, че помните скиците, които ви показах на презентацията... — започна Ема и ги поведе нататък.

— Аз също съм виждала творенията ви — Адел, лелята на булката, оглеждаше терасите. — Била съм на три сватби тук и всички бяха прекрасно организирани.

— Благодаря ви — Паркър добави и любезна усмивка към думите си.

— Всъщност това, което сте създали тук, вдъхнови собствените ми проекти. Една част от годината ние живеем в Ямайка. Истинско райско кътче за сватби. И отлично място за една добра, изискана и включваща всички услуги сватбена агенция.

— Сериозно ли говориш? — попита я Катрин.

— Правя проучвания и се замислям все по-сериозно. Съпругът ми скоро ще се пенсионира — обясни Адел на Паркър. — И планираме да прекарваме още повече време в къщата си там. Мисля, че това ще бъде отлична инвестиция и нещо много забавно.

Тя се усмихна закачливо на Ема и ѝ намигна.

— Ако мога да те съблазня и примамя с обещания за безброй тропически цветя и мек островен бриз, това би било добро начало за фирмата ми.

— Изкусително е — отвърна в същия шеговит тон Ема, — но съм много заета в „Декорации“ за „Обети“. Ако решите да осъществите проектите си, сигурна съм, че всяка от нас с удоволствие ще отговори на въпросите, които може да ви хрумнат. А сега, за тази част от годината...

След срещата четирите приятелки направо се строполиха в салона.

— Господи — Лоръл протегна крака. — Тази жена определено знае как да изстиска всичко от теб. Чувствам се така, сякаш действително сме направили тържеството.

— Ако не възразявате, смятам да оставя свободни петъка и неделята около събитието. Размерът и мащабът на тази сватба спокойно ще покрият пропуснатите приходи от двата дни, а

отразяването ѝ в пресата и медиите, както и разказите на присъстващите, ще ни донесат много повече в бъдеще — Паркър събу обувките си. — Така ще имаме възможност да посветим цялата седмица на подготовката на това събитие.

— Слава богу — Ема въздъхна облекчено. — Количеството цветя, видът на букетите и аранжировките, букетите за масите, венците и гирляндите, ами декоративните дървета... Ще трябва да наема още дизайнери, за да свършим всичко. Всъщност, ако посветим цялата седмица на това събитие, мисля, че мога да се справя и с обичайния си екип. Мога да взема и още някой, ако се наложи, за подреждането, но предпочитам да приготвя възможно най-голяма част лично и с хората, които познавам.

— Напълно подкрепям Ема — обади се Лоръл. — Тортите, десертният бар, бонбоните с монограм — всичко това изисква изключителен труд и време. Ако имам цяла седмица без други ангажименти, вероятно ще успея да вместя и няколко часа сън.

— Смятай, че и трите сме „за“ — Мак вдигна ръка. Искат пълно фото документиране на репетицията и на вечерята след репетицията, така че, ако имаме тържество в петък, ще се наложи да изпратя друг фотограф, за да мога аз да покрия Сиймън. При сегашното положение ще взема още двама фотографи за самото събитие, както и двама видеооператори. Ако неделята остане свободна, няма да се налага да се разкъсваме от работа, докато прибираме и подреждаме наново.

— И всичко това, без да вземем предвид претенциите, които ще имат към теб — обърна се Ема към Паркър.

— Значи сме единомисленици. Смятам да уведомя майката на булката, че разчистваме графика си в седмицата на сватбата, за да ѝ посветим цялото си време, внимание и умения. Това много ще ѝ хареса.

— Тя ни харесва — изтъкна Ема. — Самата идея за компания, основана и ръководена от четири жени, много ѝ допада.

— И на сестра ѝ. Кого още се опита да примами в Ямайка коварната Адел? — попита Лоръл.

И четирите вдигнаха ръце.

— При това дори не осъзнава колко грубо е — добави Паркър. — Това е *нашият* бизнес. Не сме обикновени служители тук. Ние сме собственици.

— Да, грубо е, но не мисля, че го прави с лошо чувство — Ема сви рамене. — Аз предпочитам да го приема като комплимент. Тя смята моите цветя за фантастични, тортите и сладкишите на Лоръл за великолепни, организаторските умения на Паркър за ненадминати. А Мак направо им скри шапката с годишните портрети.

— Така е — съгласи се Мак. — Наистина ги зашеметих.

— Нека спрем за миг и да се поздравим за таланта и уменията си — Паркър вдигна тост с бутилката вода. — После да се захващаме за работа.

— Докато още не сме подхванали работата, искам да благодаря на Ема за снощното развлечение.

Ема изгледа Лоръл с недоумение.

— Моля?

— Съвсем случайно бях на терасата си снощи, за да подишам чист въздух преди лягане, и забелязах някаква кола да профучава по алеята. За миг си помислих, че нещо се е случило. Но не, още не.

— О, боже! — Ема закри очите си с ръце. — О, боже!

— Тъй като никой не изскочи от колата, облян в кръв, нито излезе оттам изобщо, наистина се замислих дали да не хукна надолу, готова да окажа първа помощ. Но след миг и двете врати се отвориха със замах. Ема изскочи от едната, Джак — от другата.

— Ти си ни *гледала!*

Лоръл само изсумтя.

— Естествено.

— Искаме още — настоя Мак. — Трябва да чуем нещо повече.

— И ще чуете. Двамата се нахвърлиха един на друг като животни.

— О, ами... така си беше — призна Ема.

— После дойде ред на класическата поза с гръб до вратата.

— О, толкова отдавна не съм била притискана до вратата — отрони Паркър с леко потреперване за допълнителен ефект. — Прекалено отдавна.

— По мое мнение Джак е овладял позата до съвършенство. Или по-скоро не може да се владее. Но нашето момиче не му отстъпва. Или го държи здраво?

— Господи, Лоръл.

— Смъкна якето от раменете му, захвърли го. Направо щеше да разкъса пуловера му, после метна и него настрани.

— О, боже, о, боже! — пророни Мак.

— Но златен медал заслужи умениято ѝ да се справи с колана му. Направо го измъкна със замах... — Лоръл рязко махна с ръка, за да демонстрира. — После го метна през рамо.

— Мисля, че ще ми трябва още една бутилка вода.

— За съжаление, Паркър, продължиха вътре.

— Егоисти — измърмори Мак.

— Останалото е плод на въображението. Затова искам да благодаря на нашата Емалин за чудесния спектакъл, който наблюдавах от мястото си на балкона. Момиче, стани и се поклони.

Ема се поклони под възторжените им аплодисменти.

— А сега ще ви оставя, воайорки такива, насаме с похотливите ви мисли. Аз отивам да работя.

— С гръб до вратата — отрони Паркър. — Достатъчно дребнава съм, за да ѝ завидя.

— Ако бях достатъчно дребнава, и аз бих ѝ завидяла. Но всичко е наред, защото съм обявила едноличен секс мораториум — каза Лоръл.

— Секс мораториум ли? — повтори Мак.

— Точно така. Наложила съм мораториум върху секса и смятам да наложя и мораториум върху срещите с мъже. През последните няколко месеца това само ме изнервя — Лоръл повдигна рамене. — Защо да правя нещо, което ме дразни?

— Заради секса например? — предположи Мак. Лоръл присви очи и вирна пръст към приятелката си.

— Казваш го, защото правиш секс редовно.

— Да — Мак се замисли, после кимна. — Да, правя секс редовно.

— Грубо е да се хвалиш пред онези от нас, които не го правят — изтъкна Паркър.

— Но при мен сексът е с любооов — Мак проточи последната дума така, че Лоръл се засмя.

— Сега вече направо ни разби.

— И не съм единствената. Ема каза, че си права, Паркър. Влюбена е в Джак.

— Разбира се, че е влюбена в Джак — прекъсна я Лоръл. —
Иначе нямаше да спи с него.

— Хм, не ми се иска да разбивам илюзиите ти, мечтателко, но Ема е правила секс и с мъже, в които не е била влюбена. И е отказала повече предложения, отколкото всички ние накуп.

— Точно това имам предвид. Какво става, когато четирите излезем на клуб например? Четири готини мацки? Естествено всички получаваме предложения. Но Ема? Нахвърлят ѝ се като оси на мед.

— Не разбирам...

— Аз разбирам — Паркър кимна. — Тя няма нужда да спи с някого само защото изпитва привличане. Може да избира и го прави. Тя е придирчива, а не безразборна във връзките си. Ако ставаше дума само за страст, тя можеше и щеше да потърси удовлетворение някъде другаде, защото с Джак е много сложно, а и рисковано.

— Именно затова изчака толкова дълго, преди да действа — изтъкна Мак. — Не разбирам... О, да, ясно — поправи се тя. — По дяволите, мразя, когато се оказваш права преди мен.

— Сега, след като вече е осъзнала това, което бих могла да ѝ кажа още преди седмици, се питам какво ще предприеме.

— Сънувала е онзи сън, в който танцува в градината — каза Мак. — Била е с Джак.

— Това вече е сериозно. Не просто е влюбена — отбеляза Лоръл, — сериозно е хлътнала.

— Приела го е. Смята да се наслади на мига. Никой не продума.

— Мисля — предпазливо подхвана Паркър, — че любовта никога не е грешка. Независимо дали е за мига, или завинаги.

— Всички знаем, че Ема винаги е търсила вечната любов — настоя Мак.

— Но човек не може да има нещо завинаги, ако не приеме мига.

— И ако не се получи? — Лоръл погледна двете си приятелки. — Ние сме насреща.

В офиса си Ема наваксваше с подреждането на документацията, докато чакаше маската за лице да попие в кожата ѝ, за да я хидратира и почисти. Колко жени имаха възможността да се погрижат за кожата на

лицето си, докато съставят фактури? При това с боси крака и докато слушат изпълнение на Нора Джоунс?

А и колко от онези, които можеха да си го позволят, бяха имали щастието да правят див, животински секс при това на два пъти — с невероятен мъж предната вечер?

Можеше да се обзаложи, че не са много. Никак даже.

Докато маската вършеше работата си, тя направи заявка към доставчика си за пиафлора, пластмасови връзки, тел, прозрачни и цветни камъчета, а после разгледа сайта на фирмата, за да види какво е в разпродажба или на специална цена и добави към поръчката течна пяна и над трийсет леки подложки.

Това щеше да ѝ стигне за известно време, реши тя, регистрира поръчката, после отвори сайта на доставчика на свещи, за да види какво предлага.

— Чук-чук! Емалин! Вкъщи ли си?

— Мамо? Горе съм — запази заявката с избраните продукти и стана, за да посрещне майка си, която се качваше по стълбите. — Здравей!

— Здравей, беччо. Лицето ти е много розово.

— Аз... О, забравих — Ема се засмя и потупа с пръсти бузите си. — Трябва да я сваля. Загледах се в свещите и се увлякох — тръгна към банята, за да измие маската. — Май кръшкаш, а?

— Работих цяла сутрин и сега съм свободна като птичка, затова се отбих да видя дъщеря си, преди да се прибера у дома — Лусия взе бурканчето с маската. — Добра ли е?

— Ти ми кажи. За първи път я използвам — Ема приключи с плискането на студена вода върху лицето си, после го подсуши.

Лусия сви устни.

— Прекалено си хубава, за да мога да преценя дали е от страхотните гени, които си наследила, или от маската.

Ема се засмя. Загледана в отражението си в огледалото над мивката, тя леко докосна с пръст бузите си и брадичката.

— Усещането е приятно. Това е добър знак.

— Имаш чудесен блясък — добави Лусия, докато Ема нанасяше тоник, а след това и овлажнител върху кожата на лицето. — Но доколкото разбирам, и той не е заради маската.

— Страхотни гени?

— Нещо страхотно. Братовчедка ти Дейна мина през книжарницата тази сутрин. Изглежда, че приятелката ѝ Ливи... Чувала си за Ливи, нали?

— Да, чувала съм.

— Ливи била на среща с новото си гадже, тъкмо си вечеряли и кого мислиш видяла в едно тихо ъгълче в другия край на ресторанта да пие вино, да хапва паста, потънала в интимен разговор с един красив архитект?

Ема примигна.

— Колко опита имам да позная?

Лусия само повдигна вежди.

— Хайде да слезем долу и да пийнем нещо. Кафе или нещо студено?

— Нещо студено.

— Двамата с Джак ходихме на откриване на една изложба — започна Ема, докато слизаха. — Откриването беше доста неудачно, но това е страхотна история.

— Можеш да се върнеш към нея после. Каж ми за виното и пастата.

— Пихме вино и ядохме паста, след като си тръгнахме от изложбата — вече в кухнята, Ема извади чаши и ги напълни с лед.

— Избягваш темата.

— Да — тя се засмя и разряза един лимон. — Което е глупаво, защото явно вече си разбрала, че излизам с Джак.

— Да не би да отбягваш въпроса, защото смяташ, че не бих одобрила?

— Не. Може би — Ема отвори бутилка газирана вода, която майка ѝ обичаше, наля върху леда и добави резенче лимон.

— Щастлива ли си? Вече виждам отговора върху лицето ти, но можеш да ми отговориш с „да“ или „не“.

— Да.

— Тогава как бих могла да не одобрявам нещо, което те прави щастлива?

— Малко е странно все пак, нали? След толкова години?

— За някои неща е нужно време, за други — не — Лусия мина във всекидневната и седна на дивана. — Харесва ми тази стая. Толкова цветове, ухания. Знаем, че тук си щастлива.

Ема се приближи и седна до майка си.

— Така е.

— Щастлива си в работата си, в живота си, в дома си. Това прави съня ми спокоен. Щом си щастлива с един мъж, когото впрочем много харесвам, значи и аз съм щастлива. Трябва да го доведеш на вечеря у дома.

— О, мамо. Ние просто... излизаме.

— И преди е идвал на вечеря.

— Да. Джак, приятелят на Дел, е идвал на вечеря, на барбекю, на някои партита у дома. Но ти не искаш да доведе приятеля на Дел на вечеря.

— Значи внезапно той вече не може да яде от храната ми и да пие бира с баща ти, така ли? Нали разбираш, миличка, че знам какво означава „излизане“ в този случай?

— Да.

— Трябва да дойде на тържеството за Пети май. Всичките ти приятели трябва да дойдат. Няма да го изядем все пак.

— Добре. Влюбена съм в него, мамо.

— Да, скъпа — Лусия придърпа главата на дъщеря си към рамото си. — Познавам по лицето ти.

— Той не е влюбен в мен.

— Значи не е толкова умен, колкото го мислех.

— Има чувства към мен. Знаеш го. Загрижен е за мен, а и между нас има страхотно силно привличане. Но не е влюбен в мен. Още не.

— Браво на моето момиче — отсече Лусия.

— Мислиш ли, че е... недостойно да си поставиш за цел да накараш един мъж да се влюби в теб?

— Имаш ли намерение да лъжеш, да се представяш за нещо, което не си, да мамиш и да даваш обещания, които няма да изпълниш?

— Не. Разбира се, че не.

— Тогава защо да е недостойно? Ако не бях накарала баща ти да се влюби в мен, сега нямаше да седим в красивата ти всекидневна.

— Ти... Наистина ли?

— О, бях толкова влюбена. Безнадеждно, или поне така си мислех. Той беше толкова красив, толкова добър, мил и забавен с малкото си момченце. Толкова самотен. Държеше се с мен добре, уважаваше ме — и когато се опознахме по-добре, станахме приятели.

А аз исках просто да ме грабне в прегръдките си, да ме забележи като жена, да ме отведе в леглото си, дори и само за една нощ.

Романтичното сърце на Ема направо запя в гърдите ѝ.

— О, мамо!

— Какво? Да не мислиш, че вие сте измислили всичко? Копнежите, желанието? Аз бях млада, а той бе над нивото ми. Беше богат, с положение в обществото, имаше толкова пречки — или поне така си мислех. Но можех да си мечтая. И може би нещо повече от това да си мечтая — добави Лусия с лукава усмивка. — Стараех се да изглеждам добре, да му готвя ястия, които знаех, че много обича, да го изслушвам, когато има нужда от приятел. Това го умеех. И гледах, когато излиза, връзката му да не е накриво, затова я оправях — дори без нужда. Още го правя — измърмори тя. — Все още искам да го правя. Знаех, че има нещо — чувствах го, виждах го в очите му, нещо повече от обичта към малкото момче, която и двамата изпитвахме, нещо повече от приятелството и уважението. Единственото, което можех да направя, бе да му покажа, че съм негова.

— Мамо, това е толкова... Никога досега не си ми казвала.

— Не е имало нужда. Той беше предпазлив с мен, внимаваше да не задържи ръката ми задълго, да не се вглежда прекалено. До онзи ден, когато стоях под разцъфналата череша и го видях да идва към мен. Видях го да идва и надникнах в очите му. И видях любовта.

Лусия притисна длан към гърдите си.

— О! Сърцето ми беше пленено. Нима не разбираше? Но когато го разбра, сърцето му се озова до моето.

— Точно това искам.

— Разбира се.

Наложи се Ема да примигне, за да скрие сълзите си.

— Не мисля, че оправянето на вратовръзката на Джак ще помогне.

— Дребните неща са важни, Ема. Жестовете, миговете. Но аз му открих сърцето си. Дарих му го, макар да не вярвах, че може или иска да го вземе. С риск да го разбие. Бях много храбра. Любовта е храбра.

— Аз не съм толкова смела като теб.

— Мисля, че грешиш — Лусия обгърна раменете на дъщеря си. — Много грешиш. Но сега всичко е ново, нали? Ново и свежо, и радостно. Наслаждавай му се.

— Наслаждавам се.

— И го доведи на партито.

— Добре.

— А сега ще се прибирам, за да те оставя да работиш. Имаш ли среща довечера?

— Тази вечер — не. Днес имахме много дълга консултация — за сватбата на Сиймън.

В очите на Лусия затанцуваха пламъчета.

— О, голямото събитие.

— Точно така. Имам работа с документи, поръчки и заявки за обработване тази вечер, утре също съм плътно ангажирана. Той пък има бизнес среща утре вечер, но ще се опита да се отбие след това и...

— Знам какво означава „и...“ — засмя се Лусия. — Тогава се наспи добре тази нощ.

Тя потупа Ема по коляното и стана.

— Много се радвам, че намина — Ема стана и притисна майка си в обятията си. — Целуни татко от мен.

— И от теб, и от мен. Мисля, че тази вечер ще ме изведе на вечеря и двамата ще пийнем вино, ще хапнем паста и ще приказваме насаме. За да се уверим, че не сме изгубили магията.

— Сякаш е възможно!

Ема се облегна на рамката на вратата и помахна на майка си за довиждане. После, вместо да се върне към работата си, тя остави вратата отворена за свежия пролетен въздух и тръгна да се разходи из градината.

Стегнати пъпки, свежи цветове, нежни кълнове. Началото на нов цикъл, каза си тя. Върна се към оранжериите и си позволи да се пошляе безцелно. Семената, които бе засадила през зимата, сега бяха млади растения и изглеждаха много добре. Реши, че е време да започне да ги закалява през следващите няколко дни.

Заобиколи отзад и се отби да напълни хранилките за птици, които тя и Мак наглеждаха през зимата. Докато се прибере, вече бе започнало да захладнява. Помисли си, че когато слънцето залезе, сигурно ще стане студено.

Импулсивно извади една тенджерка. После се зае да кълца и реже, сипа вода, метна вътре и заледени кубчета с подправки, които бе

замразила предното лято. Когато супата закъкри на котлона, тя се върна на бюрото си, за да довърши заявките.

Около час по-късно слезе да я разбърка и хвърли разсеяно поглед през прозореца, когато чу някаква кола. Изненадана и зарадвана, тя побърза да отвори вратата на Джак.

— Хей, здравей.

— Имах среща и успях да приключа по-рано. Оставил съм якето си тук, затова реших да мина пътьом... Готвиш ли?

— Поразходих се и усетих, че захладнява, което ме накара да си приготвя една зеленчукова супа. Има достатъчно, ако проявяваш интерес.

— Всъщност, аз... Има мач по телевизията довечера и...

— И аз имам телевизор — тя пристъпи към него, намести вратовръзката му с лукава усмивка. — Понякога му разрешавам да показва и мачове.

— Наистина ли?

Леко подръпна вратовръзката му.

— Можеш да опиташ супата. Ако не ти хареса, ще ти донеса якето и можеш да се прибереш да гледаш мача у вас.

Ема се отдалечи и отиде да разбърка супата. Когато я последва, тя само надникна през рамо.

— Наведи се, отвори уста.

Джак я послуша и тя поднесе лъжицата към устата му да опита.

— Хубава е — веждите му се повдигнаха изненадано. — Много е хубава даже. Защо не съм знаел досега, че можеш да правиш супа?

— Никога не си се отбивал да си вземеш сакото, когато си приключил рано с някоя среща. Искаш ли да останеш на вечеря?

— Да. Благодаря.

— Ще ѝ трябва още около час. Защо не отвориш бутилка каберне?

— Добре — Джак се наведе и я целуна. Спря за миг и отново я целуна, бавно и нежно. — Радвам се, че се отбих.

— И аз.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Мексиканското и американското знаме гордо се развяваха едно до друго, когато родителите на Ема — мексиканка и янки, обединяваха културните традиции на двата народа в честването на Пети май.

Всяка година на просторната морава край дома се организираха различни игри и забавления — от бадминтон и боулинг на трева до надуваеми замъци и водни пързалки. Приятели, роднини и съседи се забавляваха и състезаваха, докато други седяха по масите за пикник и хапваха от апетитните плата със свинско и пилешко месо, топли царевични питки, купи с червен боб и чили, гуакамоле и салца, които бяха толкова люти, че направо изгаряха гърлото.

Лееха се литри лимонада, тъмна и светла бира, текила и ледени коктейли „Маргарита“, за да потушат пожарите.

Винаги, когато бе имал възможност да се отбие на някой от тези празници, Джак се бе удивявал каква армия от хора бяха в състояние да нахранят семейство Грант. Както и какво разнообразие от пилешки хапки и бургери, черен боб и ориз или картофена салата, плодова пита и ябълков пай предлагат.

Според него храната бе просто символ на пълното единение между Филип и Лусия.

Сега пийваше от бирата си и гледаше група гости, които танцуваха под звуците на трио китари и маримба.

Дел, който стоеше до него, отпи от своята бира.

— Страшно парти.

— Надминаха всички очаквания.

— Е, как се чувстваш тук в ролята на гадже на любимата дъщеря на домакините?

Джак понечи да възрази. Но това все пак беше Дел.

— Засега никой не е хукнал да вади пистолет.

— Рано е.

— Браун, ти си ми голяма утеха. Дали само си въобразявам, или сега има двойно повече деца, отколкото миналата година? Тоест

предишната година — спомни си той. — Миналата не успях да дойда.

— Може и така да е. Не мисля, че всички са им роднини. Но чух, че Силия пак е бременна.

— Да, Ема ми спомена. Ти сам ли дойде?

— Да — усмивката на Дел се разтегна бавно. — Не се знае кога ще ти излезе късметът, нали? Виж само онази блондинка със синята рокля. Страхотни крака.

— Да. Винаги съм смятал, че Лоръл има хубави крака.

Дел се задави с бирата.

— Това не е... ооо... — отрони той, когато Лоръл се обърна и се засмя. — Това е, защото не съм свикнал да я виждам с рокля — побърза да се извърне в противоположната посока. — Както и да е, има цял куп знойни брюнетки, готини блондинки, както и няколко червенкоси мацки. Повечето са необвързани. Но предполагам, че за теб времето за оглеждане на мадами вече е минало.

— Аз имам връзка, това не значи, че съм сляп или умрял — самата мисъл накара Джак да усети непривично напрежение между лопатките.

— Къде е Ем?

— Отиде да помогне на някой за нещо, свързано с храната. Двамата не сме сиамски близнаци.

Дел само повдигна вежда.

— Добре.

— Аз имам приятели, тя също и само някои от тях са общи. Не е нужно да сме един до друг непрекъснато.

— Така е — Дел замислено отпи от бирата си. — Е... онзи тип, когото целува в момента, чий приятел е — неин, твой или общ?

Джак се завъртя мигновено и забеляза края на целувката между Ема и някакъв тип с вид на скандинавски бог. Тя се засмя и размаха възбудено ръце, преди да улови грамадната му длан и да го поведе към групичка гости.

— Май не е от твоите приятели — отбеляза Дел.

— Защо не си... — той прехапа език, без да довърши предложението си, когато Лусия спря пред тях.

— Вие двамата трябва да хапнете нещо, вместо само да си стоите тук като красиви статуи.

— Обмислям всички варианти — увери я Дел. — Трябва да се вземат много отговорни решения, включително изборът между плодовата пита и ябълковия пай.

— Има също ягодов сладкиш и сладка баница.

— Виждаш ли? Не бива да се подхожда прибързано.

— Трябва да опитате от всичко и тогава да изберете. Я виж! — тя грейна в усмивка и разтвори широко ръце за прегръдка, когато Мак и Картър се приближиха към тях. — Макензи, успя все пак.

— Съжалявам, че закъсняхме. Снимките се проточиха по-дълго, отколкото очаквах — тя целуна Лусия по бузата.

— Вече си тук, това е важното. И ти! — Лусия се хвърли да прегръща Картър.

Той я вдигна във въздуха, за да засвидетелства отколешните им топли чувства.

— От години не си идвал на празника.

Картър се ухили.

— Станал е още по-мащабен.

— Защото и ние сме повече. Майка ти и татко ти са тук с децата на Даян. Както и Шери и Ник — продължи тя, говорейки за по-малката му сестра. — Даян и Сам ще дойдат скоро. Мак, бъдещата ти свекърва ми каза, че сватбените планове напредват.

— Всичко по реда си.

— Дай пак да видя пръстена. О! — тя намигна с усмивка на Картър, след като огледа диаманта върху ръката на Мак. — Прекрасен е. Ела, Силия още не го е виждала. Картър — подвикна тя, докато отмъкваше Мак настрана, — вземи си храна, питие.

Той остана неподвижен на мястото си.

— Не съм бил на празника поне десет години. Бях забравил какво е. Като истински карнавал е.

— Най-добрият в страната — отбеляза Дел. — Семейство Грант познават всички. В това число, както изглежда, и нашия механик и приятел от покера. Здравсти, Мал.

— Здравсти — с тъмни очила, износени джинси и черна тениска Мал се понесе към тях с две бири в ръка. — Искаш ли едната, Маверик? — предложи той на Картър.

— Може. Не знаех, че познаваш семейство Грант.

— Идват при мен за ремонт на колите си от около шест-седем месеца. Знаете как е. Преди да се усетиш, вече разказваш житейската си история на Лусия, хапваш от царевичните ѝ питки и си мечтаеш да зареже съпруга си и да избягате заедно на Мауи.

— Самата истина — потвърди Джак.

— Каза ми да намина след работа на парти по случай Пети май. Реших, че става дума за барбекю, може би малко по-официално, предвид повода, малко мексиканска бира, тортила — само поклати глава. — Да не би целият град да е тук?

— Мисля, че са поканили всички.

— Съжалявам, че се забавих толкова — Ема изтича към тях с „Маргарита“ в ръка. — Имаше непредвидени обстоятелства.

— Да, забелязах едно такова.

Тя се усмихна озадачено на Джак, после се обърна към Малкълм.

— Здравей, аз съм Емалин.

— Жената с кобалта.

— Аз... — очите ѝ се разшириха, после се изпълниха с разкаяние. — Да. Ти сигурно си Малкълм.

— Мал — той я огледа от глава до пети преценяващо. — Знаеш ли, добре, че приличаш на майка си, за която се надявам да се ожения някой ден. Иначе щях да ти прочета същото конско, което отнесе партньорката ти, защото я взех за теб.

— И напълно го заслужавам. Макар че вече си научих урока и съм много по-съвестна. Свършил си страхотна работа. Имаш истински талант. Чудех се дали би имал време да погледнеш и микробуса ми, ако го докарам другата седмица.

— Ама ти не само изглеждаш като нея, а?

Ема се усмихна и отпи от коктейла в ръката си.

— Имаш нужда от чиния — каза тя — и много, много храна.

— Защо не ми покажеш къде... — Мал прехапа език, когато забеляза предупреждението в погледа на Джак, както и небрежния, но собственически жест, с който той погали косата на Ема. — Добре. По-добре сам да ида и да си взема нещо.

— И аз ще направя така — реши Картър.

Дел се подсмихна.

— Бирата ми май свърши — той поклати бутилката. — Е, коя е високата брюнетка? С розова блуза и прилепнали джинси?

— О... Пейдж. Пейдж Хавилер.
— Необвързана?
— Да.
— Ще се видим после.
— Трябваше да ме попита дали има поне малко мозък — отбеляза Ема, когато Дел се отдалечи. — Ще се отегчи до смърт след половин час или по-малко.
— Зависи какво правят през този половин час.
Тя се засмя и го погледна.
— Сигурно имаш право — хвана ръката му и леко я стисна. — Хубав ден, нали?
— Все не мога да си обясня как успяват да организират всичко.
— Подготвят се седмици наред и наемат цяла армия помощници за игралните полета и забавленията. А и Паркър помага за организацията. И като стана дума, аз...
— Кой беше мъжът?
— Мъжът ли? Има много мъже. Подскажи ми малко.
— Онзи, когото целуваше преди малко.
— Трябва ми още информация.
Усети го като удар в корема.
— Онзи, който прилича на принца на Дания.
— Принцът на... О, сигурно говориш за Маршал. Той е едно от обстоятелствата, които ме забавиха.
— Забелязах.
Тя наклони глава и между веждите ѝ се оформи лека бръчица.
— Той закъсня. Тук е с жена си и новороденото си момченце. Когато разбрах, че са пристигнали, влязох вътре да си поиграя с бебето. Има ли проблем?
— Не — *идиот*. — Дел тъкмо ме дразнеше за нещо и аз се хванах в капана му. Объркахме метафорите. Да се върнем отначало. Като стана дума...
— Излизахме за кратко преди години, аз и Маршал. Запознах го с жена му. Направихме сватбата им преди година и половина.
— Ясно. Извинявай.
Ема леко се усмихна.
— Той не ме сграбчи за дупето, както го направи една луда художничка.

— Много е загубил.

— Защо не се поразтъпчем, да поговорим с другите?

— Добра идея.

— О! — възкликна тя, когато тръгнаха един до друг. — Хрумна ми нещо. Понеже имам няколко задачи в града утре, мога да остана при теб тази нощ. Паркър дойде с моята кола, тъй като трябваше да сме тук по-рано, за да помогнем, но би могла да се върне с Лоръл. Така ще си спестя разходките напред-назад.

— Да останеш в моята къща?

Тя повдигна вежди и очите ѝ видимо охладняха.

— Мога да спя на дивана, ако не искаш компания в леглото.

— Не. Просто си мислех, че ще трябва да се прибиращ след всичко тук. Обикновено започваш работа доста рано сутрин.

— Утре имам работа в града и няма да ставам чак толкова рано. Но ако е проблем...

— Не — той спря и я завъртя, така че да застанат лице в лице. — Всичко е наред. Добре е. Но нямаш ли нужда от разни неща... за утре?

— Сложих някои лични вещи в колата си, когато ми хрумна тази мисъл.

— Значи всичко е уредено — той се наведе да я целуне.

— Струва ми се, че имаш нужда от още една бира.

Вдигна глава, сепнат от гласа на баща ѝ.

Филип се усмихваше. Небрежно, би си казал всеки, помисли Джак. Но не и този, който тъкмо е кроил планове да спи с дъщеря му.

— Тъмна бира, нали? — Филип му подаде бутилка.

— Да, благодаря. Страхотно парти, както винаги.

— Любимият ми празник — Филип прегърна Ема през раменете. Небрежно, с много обич. Собственически. — Сложихме началото на тази традиция през пролетта, когато Лусия беше бременна с Матю. За приятели, роднини, деца. Сега нашите деца са пораснали и имат собствени семейства.

— Настроен си сантиментално — обади се Ема и повдигна лице, за да го целуне по брадичката.

— Още те виждам как тичаш по моравата с приятелите си, мъчиш се да спечелиш награда за хвърлянето на обръч или да намериш някоя от сладките изненади, скрити из двора. Също като майка си и ти носиш колорит и жизненост.

— Татко.

Филип отмести поглед и се вторачи право в Джак.

— Късметлия е онзи, който получава този дар. И само мъдрият може да го оцени.

— Татко! — повтори тя, но с предупредителен тон.

— Човек не получава безброй съкровища — каза той и я тупна с пръст по носа. — Ще ида да проверя скарата. Не бива да я оставям дълго на братята ти и чичовците ти. Ще се видим по-късно, Джак — кимна той и се отдалечи.

— Извинявай. Просто не може да се сдържи.

— Няма нищо. Личи ли колко се изпотих?

Тя се засмя и обви кръста му с ръка.

— Не. Хайде да покажем на тези хлапета как се търсят лакомства, какво ще кажеш?

По-късно двамата седнаха на тревата, за да погледат тийнейджърите, които играеха футболен мач. Паркър се присъедини към тях, свали сандалите си и приглади полата на разкроената си рокля.

— Футбол през нощта — подхвърли Джак. — Това не се вижда често.

— Ти играеш ли? — попита Ема.

— Това не е моята игра. Дай ми бейзболна бухалка, американски футбол или кош. Но обичам да гледам.

— Ти обичаш да гледаш всичко, свързано с топка — Мак се отпусна на земята до тях и дръпна Картър до себе си. — Ядох прекалено много. В чинията ми постоянно имаше храна.

— О, направо срамота — измърмори Ема, когато топката бе отнета от противников играч. — Какво си мисли той, че топката има очи ли, или радар?

— Харесваш ли футбола?

Тя погледна косо Джак.

— Бях в отбора на университета. Играехме в щатския шампионат.

— Сериозно?

— И двете бяхме капитани — добави тя и посочи себе си и Паркър.

— Бяха жестоки — Лоръл коленичи на тревата до Паркър. — Двете с Мак ходехме на мачовете и искрено съжалявахме противниците им. Хайде — тя побутна приятелката си с лакът. — Излезте и им сритайте задниците.

— Хм. Искаш ли? — обърна се и Ема към Паркър.

— Ем, минаха повече от десет години.

Ема се надигна на колене, за да може да плесне с длани по бедрата си.

— Нима казваш, че сме прекалено стари, за да се опълчим на тези вързани в краката хлапаци? Нима казваш, че си загубила... спортния си дух?

— О, по дяволите. Само един гол.

— Хайде да им покажем.

Също като Паркър и тя събу сандалите си.

Очарован, Джак остана загледан в двете жени в красиви пролетни рокли, които вървяха по игрището.

Имаше кратко обсъждане, подигравателни викове, няколко подсвирквания.

— Какво става? — Мал се приближи и се загледа в двете групички.

— Ема и Паркър ще им разкажат играта — обади се Лоръл.

— Виж ти. Това ще е интересно.

Играчите застанаха едни срещу други на тревата под светлината на силните прожектори, като отборът на Ема и Паркър получи топката. Двете се спогледаха и Ема вдигна три пръста, а после — два. Паркър се засмя, сви рамене.

Топката профуча във въздуха. Ема я подаде на Паркър, която я пое и си проправи път през трима противникови играчи с такава бърза игра с краката, че подигравателните викове се превърнаха в окуражителни.

Тя се завъртя, финтира, после изстреля рязко топката към другия край на полето, където Ема скочи да я посрещне. Тя отбеляза гол с невероятен фалцов удар, който остави вратаря с отворена уста.

В пълен синхрон Ема и Паркър вдигнаха високо и двете си ръце и извикаха.

— Винаги го правят — обясни Мак на групичката около нея. — Никаква скромност. Давайте „Червеношийки“!

— Така се казва женският отбор по футбол — обясни Картър. — Птицата е символ на щата.

Когато Паркър понечи да напусне полето, Ема я сграбчи за ръката. Джак я чу да казва:

— Още един.

Паркър поклати глава, но Ема настоя. Паркър прихвана полата си, разпери я, но Ема ѝ отвърна нещо, което накара бившата ѝ съотборничка да се засмее.

Заеха защитна позиция срещу противниците си, които вече изпитваха значително по-голямо уважение към тях. Бореха се здраво, блокираха, отблъскваха атаките и устояваха на противниковия отбор.

Усмивката на Джак се разтегли още повече, когато видя как Ема удря с рамо противников играч. И изглеждаше прелестна и в същото време, осъзна той, доста опасна. Нова вълна на страст се надигна в него, когато атакува играча с топката. Тя протегна крак — господи, виж я само! — и разконцентрира тийнейджъра по време на паса му.

Винаги нащрек, Паркър скочи да се пребори за следващата висока топка и полата ѝ се разпери, докато изпълняваше перфектен удар с глава.

— Виж ти, виж ти — измърмори Мал.

— Засада! — викна Лоръл, когато Ема закова топката. — Ууу!

Ема избегна опита на противниковия играч да ѝ отнеме топката с рязка смяна на посоката. Направи „ножица“ във въздуха и върна на Паркър, която я изстреля право между краката на вратаря.

Високо вдигнати ръце, вик, после Паркър прегърна Ема през рамо.

— Свършихме ли?

— О, и още как — Ема си пое дълбоко въздух. — Вече не сме на седемнайсет, но все пак. Почувствах се страхотно.

— Да си тръгнем, докато водим в резултата — вдигнаха хванатите си ръце, поклониха се под аплодисментите на публиката и напуснаха полето.

— Скъпа — обади се Джак и улови ръката на Ема, за да я дръпне при себе си на тревата, — жестока си.

— О, да — тя се пресегна за бутилката вода, която Мак ѝ предложи. Но преди да успее да пийне, устата ѝ бе завладяна от Джак.

Целувката заслужи още аплодисменти.

— Роб съм — измърмори той близо до устните ѝ — на жена, която може да направи такава перфектна „ножица“.

— Сериозно? — лекичко гризна долната му устна. — Трябва да видиш удара ми с пета.

— Когато и където кажеш.

Мал пресрещна Паркър в края на игралното поле и ѝ предложи едната от двете бири, които държеше.

— Искаш ли?

— Не. Благодаря.

Заобиколи го и си взе минерална вода от хладилната чанта на земята.

— Кой фитнес посещаваш, „Леге“?

Тя отвори бутилката.

— Имам си собствен.

— Ясно. Бива си те. Занимаваш ли се с нещо друго?

Паркър отпи бавно от водата.

— Свиря на пиано.

Той я наблюдаваше как се отдалечава и лениво отпиваше от бирата.

Лоръл седеше на стъпалата към верандата на къщата, опряла лакти на горното стъпало, с полузатворени очи. Тишината я обгръщаше отвсякъде, както и уханието на трева, на градина.

Чу стъпките, но остана със затворени очи. И мислено се помоли закъснелият гост, който явно си тръгваше, да я подмине и да я остави да се радва на самотата си.

— Добре ли си?

Де такъв късмет, помисли си тя и отвори очи, за да погледне Дел.

— Да. Само си седя тук.

— Виждам.

Седна до нея.

— Сбогувах се с домакините. Паркър още е вътре — или навън, заета с обичайната си проверка дали не е останало още нещо за вършене. Аз пих прекалено много текила и вече не ме е грижа дали има нещо за вършене.

Той я погледна по-внимателно.

— Ще те закарам вкъщи.

— Дадох ключовете от колата си на Паркър. Тя ще закара и двете ни. Няма нужда от спасяване, сър.

— Добре. Чух, че „Червеношийките“ са се завърнали с гръм и трясък. Съжалявам, че съм го изпуснал.

— Бяха убийствени, както винаги. Предполагам, че си бил ангажиран с друго — тя погледна назад и настрани с комична загриженост. — Сам ли си, Дилейни? С такъв богат избор днес? Не мога да повярвам, че „Червеношийките“ забиха гол, а ти — нищо.

— Не стигнах до голлинията.

Тя се опита да подсвирне и го сбута с лакът.

Устните му се извиха в крива усмивка.

— Скъпа, явно си пиана.

— Да, така е. Утре ще съм адски ядосана на себе си, но точно сега? Чувствам се добре. Не помня кога за последно съм пила прекалено много текила или съм прекалявала, с каквото и да е. Можех да го направя.

— Моля?

— Нямам предвид футбола — разсмя се сама на шегата си и отново го сбута с лакът. — С един много готин тип на име... все едно, та той ме сваляше. Но аз съм си наложила сексуален морат... марат... Чакай. Сексуален мо-ра-то-ри-ум — каза тя, произнасяйки отчетливо всяка сричка.

Той се усмихна и отметна златистия кичур зад ухото ѝ.

— Така ли?

— Да, така. Пиана съм и съм си наложила онова нещо, което ти казах току-що и не искам да го повтарям сега — тя тръсна глава и кичурът, който той бе пригладил, отново се спусна пред лицето ѝ, после му се усмихна закачливо. — Нали не се каниш да ме сваляш?

Усмивката му угасна.

— Не.

Тя отново подсвирна неуспешно, облегна се назад, после махна няколко пъти отсечено с ръка, за да го пропъди.

— Хайде, върви си.

— Само ще поседя тук, докато се появи Паркър.

— Господин Браун, Дилейни Браун, не ви ли омръзва понякога да спасявате хората?

— Не те спасявам. Просто си седя.

Да, помисли си тя, само си седи в прекрасна пролетна вечер, под обсипаното със звезди небе и сладкото уханье на първите рози във въздуха.

Ема паркира зад колата на Джак и взе дамската си чанта. Излезе от автомобила, отвори багажника и се усмихна, когато той се наведе да извади куфара с нещата ѝ за преспиване.

— Няма ли да измърмориш: „Какво, по дяволите, има вътре?“

— Всъщност мислех, че ще е много по-тежък.

— Ограничих се. Не те попитах в колко часа трябва да ставаш утре.

— Към осем. Не е много рано.

Тя го хвана за ръка и закачливо залюля заключените им длани.

— Ще ти се отплатя за гостоприемството, като направя закуска. Ако имаш някакви продукти.

— Вероятно имам — тръгнаха нагоре по стълбите към задната врата, която водеше към апартамента над офиса.

— Лесно е, когато живееш там, където работиш, нали? Макар понякога да си мисля, че в крайна сметка работим повече, отколкото ако имахме ясно определени граници. Харесвам тази сграда. Има особен характер.

— Влюбих се в нея — каза той, докато отключваше.

— Подхожда ти. Отвън личи характер и стил, а вътре има чисти линии и балансирано разпределение на пространството — добави тя, когато пристъпи в кухнята.

— Като стана дума за чисти линии и баланс, още не мога да намеря думи, за да опиша футболното зрелище.

— Онова импулсивно решение вероятно ще накара бедрените ми мускули да протестираут утре сутрин.

— Мисля, че бедрените ти мускули могат да понесат натоварването. Казвал ли съм ти, че имам слабост към жените в спорта?

Тя го последва през апартамента към спалнята.

— Не е нужно. Знам, че имаш слабост към жените и харесваш спорта.

— Събери ги заедно и с мен е свършено.

— И си роб на женската „ножица“ — тя се надигна на пръсти и лекичко го целуна по устните. — Трябваше да ме видиш с футболна униформа.

— Пазиш ли я още?

Тя се засмя, остави куфара си на леглото и дръпна ципа.

— Много ясно.

— Вътре ли е?

— За съжаление, не. Но нося това... — тя извади нещо много прозрачно, късо и черно. — В случай че проявиш интерес.

— Мисля, че днес наистина е прекрасен ден.

Сутринта тя приготви пържени филийки и направи нещо с нарязана на тънки резенчета ябълка, така че хапките бяха хрупкави и сладки.

— Това е страхотно. Флорален дизайнер, футболен шампион, магьосница в кухнята.

— Имам много таланти — седеше срещу него в нишата, която той използваше за хранене. Според нея тук липсваха малко цветя, някакви ярки и свежи цветя в една медна ваза. — Вече нямаш никакви яйца и млякото ти е на свършване. Аз ще ходя да пазарувам днес, така че мога да взема някои неща и за теб, ако искаш.

Забеляза сепването и колебанието му, преди да отговори.

— Не, благодаря. Ще отскоча до пазара по-късно през седмицата. Как са бедрените ти мускули?

— Добре — твърдо реши да не прави проблем от нежеланието му да ѝ позволи да пазарува вместо него. Макар че ставаше въпрос за няколко яйца, за бога. — Предполагам, че проклетият тренажор си върши работата. Ти как поддържаш форма?

— Ходя на фитнес три или четири пъти седмично, играя баскетбол, такива неща.

Тя го погледна обвинително с присвити очи.

— Обзалагам се, че ти харесва. Фитнесът.

— Да, харесва ми.

— Както и на Паркър. Мисля, че и двамата сте луди.

— Да поддържаш форма, е лудост?

— Не, но е лудост да харесваш онова, което е нужно, за да поддържаш форма. Разбирам нуждата от тренировки, но смятам, че е естествено да гледаш на тях като на задължение, досадна работа, необходимо зло. Като на брюкселско зеле.

В очите му грейна весело пламъче.

— Брюкселското зеле е зло?

— Разбира се. Всички го знаят, но не си признават. Такива едни малки зелени топчици от зло. Така, както кляканията са форма на мъчение, измислено от хора, които поначало няма нужда да правят такива упражнения. Мръсници.

— Намирам за очарователна философията ти относно фитнеса и храненето.

— Откровеността е очарователна — тя се наслади на последната глътка от кафето си. — Като дойде лято, поне мога да използвам басейна. Много полезно и забавно. Е, трябва да бягам горе и да се изкъпя, понеже се потих над горещия котлон, докато ти беше под душа. Ще гледам да съм бърза, за да не те задържам — тя се извърна и погледна часовника над печката. — Много бърза.

— О... виж, няма нужда да бързаш. Просто ще затвориш задната врата на тръгване и тя ще се заключи.

Тя се усмихна доволно.

— Тогава първо ще изпия още една чаша кафе.

Позволи си да се позабави малко — първо с кафето, а после и под душа. Увита в хавлиена кърпа, тя нанесе крем върху кожата си, после отвори тубичката с овлажнител за лицето си.

Тъкмо бе започнала с грима си, когато забеляза Джак да влиза в стаята; в огледалото забеляза начина, по който мигновено огледа разхвърляните от нея тубички и бурканчета по плота в банята. Беше просто мигновена реакция, но нямаше как да сбърка смутения му вид — и не би могла да отрече болката в сърцето си.

— Трябва да тръгвам — ласката му, когато погали с ръка мократа ѝ коса, бе много нежна, както и целувката му. — Ще се видим ли после?

— Разбира се.

Остана сама и довърши грима си, после и прическата. Облече се и си събра багажа.

Когато приключи, се върна в банята, старателно изтърка мивката и плота, докато не се увери, че не е оставила никаква следа от себе си или от нещата си на негова територия.

— Няма нужда да се паникьосваш, Джак — измърмори тя. — Всичко е чисто. Всичко е само твое.

Когато излизаше, спря за миг и остави бележка на кухненския плот.

„Джак, забравих, че съм заета довечера. Ще се чуем по-късно.

Ема.“

Имаше нужда от почивка.

Провери дали задната врата се е заключила зад нея и занесе куфара си до колата. След като се настани зад волана, тя взе телефона си и се обади на Паркър.

— Здравсти, Ема. Тъкмо говоря с...

— Няма да те задържам. Може ли да си направим женско парти довечера?

— Какво има?

— Нищо. Наистина. Просто имам нужда от женско парти.

— Навън или у дома?

— У дома. Не ми се излиза.

— Ще се погрижа.

— Благодаря. Ще се прибера до няколко часа.

Ема затвори.

Приятелки, помисли си тя. Най-добрите приятелки. Те никога няма да те разочароват.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Реагирах пресилено.

След един напрегнат ден, през който неведнъж бе премисляла поведението на Джак, Ема най-сетне се бе успокоила.

— Ние ще отсъдим дали е било така — Лоръл зае мястото си в салона на третия етаж, после захапа парче от феноменалната домашна пица на госпожа Грейди.

— Не е направил нищо лошо. Дори не е казал нищо лошо. Ядосана съм на себе си.

— Добре, но ти имаш навика да се ядосваш на себе си, вместо на другите. Дори когато другите го заслужават — Мак си наля чаша вино и подаде бутилката на Лоръл.

— Не. Мъча се да преодолея последствията от огромно количество текила. Може да ми отнеме няколко дни.

— Не съм такава — Ема се намръщи на пицата си. — От думите ти излиза, че съм наивна глупачка.

— Не си глупачка. Просто си много толерантна и състрадателна по природа — Ема вдигна чашата си и Мак я напълни. — Затова, когато се ядосаш на някого, наистина е сериозно.

— Не съм мекушава — отвърна Ема.

— Това, че не си корава като нас, не те прави мекушава — изтъкна Лоръл.

— Мога да бъда корава.

— Можеш — съгласи се Мак и потупа окуражително Ема по рамото. — Имаш нужните умения и сили. В повечето случаи просто не ти стига смелост.

— Това, да си добър по душа, не е недостатък на характера — прекъсна ги Паркър. — Искане ми се да вярвам, че всички сме добри по душа.

— Освен мен — Лоръл вдигна кутията си диетична кола.

— Да, освен теб. Защо просто не ни кажеш какво те е разстроило, Ема?

— Ще ви прозвучи глупаво, дори дребнаво — загледа се замислено във виното си, а после сведе поглед към бонбоненорозовия лак на ноктите на краката си. — Той просто пази личното си пространство, дома си. Не е казал нищо наистина, но има някаква невидима граница около територията му. Всъщност казвал го е и по-рано. Ти го помниш, Мак.

— Подскажи ми.

— Беше миналата зима, когато реши да преустроиш спалнята си. Да разшириш гардероба. Беше откачила, задето Картър е оставил някои свои вещи при теб. Тогава се отби Джек и се съгласи с теб. Наговори всички онези неща за това какво се случва, когато оставиш човека, с когото имаш връзка, да маркира територията си.

— По-скоро се шегуваше. Но ти се ядоса — спомни си Мак. — Тръгна си.

— Каза, че жените започват да си оставят нещата по целия плот в банята, а после искат и чекмедже. И преди да се усетиш, превземат територията ти. Сякаш, ако си оставил четката си за зъби там, това значи, че си готов да хукнеш за пръстен към „Тифани“.

— Развикал се е, защото си искала да си оставиш четката в банята му? — попита невярващо Лоръл.

— Не. Не точно, защото изобщо не съм споменавала проклетата четка. Но всъщност става въпрос за това. Дори и когато излизаме навън и неговата къща е по-близо, винаги се връщаме тук. Снощи го попитах дали мога да остана при него, защото бездруго трябва да съм в града сутринта, а той... той се поколеба.

— Може би домът му не е бил за показване — предположи Мак. — Трябвало е да помисли дали не е оставил мръсни чорапи или списания с голи мацки някъде наоколо и дали е сменял бельото в спалнята през последното десетилетие.

— Не е това. Домът му винаги е чист и подреден, което вероятно е част от проблема. Той обича всичко да е на мястото си. Като Паркър.

— Хей.

— Така е — повтори Ема с усмивка, в която имаше много любов и извинение. — Такъв е по природа. Въпросът е, че ти няма да имаш нищо против, ако някой си остави четката за зъби, след като е преспал при теб. Просто ще сложиш тази четка на подходящото място.

— Кой е мъжът? Мога ли да получа име, адрес и снимка?

Поуспокоена, Ема успя да се разсмее.

— На теория. Както и да е. Докато закусвахме, аз подхвърлих, че ще ходя на пазар. И понеже му бяха свършили млякото и яйцата, предложих да купя. И тогава го забелязах отново. Същото колебание, преди да благодари и да откаже. Но върхът беше, когато се качи горе. Тъкмо си слагах грим и вярно, виновна съм, бях разхвърляла нещата си по плота в банята. На лицето му се появи онова изражение, което показва, че е раздразнен и нещо го кара да стои... нащрек. Казах ви, че ще прозвучи глупаво.

— Не е глупаво — поправи я Паркър. — Почувствала си се нежелана и неканена.

— Да — Ема затвори очи. — Точно така. Не мисля, че го е направил нарочно и дори, че го съзнава напълно, но...

— Няма значение. Всъщност неволната обида е по-лоша.

— Да — повтори Ема и погледна Паркър с благодарност. — Благодаря ти.

— Какво направи ти? — попита Лоръл.

— Да направя ли?

— Да, Ем, какво направи. Каза ли му например да не се впряга толкова, защото това е само четка за зъби или спирала за мигли все пак.

— Той отиде на работа, а аз прекарах половин час в разтребване и се погрижих да не оставя и пращинка от проклетата спирала в скъпоценното му лично пространство.

— О, да, това ще му даде да разбере — обади се Лоръл. — Аз щях да си сваля сутиена и да го окача на душа, а после да му оставя любовно послание с червило на огледалото. О, и щях да купя огромна кутия с тампони и да оставя и тях на плота. Да му е за урок.

— Няма ли така да подкрепиш неговата теза?

— Не, защото няма никакво право. Вие спите заедно. Независимо в чие легло сте в момента, другият има нужда от някои вещи от първа необходимост. Ти дразниш ли се, когато той остави четката си за зъби или самобръсначката си у вас?

— Не ги оставя. Никога.

— О, стига. Не ми казвай, че никога не забравя да...

— Никога.

— О, боже — Лоръл се облегна назад. — Истински маниак, а?

Мак вдигна ръка и се усмихна гузно.

— Искам само да кажа, че и аз бях такава донякъде. Е, не толкова... вманиачена. Понякога забравях или оставях свои неща у Картър, както и той. Но именно това ме подтикна към онова, за което говореше, Ем. Сакото му, самобръсначката му, всички онези неща, пръснати сред моите. Не самите вещи, колкото онова, което означаваха. Че той е тук. Наистина е тук и не е само секс. Не е нещо незначително и маловажно. А истинско — Мак вдигна рамене, разпери ръце. — Паникьосах се. Един невероятен мъж беше влюбен в мен и аз се изплаших. Джак вероятно изпитва нещо подобно.

— Не съм споменала нищо за любов.

— Може би трябва — Паркър се надигна и подви крака под тялото си. — По-добре сложи картите на масата. Ако той не знае какво изпитваш, Ема, как би могъл да вземе под внимание тези чувства?

— Не искам да взема под внимание моите чувства. Искам само да чувства онова, което чувства, да бъде, какъвто е. Ако не беше такъв, какъвто е, изобщо нямаше да се влюбя в него — тя въздъхна и отпи от виното. Защо ли някога съм си мислила, че да си влюбен, е прекрасно?

— Така е, след като изгладите недоразуменията — увери я Мак.

— Част от проблема е, че вече го познавам достатъчно добре и мога да усетя и най-незабележимата реакция... — тя изпусна дълга въздишка и отпи от виното. — Мисля, че не трябва да съм толкова чувствителна. Просто трябва да спра да виждам всичко в романтична светлина.

— Трябва да чувстваш онова, което чувстваш, и да бъдеш такава, каквато си.

Ема примигна, когато чу собствените си думи от устата на Паркър.

— Така е, нали? И предполагам, че трябва да поговоря с Джак за всичко.

— Аз предпочитам голямата кутия с тампони. Няма нужда от думи — Лоръл сви рамене. — Но щом искаш да се държиш като разумна и зряла жена...

— Не го искам особено, но се уморих да се цупя някъде около обяд. Бих искала да разбера как ще ни се отрази един спокоен разговор. Другата седмица, може би. Вероятно и на двама ни е нужно малко време.

— Трябва да имаме една свободна от работа и от мъже вечер всеки месец.

— Ние така или иначе го правим — напомни Мак на Лоръл.

— Но само спонтанно, което всъщност е добре. Сега обаче, когато половината от нас са обвързани с мъже, трябва да го направим официално. Презареждане на естрогена.

— Никакви мъже, никаква работа — Ема кимна. — Звучи...

Телефонът на Паркър звънна. Тя погледна екрана.

— Уилоу Морън, първата събота на юни. Няма да ми отнеме много време. Здравей, Уилоу! — бодро каза тя в телефона и се запъти към вратата. — Не, няма проблем. Затова съм насреща.

— Е, почти никаква работа. И повече пица за мен — Лоръл си взе още едно парче.

Въпреки няколко прекъсвания Ема реши, че вечерта е била тъкмо онова, от което е имала нужда. Малко лично пространство, малко време с приятелки. Прибра се у дома с усещането за приятна умора. Докато се качваше към горния етаж, тя мислено прегледа графика си за следващите няколко дни. Нямахше да ѝ остане и миг за отдих, осъзна тя. Но може би тъкмо от това се нуждаеше.

Прекоси стаята и взе телефона, който нарочно бе оставила тук, и забеляза, че има съобщение от Джак на гласовата си поща. Адреналинът ѝ мигновено се покачи. Толкова мигновено, че сама си наложи да остави отново телефона. Едва ли беше нещо спешно, иначе щеше да позвъни в голямата къща.

Можеше да почака до сутринта.

О, кого всъщност заблуждаваше?

Седна на леглото и прослуша съобщението.

„Здравей. Съжалявам, че те изпуснах. Виж, двамата с Дел смятаме да поработим още върху развращаването на Картър и ще го заведем на мач в неделя. Мисля, че бих могъл да се отбия по някое време в събота. Какво ще кажеш да ти върна жеста и да приготвя закуска, преди да отвлечем Картър? Обади ми се, когато можеш. Ще поработя върху някои скици за твоя охладител и... Ще си мисля за теб.

Как си облечена?“

Накара я да се засмее. Винаги успяваше да я разсмее, помисли тя. Беше мило съобщение. Внимателно, забавно, пълно със загриженост.

Какво още искаше?

Всичко, призна си тя. Искаше всичко.

Сериозният разговор можеше да почака. Каза си, че е прекалено заета, за да води такива разговори. Графикът за май беше плътно зает със сватби и тържества по случай Деня на майката. Когато не бе затрупана до уши с цветя, беше затънала в планирането на следващия проект.

Заради натоварения ѝ график беше по-логично Джак да идва при нея, когато и двамата имаха време. Казваше си, че трябва да е благодарна, че има връзка с мъж, който не се оплаква от това, че тя работи през уикендите и до късно вечерта — и на когото можеше да се разчита да ѝ подаде ръка, ако е наоколо.

В един дъждовен майски следобед тя работеше сама. За щастие. Вместо досадното бърбене на Тинк и Тифани тя чуваше само шумоленето на дъжда и вятъра, които ѝ действаха успокояващо.

Довърши букета за кумата, после стана за миг и се протегна. Обърна се и подскочи като заек, когато забеляза Джак.

Шокираният ѝ писък премина в смях, докато притискаше ръка до гърдите си.

— Господи! Уплаши ме.

— Извинявай. Съжалявам. Чуках, виках, но е трудно да се мериш с божия гняв, изливащ се навън.

— Прогизнал си.

— Да — прокара ръка в косата си и разпръсна капчици наоколо. — Дъждът провали последната ми среща на обекта, затова реших да се отбия. Хубав е — добави той и кимна към букета.

— Нали? Тъкмо щях да го занеса в охладителя и да започна с булчинския. Можеш да си сипеш кафе, да се подсушиш.

— Точно това се надявах да чуя — приближи се да я целуне и погали с длан гърба ѝ. — Донесох скиците, за да ги прегледаш. Когато

имаш минутка. Ако времето позволява, ще започнат ремонта при Мак в понеделник сутрин. Рано. Предупредена си.

— Колко вълнуващо. Те знаят ли?

— Първо се отбих в студиото. Искаш ли кафе?

— Не, благодаря.

Ема отиде до хладилното помещение, върна се и се настани удобно с цветята, инструментите си и картината, която искаше да създаде, в главата си.

Вдигна очи, когато го чу да се връща.

— Никога досега не съм те гледал как работиш на този етап. Ще ти преча ли?

— Не. Сядай. Говори ми.

— Видях сестра ти днес.

— О?

— Случайно се срещнахме в града. Трябва ли ти снимка или скица?

— Често използвам и двете, но за този... — тя леко тупна с показалец слепоочието си. — Бели къдрави рози, бледа калина за акцент. Лек каскаден ефект и букетът ще бъде едновременно нежен и романтичен. Ще накарам тези испански красавици да разцъфтят напълно.

Джак я наблюдаваше, докато тя подрязваше и връзваше на фона на гръмотевиците, които отекваха навън.

— Мислех, че това е букет.

— Точно така.

— За какво ти е вазата?

— Напоила съм пяната, прикрепих дръжката. Виждаш ли тази част? — тя наведе вазата. — Държа я здраво закрепена във вазата, за да мога да добавям цветята, да придам правилната форма, подходящата извивка.

— Как се справяте, когато другите работят тук заедно с теб?

— Хм?

— Всички ли се нареждате тук? Като на конвейер?

— И да, и не. Всички заставаме тук, но всяка работи по задачата, която съм ѝ определила. Вероятно си мислел, че аз правя част от букета, а после го подавам на Тинк да го довърши.

Тя продължи да работи в тишината, нарушавана от редки гръмотевици и шумоленето на дъжда.

— Нужен ти е Г-образен работен плот — той отново огледа мястото, инструментите, контейнерите. — Или може би с формата на подкова. С чекмеджета и контейнери над и под него. Ти работеше сама, когато проектирах това помещение. Вече не е функционално. Нужно ти е място за компостер за органичните отпадъци, както и контейнер за неорганичния боклук. Тук влизат ли клиенти, докато работите?

Тя засмука пръста, който бе убола на случайно оцелял бодил.

— Понякога.

— Добре.

Джак излезе от стаята.

Върна се, отново мокър до кости, с бележник, който явно бе взел от колата си.

— Продължавай да работиш — каза той. — Искам само да нанесе някои корекции върху проектите, които вече съм нахвърлил. Ще се наложи да преместим тази стена.

— Да я преместим ли? — вниманието ѝ се насочи към него. — Стената?

— Ще я махнем, ще открием работното ти място и изложбената част. Така ще имаш повече и по-функционално работно пространство. Прекалено голямо е за сам човек, но... Извинявай — той вдигна поглед от чертежите си. — Мисля на глас. Досадно е.

— Не, няма нищо — но беше малко странно, помисли си тя, двамата да работят заедно в дъждовния следобед.

Поработиха мълчаливо известно време, при което откри, че Джак обича да си мърмори с молив в ръка. Нямахше нищо против, но се изненада, че има какво да научи за него.

Когато приключи, тя извади букета, вдигна го и го завъртя, за да го огледа от всички страни. И забеляза, че и той я наблюдава.

— Ще изглежда по-пищен и по-нежен, когато розите се разтворят.

— Работиш бързо.

— Този тип букет не изисква много труд — стана и се обърна към голямото огледало. — Роклята е много пищна, с многобройни детайли, затова този по-простичък и семпъл букет ще ѝ подхожда.

Никакви висящи панделки, само нежната дъга на цветята. Носи се ето тук, пред талията, с две ръце. Ще бъде...

Погледът ѝ срещна неговия в огледалото и тя долови леко напрежение в очите му.

— Не се тревожи, Джак. Не се упражнявам.

— Хм?

— Трябва да го сложа в охладителя.

Когато се запъти натам с цветята, той се обади откъм вратата на помещението.

— Мислех си, че бялото ти подхожда... Във всеки един смисъл. Но и всичко друго ти отива. Смятах, че никога не носиш цветя, защото е прекалено банално за теб. Но може би и в това греша.

Тя стоеше, заобиколена от ухания и цветя.

— Извинявай, не те чувам.

— Връщам се след минутка.

Тя само поклати глава, когато той отново хукна. Излезе и затвори вратата на хладилното помещение. Трябваше да почисти работния плот, а после да прегледа записките си за следващия ден.

— Винаги изпробвам букетите — каза тя, когато чу стъпките му, — за да съм сигурна, че са удобни за носене, че формата и избраните цветове и материи си подхождат.

— Ясно. Разбирам. И аз хващам чука поне веднъж на всеки обект. Просто за да получа усещане за сградата. Разбирам те, Ема.

— Добре тогава, само исках да... — тя замлъкна, когато забележа дългата и тънка кутийка в ръката му. — О!

— Имах среща в града и видях това. Сякаш ми извика от витрината на магазина: „Хей, Джак, Ема има нужда от мен“. И си казах, ами да, така си е. Затова...

— Купил си ми подарък — каза само тя, когато той ѝ подаде кутийката.

— Каза, че обичаш да получаваш цветя.

Ема отвори кутийката.

— О, Джак.

Гривната искреше от цветове, ярки и наситени — всеки камък бе малка, перфектно оформена роза.

— Но ти не носиш бижута с цветя.

Изненадата и удоволствието бяха изписани на лицето ѝ, когато вдигна очи.

— Сега вече ще нося. Красива е. Просто прекрасна — извади я и я сложи върху китката си. — Очарована съм.

— Чувството ми е познато. Дай насам, бижутерът ми показва как се закопчава. Ето, плъзга се насам, за да не се вижда.

— Благодаря ти. Толкова е... О, виж.

Той пое ръцете ѝ, изцапани и изподрани от работа, и ги поднесе към устните си.

— Гледам ги. Често.

— Сопвам ти се и ти ми подаряваш гривна с цветя — отпусна се в прегръдките му. — Ще трябва да го правя по-често — въздъхна и затвори очи. — Дъждът е спрял — измърмори тя, после се отдръпна леко. — Трябва да се поизмия, после да помогна за репетицията тази вечер. Но след това можем да пийнем по нещо или да хапнем на двора. Ако искаш да останеш.

— Искам да остана — внезапно очите му станаха много сериозни, докато се взираше в лицето ѝ. — Ема, мисля, че не съм ти казал достатъчно често колко много държа на теб.

— Знам, че е така — надигна се на пръсти и го целуна нежно. — Знам.

По-късно, когато тя отиде в голямата къща, Джак порови в шкафовете и намери нужните продукти, за да приготви нещо набързо. Нека да види, че може да стотви, когато се налага, помисли той. А и не очакваше от нея да му готви, когато оставаха у дома.

Както ставаше все по-често, осъзна той.

Дори можеше да приготви много прилично пиршество за двама поне това бе научил от връзката си с една дама, която бе главен готвач в изискан ресторант.

Малко чесън и зехтин, малко подправки и нарязани на ситно домати и можеха да хапнат спагети. Нищо сложно.

Беше ѝ правил закуска и преди, нали така?

Веднъж.

Защо се бе почувствал така, сякаш се възползва от нея, сякаш я приема за даденост, както бе смятал, че правят другите мъже?

Знаеше защо. Съвсем точно, призна си той, докато режеше и кълцаше.

Заради израза на лицето ѝ, когато очите им се бяха срещнали в огледалото, заради онази мигновена болка, преди раздразнението да я заличи.

„Не се упражнявам“.

Той наистина си мислеше за цветята, за гривната. Но инстинктът не я бе подвел напълно. Някъде в подсъзнанието си той се чувстваше... неспокоен. Или... нямаше представа, по дяволите. Но тази гледка — Ема, стиснала букета, го бе разтърсила, призна си той. Само за секунда.

И я беше наранил, засегнал бе чувствата ѝ. Последното нещо, което искаше, бе да я нарани.

Беше му простила и бе загърбила всичко, беше го изтрила от ума си. И не заради гривната, каза си той. Тя не бе от жените, които биха се огънали заради подаръци или биха се нацупили, ако се почувстват засегнат.

Тя беше... Ема.

Може би наистина я бе приемал като даденост на моменти. Това не биваше да се повтаря, след като вече го бе осъзнал. Щеше да е внимателен и толкова. Само защото излизаха заедно от...

Сепна се и си поряза пръста. Седем седмици. Не, почти осем, което си бе два месеца. А това на практика беше почти цял сезон.

Четвърт година.

Не помнеше откога не е измервал в месеци времето, в което се е срещал само с една жена.

След няколко седмици щеше да се окаже, че с Ема са прекарвали заедно цялата пролет и навлизат в лятото. И той нямаше нищо против, осъзна Джак. И дори нещо повече.

Не би искал да е с никоя друга.

Беше хубаво. Каквото и да означаваше това, беше му хубаво да знае, че тя ще се върне скоро и двамата ще хапнат заедно на двора. Наля си чаша вино и се зае да задушавя чесъна.

— Наздраве за остатъка от пролетта — каза си той и вдигна чаша, — а също и за предстоящото лято.

— Тревога! — Покатерена на върха на стълбата, с гирлянди в ръцете, Ема изви глава, за да види дисплея на пейджъра, който бе закачен за колана на панталона ѝ. — По дяволите. Гадост. Бойна тревога. Бийч, налага се ти да довършиш гирляндите. Тиф, венците. Тиф, ти отговаряш за всичко.

Тя побърза да слезе и Джак пристъпи напред.

— Внимателно. Не е въпрос на живот и смърт.

— Напротив, Паркър е дала сигнал „тревога“. Ела с мен. Понякога още един чифт ръце, особено мъжки, могат да се окажат много полезни. Ако е нещо само за жени, може би ще се върнеш тук да помогнеш с покриването на столовете. По дяволите. Движех се точно по график.

— Ще успееш.

Тя хукна като светкавица, прекоси терасата, изкачи на един дъх стълбите — които тепърва трябваше да се украсяват — и нахлу в коридора пред Булчинския апартамент.

Завари пълен хаос и истерия.

Тълпа от хора бе изпълнила коридора и всички бяха в различни стадии на обличане. Гласовете вече минаваха в регистъра, който само кучетата чуват. Сълзите се лееха като порой.

Сред цялата бъркотия Паркър стоеше като островче на спокойствието в бурно море. Но Ема забеляза хищните пръсти на отчаянието, които посягаха да я докопат.

— Успокойте се всички! Всичко ще бъде наред. Но трябва да се успокоите и да ме чуете. Моля ви, госпожо Карстеърс, моля, седнете тук. Само седнете за миг, поемете си въздух.

— Но моето бебче, милото ми бебче.

Картър си проби път напред — истински смелчага, и хвана хлипащата жена под ръка.

— Елате насам, седнете.

— Нещо трябва да се направи. Трябва да се направи.

Ема позна майката на булката. Не плачеше — засега, но лицето ѝ придобиваше цвета на домат. Тъкмо понечи да поеме нея или някой друг, който се нуждае от помощ, за да освободи Паркър, когато рязко изсвирване проряза въздуха и настъпи шокиращо мълчание.

— Добре, просто престанете всички! — разпореди се Лоръл. Беше с готварска престилка, оплескана, както изглеждаше, с малинов

сироп.

Паркър се възползва от шанса.

— Господин Карстеърс, защо не поседнете за миг до жена си? Младоженецът и шаферите му могат да се върнат в апартамента си, Картър ще им помогне. Госпожо Принстън, Лоръл ще заведе вас и съпруга ви на долния етаж. Да пийнете чаша чай. Дайте ми само петнайсет минути. Джак, би ли слязъл с Лоръл? Да предложим чай на господин и госпожа Карстеърс.

— А мъничко уиски? — попита господин Принстън.

— Разбира се. Само кажете на Джак какво предпочитате. Ема, можеш да ми помогнеш в Булчинския апартамент. Петнайсет минути, за всички се отнася. Само запазете спокойствие.

— Какво става? — попита Ема.

— Обяснявам набързо. Две от шаферките са с ужасен махмурлук и едната повръщаше зверски в банята преди минута. ММ се разстроила, когато отишла в Младоженския апартамент да види сина си, което на свой ред подразнило МБ — двете не се разбират особено добре. Разменили реплики, кипнали порядъчно и продължиха в същия дух, когато се появиха ядосани в Булчинския апартамент. Цялата драма явно дойде в повече на кумата, която е бременна в осмия месец и сега е с контракции.

— О, господи. Има контракции? В момента ли?

— Това са контракции на Бракстън-Хикс — лицето на Паркър изразяваше твърда решимост и непоколебима воля. — Съпругът ѝ се обади на лекаря и кумата го убеди да ни позволи сами да засичаме времето между контракциите засега. Мак и булката, както и останалите шаферки, които в момента не повръщат и не оплакват съдбата си, са до нея. Двете с булката са единствените, които запазиха самообладание. Като изключим Мак. Това е.

Паркър пое въздух и го задържа, после отвори вратата на Булчинския апартамент.

Кумата лежеше облегната на малкото диванче, бледа, но видимо спокойна, а булката — с пелерина от фризьорката, метната върху корсета и жарттиерите — беше коленичила до нея. В другия край на стаята Мак предлагаше студен компрес на една шаферка.

— Как си? — попита Паркър и побърза да отиде при бременната. — Искаш ли да извикам съпруга ти?

— Не. Нека остане с Пийт. Аз съм добре, наистина. Не съм имала контракции цели десет минути.

— Почти дванайсет са вече — поправи я булката и показа хронометъра.

— Маги, много съжалявам.

— Престани да го повтаряш — булката потърка окуражително рамото на приятелката си. — Всичко ще бъде наред.

— Трябва да си довършиш прическата и грима. Трябва...

— Мога да почакам. Всичко може да почака.

— Всъщност това е добра идея — намеси се Паркър с тон, който бе едновременно бодър, делови и жизнерадостен. — Ако не ти е удобно тук, Джийни, можем да те преместим в моята стая. Там е тихо.

— Не, тук съм добре, наистина. И бих искала да видя всичко. Мисля, че пак заспа — тя потупа издутината на корема си. Честно. Джен е по-зле, отколкото аз.

— Аз съм идиотка — шаферката с бледозелено лице затвори очи. — Маги, моля те, застреляй ме.

— Ще поръчам да донесат малко чай и препечени филийки. Би трябвало да помогне. Междувременно Ема и Мак са на ваше разположение. Връщам се след две минутки. Ако има нови контракции — обърна се Паркър към Ема, — незабавно ми звъни.

— Разчитай на мен. Хайде, Маги, да те разкрасим — тя помогна на Маги да се изправи и я предаде в ръцете на фризьорката. С хронометър в ръка, Ема се настани до бъдещата майка. — Е, Джийни, момче ли е?

— Да, първото ни дете. Има още четири седмици. Бях на преглед в четвъртък. Всичко е наред. И двамата сме добре. Как е майка ми?

На Ема ѝ бе нужен само миг, за да си спомни, че Джийни е сестра на младоженеца.

— Добре е. Превъзбудена и развълнувана естествено, но...

— Съсипана е — Джийни се засмя. — Само един поглед към Пийт в смокинг ѝ стига, за да се облее в сълзи. Чухме хлипанията ѝ чак тук.

— Което, естествено, засегна майка ми жестоко — обади се Маги от въртящия се стол, на който ѝ оправяха прическата. — После

двете се нахвърлиха една на друга като питбули. Джен повръщаше в банята, а Шанън беше свита на кълбо.

— Вече съм по-добре — Шанън, дребничка брюнетка, която в момента отпиваше нещо, приличащо на сок от джинджифил, им махна от мястото си.

— Криси е добре, затова изведе децата навън. Вече трябва да се връщат.

Преценила, че нещата в този сектор са под контрол, Ема погледна към Маги.

— Изглежда, подминахме критичните петнайсет минути като интервал между контракциите. Ако Шанън се чувства добре, може да поеме хронометъра, а аз ще изляза да потърся Криси и децата. Говорим за шаферката, малката шаферка с цветята и момченцето, което носи пръстените, нали?

— Да, моля те. Много благодаря. Пълна каша.

— Имало е и по-големи — предаде хронометъра на Шанън, погледна отново Джийни. Лицето ѝ бе възвърнало цвета си. Изглеждаше съвсем спокойна. — Мак, ще удържи ли крепостта?

— Няма проблем. Хей, да направим няколко снимки!

— Каква жестока жена — измърмори Джен.

Ема хукна навън. Забеляза майката на младоженеца, която хлипаше на терасата, закрила лице в кърпичката, докато съпругът ѝ я потупваше по рамото и мърмореше кротко:

— Стига, Иди. За бога.

Заобиколи ги и тръгна към главното стълбище. Паркър вече тичаше нагоре.

— Как е положението?

— Мисля, че може да намалим степента на тревога. Няма нови контракции, едната шаферка с махмурлук е много по-добре, а другата — трудно е да се каже. На булката ѝ оправят прическата, а аз отивам да доведа и последната шаферка с децата.

— В кухнята са, хапват курабийки с мляко. Ако можеш да поемеш малката шаферка и момченцето с пръстените, изпрати голямата шаферка горе. Госпожа Г. приготвя поднос с чай и препечени филийки. Искам да проверя как е младоженецът и да успокоя бъдещия татко, че всичко е наред.

— Отивам. ММ е на терасата, хлипа неутешимо.

Паркър стисна устни.

— Аз ще се оправя с нея.

— Успех — Ема побърза да слезе долу и тръгна към кухнята, когато Джак се появи откъм Голямата зала.

— Моля те, кажи ми, че горе няма жена, която ражда.

— Тази криза, изглежда, отмина.

— Е, слава богу.

— РНБ?

— Моля?

— Родителите на булката?

— Картър е с тях. Изглежда, преподава на техен племенник. А майката си оправя грима или нещо подобно.

— Добре. Трябва да намеря последната шаферка, да я пратя горе и да поема малката шаферка и момчето с пръстените.

Той смръщи вежди и се помъчи да си го представи.

— Както кажеш.

Ема поспря за миг.

— Ти се разбираш добре с децата, доколкото си спомням.

— Погаждаме се. Те са като големите, само че са по-дребни.

— Ако можеш да вземеш момченцето с пръстените — мисля, че е около петгодишно — и да го забавляваш петнайсетина минути, ще бъде чудесно. Можеш да го заведеш в Младоженския апартамент веднага щом получим сигнал, че всичко е под контрол. Аз ще кача момиченцето горе и ще помогна да я облекат — пейджърът ѝ се обади и тя го погледна с тревога. После въздъхна облекчено. — Тревогата е отменена и положението е стабилизирано. Добре.

— Тези деца нямат ли си родители? — попита той, докато я следваше към кухнята.

— Да, но двамата са сред главните участници в церемонията. Децата са брат и сестра, близнаци. Шаферката, която е с тях, е майка им. Таткото е шафер на младоженеца, така че можеш да заведеш горе момченцето след десетина-петнайсет минути. Само изчакай още малко, докато всички се успокоят. След като се погрижа за малката шаферка, трябва да се върна и да довърша украсата навън. И така...

Тя млъкна, пое дъх и се усмихна широко и безгрижно, преди да влезе в кухнята.

Час по-късно булката и шаферките бяха разкрасени, младоженецът и неговите шафери — изтупани и готови. Докато Мак подреждаше групичките за официалните снимки, а Паркър се грижеше двете майки да стоят на безопасно разстояние една от друга, Ема довършваше външната украса.

— Търсиш ли си нова работа? — попита тя Джак, който помагаше да сложат кальфите на последната редица столове.

— Категорично не. Не знам как може да правите това всеки уикенд.

Тя закрепил конусовидни вази с бледорозови божури на облегалките на някои от столовете.

— Никога не скучаем. Тинк, трябва да бягам да се преоблека. Гостите вече пристигат.

— Ние се справяме.

— Според Паркър ще закъснеем само с десетина минути, което е цяло чудо. В кухнята има храна за всички ви, когато приключите тук. Аз ще се върна след петнайсет минути. Джак, иди да пийнеш нещо.

— Такъв беше и моят план.

Ема се върна след дванайсет минути, сменила работните си дрехи с официален черен костюм. Беше заета да слага цветя в бутониерите, когато гласът на Паркър прозвуча в слушалката в ухото ѝ.

— Готови сме в Булчинския апартамент. Пускаме музика. Кавалерите да застанат на местата си.

Слушаше отброяването на последните минути, докато изтупваше ревери и се шегуваше с младоженеца. Забеляза Паркър да строива родителите, а Мак заема позицията за снимки.

Ема отдели един миг, само миг, за да се наслади на гледката отвън. Снежноробите кальфи на столовете бяха идеален фон за цветята, за зеленото и розовото, преливащи от най-бледите до най-наситени тонове, разцъфтели върху искрящия тюл и дантелата.

После младоженецът заема мястото си, майките — едната просълзена, а другата вероятно малко замаяна от уискито — бяха придружени до столовете им.

Обърна се и взе букетите, които започна да раздава, след като Паркър подреди шаферките.

— Всички изглеждате прекрасно. Държиш ли се, Джейни?

— Бебето е будно, но се държи прилично.

— Маги, ослепителна си.

— О, недей — булката размаха длан пред лицето си. — Не мислех, че ще се разплача, но съм на ръба. Направо ще засрамя свекърва си.

— Вдишваш и издишваш — нареди Паркър. — Бавно и спокойно.

— Добре. Добре. Паркър, ако някога ми се наложи да водя война, ти ще бъдеш моят генерал. Ема, цветята са... Вдишвам, издишвам. Татко!

— Недей — той леко стисна ръката ѝ. — Да не искаш да те водя по пътеката и да хлипам като бебе?

— Ето, почакай — Паркър се пресегна и провря ръка под булото, за да поправи грима на Маги. — Вдигни глава и се усмихни. Добре, първата шаферка да тръгва.

— Ще се видим на другия край, Маги — Джен, все още бледа, но с грейнал поглед, тръгна по пътеката.

— Сега втората шаферка...

Тъй като засега бе приключила със задачите, Ема отстъпи леко встрани и остави Паркър да води парада.

— Честно казано — обади се Джак, който застана до нея, — не вярвах, че ще се справите с този случай. Не и толкова гладко. Аз съм не просто впечатлен, а поразен.

— Имали сме и много по-тежки ситуации.

— Ооо — измърмори той, когато забеляза насълзените ѝ очи.

— Така е. Просто ме връхлита изневиделица. Мисля, че е заради булката, която геройски понесе всичко, но се поддаде на емоциите точно преди големия миг. Но всичко е наред. Виж само усмивката на лицето ѝ. И виж как я гледа младоженецът — тя въздъхна. — Понякога сълзите сами ме връхлитат — добави тя.

— Мисля, че си заслужила това — Джак ѝ подаде чаша вино.

— О, и още как. Благодаря.

Тя промуши ръка под лакътя му, сведе глава върху рамото му. И продължи да гледа сватбата.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

След тържеството всички седнаха за малко в семейния салон, за да отдъхнат и споделят преживяното. Ема се наслаждаваше на всеки миг, докато отпиваше от втората си чаша вино за вечерта.

— Нямаше видими засечки — тя размърда рамене, сви и разпусна босите си пръсти. — Това е важното. Вероятно най-близките ще разправят за махмурлука на шаферките, за скандала между майките и за контракциите на кумата седмици наред. Но именно това прави всяка сватба уникална.

— Не съм вярвала, че е възможно някой да плаче почти без прекъсване цели шест часа — Лоръл лапна два аспирина и ги преглътна с газирана вода. — Човек би си помислил, че е на погребението на сина си, а не на сватбата му.

— Ще се наложи здраво да поработя с „Фотошоп“ върху снимките — Мак сви рамене. — Мисля, че булката е много смела, след като приема за свекърва жена, която буквално виеше по време брачните клетви.

Отметнала глава назад, Мак пресъздаде с ужасяваща точност гръмкия рев на госпожа Карстеърс.

— Главата ми — изохка Лоръл. — Главата ми.

Приседнал на облегалката на дивана, Картър се усмихна на Мак и потупа съчувствено рамото на Лоръл.

— Не знам за вас, но мен тази жена доста ме изплаши.

— Мисля, че отчасти беше заради очакваното внуче. Всичко й дойде в повече.

— Тогава някой трябваше да й пъхне валиум в питието — обърна се Лоръл към Ема. — И това не е само шега. През цялото време се страхувах, че ще се хвърли върху сватбената торта като върху жертвенаклада.

— О, господи, каква снимка щеше да се получи — Мак въздъхна: — Жалко.

— Картър, Джак — Паркър вдигна бутилката с вода за тост. — Оказахте ни голяма помощ. Ако знаех, че ММ е от плачещите майки, щях предварително да взема мерки, но тя си беше добре на репетицията. Дори много весела.

— Обзалагам се, че някой ѝ е пъхнал нещо в питието — обади се Лоръл.

— Какви мерки? — заинтересува се Джак.

— О, занаятът си има трикове — усмивката на Паркър стана загадъчна. — Можеше и да не успее да предотврати хлипането ѝ по време на церемонията, но щях да спестя на младоженците виковете ѝ по време на обличането. Ако Пийт и Маги не бяха запазили самообладание, щеше да настъпи истинска катастрофа. Трябва да ангажираш вниманието на свръхемоционалните хора, като им даваш дребни задачи. Обикновено върши работа.

— Определено мога да кажа, че работи. Иначе и аз бях на път да се разплача — увери я Джак.

— Утре ще трябва някак да се справим без резервни играчи — Мак закачливо подритна Картър. — Изоставят ни заради „Янките“.

— И понеже говорим за утре, време е да се сбогуваме. Трябва да си лягам, за да мога да се събудя — Лоръл стана. — Лека нощ, деца.

— Това беше за нас. Да си събираме багажа, професоре. Господи, краката ме болят зверски.

Картър се обърна с гръб и посочи раменете си. Мак се засмя и се метна на гърба му.

— Ето това е любовта — заяви тя и шумно го целуна по темето. — Неговата — защото го предложи, и моята — защото се доверявам на професор Сръчко и знам, че няма да се спъне и да ме изтърве. Ще се видим утре. Дий, конче!

— Господи, колко са сладки — Ема се усмихна подире им. — Дори Страшната Линда не може да помрачи щастието им.

— Тя се е обадила на Мак тази сутрин — съобщи Паркър.

— По дяволите.

— Съобщила ѝ, че е променила решението си и очаква Мак и Картър да присъстват на сватбата в Италия другата седмица. Последвали обичайните драматични изблици и обвинения, след като Мак ѝ каза, че не е възможно да отлети за Италия без предварително планиране.

— Мак не ми е споменала нищо.

— Не искаше да го обсъждаме по време на тържеството. Линда, естествено, позвънила точно когато Мак събирала оборудването си за сутрешната сватба. Но ти действително си права, тя не е в състояние да помрачи щастието им. Преди Картър да се появи, подобно обаждане по телефона автоматично щеше да докара Мак до депресия. Сега, разбира се, преживява, но явно се е издигнала над нещата.

— Силата на Картър побеждава силата на Линда. Дължа му голяма целувка.

— Аз ще го видя утре, ако искаш мога да му я предам — предложи Джак.

Тя се наведе и го целуна благоприлично.

— Малко е хладна.

— Това е за приятел. Добре, ставаме, да си вървим у дома.

— Събрание в осем часа — напомни ѝ Паркър.

— Да, да — Ема потисна прозявката си. — Какво ще кажеш да ме метнеш на конче? — попита тя Джак.

— Така ми харесва повече — с пресилено драматичен жест той я вдигна на ръце.

— Уха. И на мен също. Лека нощ, Паркър.

— Лека нощ. — Паркър изгледа с лека завист как Джак понесе на ръце Ема навън като същински Рет Бътлър.

— Страхотно излизане — страшно доволна, Ема притисна устни към бузата на Джак. — Няма нужда да ме носиш през целия път до дома.

— Да не мислиш, че ще оставя Картър да ме засенчи? Нищо не знаеш за истинското съперничество. Хубаво е, че можем да видим Мак толкова щастлива — добави той. — Бил съм наоколо няколко пъти, когато Линда ѝ е правила номера. Беше наистина страшно.

— Знам — Ема небрежно прокара пръсти през косата му, изсветляла от слънцето. — Тя е единственият човек, когото наистина и от сърце не харесвам. Някога се опитвах да намеря оправдания за поведението ѝ, после осъзнах, че просто няма такива.

— Веднъж се опита да ме сваля.

Ема вдигна глава.

— Какво? *Майката* на Мак те е сваляла?

— Беше отдавна. Всъщност имаше още един случай, който не бе чак толкова отдавна. Първият път се случи, докато бях още в колежа; прекарах тук няколко седмици от лятната ваканция. Всички щяхме да ходим на парти и аз казах, че ще мина да взема Мак. По онова време тя нямаше кола. Тогава майка ѝ ми отвори вратата и ме огледа по начин, който по принцип не очакваш от майките, а после направо ме притисна в един ъгъл. Добре, че Мак се появи. Беше, хм, интересно и... малко страшно. Страшната Линда. Добро попадение.

— На колко си бил, на двайсет? Трябвало е да се засрами. Да я арестуват. Нещо такова. Сега я мразя още повече. Не мислех, че е възможно.

— Оцелях някак. Но ако опита отново, разчитам на теб да ме защитиш. И то много по-добре, отколкото се получи със Страшната Кийлий.

— Някой ден ще ѝ кажа какво си мисля за нея. На Линда, не на Кийлий. И ако все пак се появи на сватбата на Мак и се опита да извърти някой номер, няма да се поколебая да проявя жестокост.

— Мога ли да гледам?

Ема отново отпусна глава на рамото му.

— Още утре ще се обадя на майка си само за да ѝ кажа, че е прекрасна — отново го целуна по бузата. — Както и ти. За първи път някой ме носи през нощта, под лунна светлина.

— Всъщност небето е облачно.

Тя се усмихна.

— Не и за мен.

Джак се вгледа в картите си. Покер вечерта се развиваше добре за него досега, но чифтът двойки не изглеждаше обещаващ. Помисли и изчака, докато всеки около масата направи своя залог. Когато стигнаха до доктор Род, той заложи двайсет и пет долара. Седящият до него Мал хвърли картите си. Дел отговори на залога. Както и дизайнерът Франк. Адвокатът Хенри се отказа.

Джак се поколеба за миг, после заложи двайсет и пет долара.

Дел махна горната карта и обърна флопа. Асо пика, десетка каро, четворка каро.

Възможен флош, възможен стрейт. А той разполагаше с мизерния чифт двойки.

Пасува.

Род вдигна с дваисет и пет.

Картър се отказа, Дел и Франк отговориха на залога.

Глупаво е, помисли си Джак, но имаше някакво усещане. Понякога то си струваше дваисет и пет долара.

Прибави и своите чипове към купчината.

Дел затрупа една карта, обърна следващата. Двойка каро.

Това вече бе интересно. И все пак, като знаеше как играе Род, той пасува.

Род заложи още дваисет и пет, а Дел вдигна с още дваисет и пет.

Франк се отказа. Джак се замисли за своите три двойки. Но още имаше онова усещане.

Отговори с петдесет долара.

— Радвам се, че не се уплаши. Мисля да спечеля този път. Трябва да вдигнем мизата — Род се ухили. — Току-що се сгодих.

Дел го погледна.

— Сериозно? Окапваме като мухи.

— Поздравления — обади се Картър.

— Благодаря. Вдигам с още петдесет. Казах си: какво още да чакам? Затова направих крачката. Шел вече настоява да огледаме агенцията на сестра ти. Може би ще ми уредиш намаление като за приятел от покера.

— Никакъв шанс — Дел преброи чиповете си. — Но ще отговоря на твоите петдесет. Понеже явно идва краят на дните, в които играеш покер и пушиш пури.

— По дяволите, Шел не е такава. Твой ред е, Джак.

Двойка аса в ръката вероятно. Род никога не блъфираше или го правеше толкова зле, че човек можеше да го разпознае начаса. Двойка аса или чифт високи кари. И все пак...

— Продължавам. Считай го за годежен подарък.

— Оценявам го. Мислим за юни догодина. Шел иска голяма сватба. Аз си представях, че можем да отлетим на някой топъл остров през зимата, да съберем малко слънчице, да покараме сърф, да се оженим. Но тя иска традиционна церемония.

— И така се започва — с погребален тон отбеляза Мал.

— И вие ще правите голяма сватба, нали, Картър?

— Мак е в бизнеса. Те са страхотни. Правят много специални тържества. Различни за всяка двойка.

— Не го мисли много — обърна се Мал към Род. — И бездруго няма да имаш право на глас. Само се научи да повтаряш „да, скъпа“ винаги щом те попита дали харесваш нещо, дали искаш нещо, или ще направиш ли нещо.

— Много знаеш. Не си бил в това положение.

— Почти. Не повтарях достатъчно „да, скъпа“ — Мал се взря във върха на пурата си. — За щастие.

— На мен ще ми хареса брачният живот — Род побутна очилата си по-нагоре върху носа. — Да се установя, да си уредя живота. Май и ти натам си се запътил, Джак.

— Какво?

— От доста време сте заедно с готината дизайнерка на букети. Ангажиран човек.

Дел стисна пурата между зъбите си.

— Покер ли ще играем, или искате да обсъдим откъде ще купуваме сватбени подаръци за Род? Трима играчи чакат ривъра.

Дел обърна и последната карта, но Джак бе прекалено зает да зяпа Род, за да забележи.

— Мой ред е. Залагам всичко.

— Интересно, Род — с непроницаемо изражение Дел издуха дима от пурата си. — Покривам залога ти. Ами ти, Джак? Оставаш или се отказваш?

— Какво?

— Твой ред е, братле.

— Вярно — ангажиран човек ли? Какво означаваше това? Отпи бавно от бирата си и се опита да се съсредоточи. И видя, че ривърът е двойка купа.

— Отговарям.

— Имам си три куршума — три аса.

— И умираш — увери го Дел и обърна картите си. — Защото аз си имам два искрящи диаманта, като онзи, който си сложил на ръката на любимата си.

— Кучи син. Мислех, че държиш десетки.

— Не си познал. Джак?

— Какво?

— Господи, Джак, покажи си картите или ги хвърлай.

— Извинявайте — той тръсна глава. — Много съжалявам за трите куршума и за диамантите. Но аз държа тези две дребни двойки, които правят общо каре. Мисля, че всичко е за мен.

— Извади четвърта двойка на проклетия ривър? — Род поклати глава. — Голям късметлия си.

— Да. Истински късметлия.

След края на играта, в която беше прибрал печелившия дял от петдесетдоларовите залози на вечерта в джоба си, Джак се застоя на задната веранда на Дел.

— Пиеш нова бира, следователно мислиш да оставаш тук, нали?

— Мина ми през ум — отвърна Джак.

— Ти ще направиш кафе на сутринта.

— Имам среща рано, така че кафето ще е готово към шест.

— Става. Аз ще депозирам документите по едно бракоразводно дело. Господи, мразя, когато приятел ме изнуди да се занимавам с развода му. Мразя бракоразводните дела.

— Кой е приятелят?

— Не я познаваш. Бяхме нещо като гаджета в гимназията. После тя се ожени за някакъв тип и се премести в Ню Хемпшир преди около пет години. Имат две деца.

Поклати глава и отпи глътка от бирата си.

— Сега са решили, че не могат да се понасят, и тя се е върнала тук. Живее при родителите си, докато реши какво, по дяволите, иска да прави с живота си. Той е бесен, защото това страшно усложнява посещенията му при децата — наклони бутилката. — Тя е бясна, защото е изоставила кариерата си, за да си поиграе на майка — Дел наклони бутилката на другата страна. — Той не я оценявал достатъчно, тя пък не разбирала напрежението, на което бил подложен. Обичайните неща.

— Мислех, че вече няма да се занимаваш с разводи.

— Когато една жена, чиито гърди познаваш, дойде в офиса ти да те моли за помощ, е трудно да ѝ откажеш.

— Вярно е. В моята сфера не се случва много често, но е вярно.

Дел се усмихна самодоволно и отново отпи от бирата.

— Да речем, че аз просто познавам повече гърди от теб.

— Можем да поспорим.

— Ако си спомняш всички гърди, които си държал в ръцете си, значи не са били достатъчно.

Джак се засмя и се излегна на стола си.

— Трябва да идем във Вегас.

— Заради гърдите ли?

— Заради... Вегас. Няколко дни в казината, после бар с полуголи мацки. Да, ще има и голи гърди. Просто ще се помотаем няколко дни.

— Ти мразиш Вегас.

— „Мразя“ е много силна дума. По-добре да отскочим до Сейнт Мартин или Сейнт Бартс. Ще поиграем покер, ще позяпаме мацките на плажа. Ще идем на риболов.

Дел вдигна вежди.

— Искаш да ловиш риба? Доколкото ми е известно, изобщо не си хващал въдица.

— Винаги има първи път.

— Май не те свърта на едно място?

— Просто си мисля да се измъкнем за малко. Идва лято. Миналата зима бях затрупан от работа и се наложи да съкратя едноседмичната си почивка във Вали до три дни. Сега можем да наваксаме.

— Вероятно бих могъл да се възползвам от един дълъг уикенд.

— Добре. Да го направим — доволен, Джак отпи голяма глътка бира. — Да му се чуди човек на Род.

— Какво?

— Ами сгодил се. Съвсем изневиделица.

— Двамата с Шели са заедно от няколко години. Не е толкова неочаквано.

— Никога не е намеквал, че е готов за брак — настоя Джак. — Не съм го очаквал от него. От някой като Картър, да. Той е такъв тип. Прибира се от работа всяка вечер, обува си пантофите.

— Пантофи?

— Знаеш за какво говоря. Прибира се, приготвя нещо за хапване, радва се на трикракия котарак, гледа малко телевизия, може би прави секс с Мак, ако е в настроение.

— Знаеш, че не искам да чувам за Мак и секс в едно и също изречение.

— На другия ден става и прави същото — продължи Джак с монотонен глас. — Прибави няколко деца след време, а може би и еднооко куче за компания на трикракия котарак. Вече ще правят по-малко секс, защото хлапетата тичат наоколо. Риболовът и нощните барове са нещо отминало, защото сега го чакат кошмарно пазаруване в мола и водене на децата на градина, кара някакъв проклет миниван и спестява пари за колежа на децата. Господи! — той вдигна ръце. — Господи, изведнъж вече е на четиридесет и тренира хлапетата в детския отбор по футбол и вероятно има корем, защото откъде време да ходи на фитнес, когато трябва да мине през супермаркета за хляб и мляко. После, докато мигнеш, и се оказва, че е станал на петдесет и задрямва в големия си кожен фотьойл, докато гледа повторенията на „Закон и ред“.

Дел помълча известно време, но продължи да гледа изпитателно Джак.

— Това е интересно обобщение на следващите двайсетина години от живота на Картър. Надявам се да нарекат поне едно от децата на мое име.

— Точно така става, нали? — каква беше тази паника, този изблик на тревога, който се надигаше в гърдите му? Не искаше да мисли за него. — Добрата новина е, че Мак няма да дойде при теб с молба за развод, защото при тях вероятно всичко ще е наред. А и тя не е от жените, които изпадат в истерия, защото мъжете им отиват да играят покер с приятели, и няма да го тормози с обичайното „мен никъде не ме водиш“.

— А Ема е от тях, така ли?

— Моля? Не. Не говоря за Ема.

— Не?

— Не — Джак си пое дълбоко въздух и леко се сепна от собствения си многословен изблик. — Нещата между мен и Ема са наред. Всичко е супер. Говоря по принцип.

— Значи по принцип бракът е равнозначен на кожено кресло и миниван и край на живота такъв, какъвто го познаваме?

— Може да е люлеещ се стол и пикап. Мисля, че отново ще излязат на мода. Въпросът е, че Мак и Картър ще са щастливи от това.

Така че... браво на тях. Не всеки може да успее в брака.

— Зависи от отношенията между двамата преди всичко.

— Отношенията се променят. Именно затова утре ще депозираш молба за развод — вече по-спокоен, той сви рамене. — Хората се променят, ситуацията еволюира.

— Да, така е. И онези, които държат достатъчно на брака си, се стараят да посрещат открито промените.

Озадачен и непонятно защо подразнен, той се намръщи на Дел.

— Да не би внезапно да си станал привърженик на брака?

— Никога не съм бил негов противник. Произхождам от род с дълголетни традиции в брачния живот. Смятам, че се изисква много смелост или сляпо доверие, за да се впуснеш в това, както и че са нужни много усилия и завидна гъвкавост, за да останеш женен. Имайки предвид Мак и Картър и тяхното минало, бих казал, че тя притежава смелостта, а той — сляпото доверие. Това е добра комбинация.

Дел замълча, загледан замислено в бирата си.

— Влюбен ли си в Ема?

Паниката отново се надигна в гърлото му. Преглътна я с бирата.

— Казах ти, че не става дума за нея. За нас. Изобщо за отношенията ни.

— Глупости, Джак. Седим тук двамата и пием по още една бира след вечер, в която ти спечели всичко, а аз почти стигнах дъното. И вместо да ме дразниш до побъркване, ние си говорим за брака и за риболова. А никое от двете не е представлявало интерес за теб досега.

— Падаме като мухи. Сам го каза.

— Разбира се. И си е така. Тони е женен от три, може би четири години. Франк направи тази крачка миналата година, Род е сгоден. Прибави и Картър. Аз не съм обвързан с никоя конкретно в момента, нито Мал, доколкото знам. Оставате ти и Ема. Като се вземе предвид всичко това, бих се изненадал, ако новината за Род не те накара да се замислиш в тази посока.

— Може би започвам да се замислям за нейните очаквания, това е. Тя е в брачния бизнес.

— Не, тя е в сватбения бизнес.

— Добре, имаш право. Семейството ѝ е голямо. Едно голямо, задружно и очевидно много щастливо семейство. И макар сватбите и

браковете да са нещо различно, едното води до другото. Една от най-добрите ѝ приятелки от детството скоро ще се омъжва. Знаеш ги какви са и четирите, Дел. Държат се здраво като юмрук. Пръстите може и да помръдват поотделно, но са на една и съща ръка. Както каза, ти и Мал сте свободни и необвързани, същото е положението при Лоръл и Паркър. Но Мак? Това променя нещата. Сега един от приятелите ни от покера ще обсъжда сватбените си планове с тях. Това променя всичко.

Той махна с бирата в ръка.

— Щом аз мисля за това, няма начин и тя да не го мисли.

— Можеш да предприемеш драстични мерки и да си поговориш откровено с нея.

— Ако говорим за това, самият разговор ще ни отведе стъпка напред.

— Или стъпка назад. В коя посока искаш да тръгнеш, Джак?

— Виждаш ли, питаш ме — за да подчертае тезата си, Джак забодее пръст в гърдите на Дел. — Тя определено ще ме пита. Какво се очаква да кажа?

— Например истината.

— Не знам каква е истината — *добре* — помисли той, — *ето откъде идва паниката*. — Защо, мислиш, съм разстроен?

— Предполагам, че ще се наложи да разбереш. Така и не ми отговори на основния въпрос. Влюбен ли си в нея?

— Как, по дяволите, човек разбира дали е влюбен? И по-важно, как някой познава, че ще остане така завинаги?

— Смелост, сляпо доверие. Или го имаш, или — не. Но, доколкото аз виждам, братле, единственият човек, който те притиска в момента, си самият ти — Дел кръстоса глезени и глътна остатъка от бирата. — Върху това трябва да се замислиш.

— Не искам да я нараня. Да я разочаровам.

Само се чуй, помисли си Дел. *Вече си затънал до уши, но не го знаеш*.

— И аз не искам това да се случва — отбеляза спокойно той. — Защото никак не ми се ще да ти сритам задника.

— А на мен никак не ми се ще да ти размажа физиономията, ако се опиташ да го направиш.

Последва далеч по-приятната размяна на обиди с последните глътки бира.

Джак следеше отблизо преустройството в къщата на Мак и се отбиваше на обекта всеки ден. Това му даваше отлична възможност да наблюдава живота на Мак и Картър.

Всяка сутрин ги заварваше в кухнята — единият хранеше котарака, а другият сипваше кафе. В определен момент Картър се изнасяше с лаптопа си, а Мак се захващаше за работа в студиото.

Ако се отбиеше следобед, понякога виждаше Картър да се прибира от голямата къща — но никога, забеляза той, когато Мак беше с клиент. Човекът сигурно имаше вграден радар, заключи Джак.

Понякога единият или и двамата идваха да видят как върви ремонтът, задаваха въпроси, предлагаха му кафе или студена напитка.

Ритъмът на ежедневието им го заплениваше дотолкова, че една сутрин спря Картър.

— Учебната година свърши, нали?

— Започна лятото на забавленията.

— Забелязах, че в повечето дни отиваш в голямата къща.

— В момента тук е малко пренаселено. И шумно — Картър погледна назад към студиото, откъдето се разнасяше стържене на триони и ритмични удари на чукове. — Преподавам на тийнейджъри и имам висок праг на поносимост, но въпреки това не разбирам как тя може да работи при този шум. Изглежда, дори не го забелязва.

— Какво, за бога, правиш по цял ден? Измисляш тестове и викторини за следващата есен ли?

— Красотата на викторините е в това, че могат да бъдат повтаряни до безкрай през годините. Имам си папки с архив.

— Да, сигурно. Е?

— Всъщност използвам една от стаите за гости като временен кабинет. Тихо е, а и госпожа Грейди ме храни.

— Учиш ли?

Картър пристъпи от крак на крак, което според Джак издаваше известно притеснение.

— Ами, работя върху една книга.

— Сериозно?

— Може и да е пълна глупост. Някои части — със сигурност. Но реших да използвам лятото и да видя какво ще излезе.

— Страхотно. Как разбираш кога Мак е свободна от клиенти? Обажда ли ти се, казва ли ти, че теренът вече е чист и можеш да се прибереш у дома?

— Старае се да насрочва срещите с клиенти за сутринта винаги, когато снимките са тук, и провежда повечето от консултациите в голямата къща, докато тече ремонтът. Просто преглеждам графика ѝ за деня, за да не се върна по време на фотосесия и да наруша атмосферата или концентрацията ѝ. Съвсем проста система е.

— Изглежда, работи отлично.

— И като заговорихме за работа, не очаквах всичко да потръгне толкова бързо — Картър махна с ръка към студиото. — Всеки ден има нещо ново.

— Ако времето остане топло и инспекциите минат добре, ще продължи със същото темпо. Екипът е добър. Би трябвало да... Извинявай — каза той, когато телефонът му звънна.

— Няма проблем. Аз трябва да вървя.

Джак извади телефона си, а Картър продължи.

— Кук на телефона. Да, на обекта на Браун съм — докато разговаряше, той се отдалечи от строителния шум. — Не, не можем просто да... Ако искат точно това, ще трябва да изготвим нов проект и да получим ново разрешително.

Изслуша отсрещната страна в движение.

Работните посещения му даваха и съвсем ясна представа за ежедневието на Ема. Клиентите идваха и си отиваха по строг график в началото на седмицата. В сряда обикновено приемаше доставки. Безброй кутии с цветя. Сега сигурно се занимаваше с тях, помисли си той. Започнала е рано, сама. Тинк или някой от другите вероятно щеше да се появи по-късно и да се включи в работата.

Към обяд, ако успееше да намери пролука в програмата си, тя си почиваше на двора. Ако и той беше на обекта, непременно отделяше време да поседи с нея.

Кой мъж би могъл да устои на гледката на седналата на слънчице Ема?

И сега бе навън, забеляза той. Беше коленичила в пръстта, нахлупила широкопола шапка, и ровеше земята с градинска лопатка.

— Кажу им две-три седмици — каза той в телефона, а тя се обърна, вдигна леко периферията на шапката си и му се усмихна. —

Тръгвам оттук след няколко минути. Ще го обсъдя с отговорника за обекта. Ще се видим в офиса след няколко часа. Няма проблем.

Затвори телефона и огледа лехите с нови растения.

— Нямах ли вече достатъчно цветя?

— Никога не са достатъчно. Искях да засадя малко едногодишни растения отпред. Така гледката откъм терасите, където се провеждат церемониите, е много приятна.

Той се наведе и я целуна.

— Ти също си приятна гледка. Мислех, че работиш вътре.

— Не можах да се въздържа, а и няма да ми отнеме много време. Ще поработя още час довечера, ако се наложи.

— Заета ли си довечера?

Тя вдигна леко глава и го изгледа многозначително изпод периферията.

— Зависи от предложението.

— Какво ще кажеш да отскочим до Ню Йорк за вечеря? Някъде, където келнерите са ужасни сноби, а храната е безумно скъпа, но ти ще си толкова прекрасна, че аз няма да забележа нито едното, нито другото.

— Определено не съм заета довечера.

— Добре. Ще те взема около седем.

— Ще те чакам. И след като вече си тук... — обви ръце около врата му и залепи устни върху неговите в бавна и изпълнена с копнеж целувка. — Това ще ти стигне до довечера — измърмори тя.

— Вземи си куфара.

— Моля?

— Вземи каквото ти е нужно за преспиване и ще наемем хотелски апартамент в Ню Йорк. Ще останем цяла нощ.

— Наистина ли? — тя затанцува от радост. — Дай ми десет секунди и ще си събера нещата още сега.

— Значи се разбрахме.

— Трябва да се връщам рано сутринта, но...

— Както и аз — този път той я целуна, като улови лицето ѝ между дланите си и удължи целувката. — Това ще трябва да ти стигне. Седем — повтори той и се изправи.

Доволен от хрумването си и от реакцията ѝ, той извади телефона и докато вървеше към камиона си, поръча на секретарката да се

погрижи за резервациите.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Казах му, че ще си събера нещата за десет секунди. Каква лъжкиня съм — след като следите от работния ден бяха отстранени и всеки сантиметър от тялото ѝ бе намазан с лосион и ухания, Ема постави една риза в куфара. — Ясно е, че дрехите, с които ще се прибера, не са важни, но...

Обърна се и показа на Паркър бяла копринена нощница, за да чуе мнението ѝ.

— Как ти се струва?

— Прелестна е — Паркър пристъпи по-близо и погали нежната дантела, която оформяше деколтето. — Кога я купи?

— Миналата зима. Не можах да ѝ устоя и си казах, че ще я слагам за собствено удоволствие, когато си поискам. Естествено не се получи. Не съм я обличала. Има и късичък халат към нея. Много обичам пухкавите халати в хотелите, но този тук е толкова романтичен. Ще ми се да имам нещо романтично, което да сложа след вечеря.

— Идеална е за целта.

— Не знам нито къде отиваме, нито къде ще отседнем. Обожавам усещането за романтично бягство — тя се завъртя леко, после прибра нощницата в куфара. — Искам шампанско и свещи, и някакъв невероятно разточителен десерт. Искам да ме погледне над свещите и да ми каже, че ме обича. Не мога иначе.

— Защо да е иначе?

— Защото би трябвало да ми е достатъчно това, че ме води на романтична вечеря, че ще бъда с мъж, който е способен да планира подобно нещо. Той ме прави щастлива. Това би трябвало да ми е достатъчно.

Докато Ема продължаваше да нарежда багажа си, Паркър се приближи и разтри раменете ѝ.

— Това не означава, че трябва да си налагаш ограничения, Ема.

— Не си налагам ограничения. Вярно е, че имах известни съмнения и колебания за всичко, затова се опитвам да пренастрою очакванията си. И да стане така, както казах, когато започнахме да излизаме — пресегна се и сложи длан върху ръката на Паркър, после леко я стисна. — Просто ще се забавлявам и ще приемам нещата такива, каквито са. Влюбена съм в него от години, но той не го знае. В действителност сме заедно едва от няколко месеца. Няма какъде да бързаме.

— Ема, познавам те от толкова време, никога не си се страхувала да кажеш какво чувстваш. Защо се страхуваш да кажеш на Джек?

Ема затвори куфара.

— Ами ако не е готов? Ако думите ми го накарат да се почувства длъжен да направи крачка назад и отново да бъдем само приятели? Не мисля, че бих могла да го понеса, Паркър — обърна се и застана лице в лице с приятелката си. — Явно не съм готова да рискувам това, което съществува между нас. Не още. Затова ще се наслаждавам на малкото ни романтично бягство и няма да добавям излишна тежест. Господи, трябва да се обличам. Добре, ще се върна до осем или осем и половина сутринта най-късно. Но ако случайно попаднем в задръстване...

— Ще се обадя на Тинк и ще я измъкна от леглото. Знам как. Тя ще поеме сутрешната доставка и ще започне да обработва цветята.

— Добре — сигурна в способностите на Паркър, Ема нахлузи роклята. — Но мисля, че ще се върна навреме.

Завъртя се с гръб към Паркър, за да ѝ вдигне ципа.

— Обожавам този цвят. Лимоненожълто. И ме е яд, защото знам, че в него изглеждам болнава. А ти блестиш — срещна погледа на Ема в огледалото, после прегърна приятелката си през кръста и я гушна. — Забавлявай се.

— Непременно.

Двайсет минути по-късно, когато отвори вратата, Джек ѝ хвърли един поглед и се ухили широко.

— Отлична идея. Трябваше да ми хрумне много по-рано. Изглеждаш направо зашеметяващо.

— Заслужавам ли надменни келнери и безумно скъпа храна?

— Много повече — той хвана ръката ѝ и целуна китката ѝ, където блестеше гривната, която ѝ бе подарил.

Пътуването до Ню Йорк ѝ се стори прекрасно независимо дали профучаваха по шосето, или пълзяха в натоварения трафик. Мислеше си за угасващата светлина на меката привечер и за нощта, която ги очаква.

— Все си казвам, че трябва по-често да ходя в града — каза му тя. — Да се забавлявам или на покупки, да видя какво има в цветарските бутици или на пазара. Но не го правя толкова често, колкото бих искала. Затова всяко идване тук ми се струва много вълнуващо.

— Дори не ме попита къде отиваме.

— Няма значение. Обичам изненадите, спонтанността. Голяма част от нещата, които върша — както и ти, впрочем — се движат по строг график. За мен това е една вълшебна миниваканция. Ако обещаеш да ми купиш шампанско, значи съм получила всичко.

— Всичко, което пожелаеш.

Когато Джак спря пред хотел „Уолдорф“, тя само повдигна вежди.

— Прекрасните идеи ваят една след друга.

— Реших, че ще ти допадне традиционна атмосфера.

— Правилно си решил.

Тя изчака на тротоара, докато портиерът вземе багажа им, после протегна ръка към Джак.

— Предварително ти благодаря за прекрасната вечер.

— За мен е удоволствие — също в аванс. Ще вляза само да ни регистрирам и ще поръчам да качат горе багажа ни. Ресторантът е на три преки отгук.

— Може ли да повървим пеша? Вечерта е толкова приятна.

— Разбира се. Дай ми само пет минути.

Тя се разходи из фойето, като се забавляваше да разглежда витрините на магазините, пищните цветни аранжировки, хората, които влизаха и излизаха. Джак се върна и нежно сложи ръка на гърба ѝ.

— Готова ли си?

— Напълно — отново го хвана за ръка и двамата тръгнаха по „Парк Авеню“. — Имам една братовчедка, която се омъжи в „Уолдорф“ — преди да основем „Обети“ естествено. Беше огромна, изключително пищна сватба, както често се случва с тържествата на фамилия Грант. Бях на четиринайсет и останах силно впечатлена. Още

помня цветята. Имаше хиляди цветя, килим от цветя. Жълтите рози бяха основният елемент. Шаферките й също бяха в жълто и изглеждаха като калъпи масло, но цветята, о... Бяха направили много изящна беседка от жълти рози и глицинии вътре в самата бална зала. Сигурно е правена от цяла армия цветари. Но именно нея си спомням най-добре, така че сигурно си е струвало.

Тя му се усмихна.

— Кажи ми, какво би те е поразило толкова в една сграда?

— Различни неща — на ъгъла свърнаха наляво и продължиха да крачат спокойно сред вечно бързащите нийоркчани. — Но ако трябва да бъда откровен, един от случаите, в които съм бил най-силно впечатлен, бе срещата ми с имението Браун.

— Наистина ли?

— Има доста стари имения в Ню Порт, където съм израснал, както и невероятни архитектурни паметници. Но това имение притежава нещо, което го отличава от другите. Баланс и чисти линии, ненатрапчиво величие, самоувереност, която съчетава достойнството с развихрената фантазия.

— Точно това е — съгласи се тя. — Приказно достойнство.

— Когато влезеш в голямата къща, мигновено усещаш, че там живеят хора, които обичат дома си и земята. Цялото имение. Това си остава едно от любимите ми места в Гринуич.

— Както и на мен.

Той отново се обърна, този път, за да отвори вратата на ресторанта. В мига, в който пристъпи прага, Ема усети как трескавият делничен шум заглъхва. Сякаш дори въздухът бе притихнал.

— Отличен избор, господин Кук — тихо каза тя.

Салонният управител наведе изискано глава.

— Бонжур, мадамозел, мосю.

— Кук — Джак събщи името си с невъзмутимия маниер на Джеймс Бонд, което накара Ема да прехапе устни, за да не се разсмее. — Джаксън Кук.

— Мосю Кук, разбира се, моля, заповядайте.

Поведе ги навътре сред прекрасни букети и проблясащи свещи, между излъскано сребро и блясък на кристал върху снежнобели покривки. Бяха настанени с очакваната церемониалност, след което им предложиха коктейли.

— Дамата предпочита шампанско.
— Много добре. Ще уведомя вашия сомелиер. Приятна вечер.
— Вече се забавлявам — Ема се наведе към Джак. — Много.
— Всички те огледаха, докато влизахме.
Тя му се усмихна с познатата усмивка — секси, съблазнителна.
— Дватама сме много привлекателна двойка.
— И сега всеки мъж тук ми завижда.
— Вечерта ми харесва все повече. Не искам да те прекъсвам.
Джак забеляза приближаването на сервитьора.
— След малко ще продължа.

Поръча шампанско, което получи високомерното одобрение на сервитьора, и сложи длан върху ръката ѝ.

— И така, докъде бях стигнал?
— Караше ме да се чувствам невероятно специална.
— Лесна задача, като се има предвид с кого си имам работа.
— Вече ми завъртя главата. Моля те, не спирай.

Той се засмя и целуна ръката ѝ.

— Обичам да съм с теб. Превръщаш деня ми в празник, Ема.

Защо ли това „Обичам да съм с теб“ караше сърцето ѝ да трепва?

— Ще ми разкажеш ли какво се случи през останалата част от деня?

— Ами, разгадах тайната на Картър.

— Имало е тайна?

— Къде ходи, какво прави — започна Джак и ѝ разказа впечатленията си от ежедневието в студиото. — Отбивам се за кратко — продължи той, — но посещенията ми варират от ранна сутрин до късния следобед, поради което проникателните ми наблюдения обхващат различни периоди от деня.

— И какви са заключенията?

— Никакви заключения, но много теории. Дали не се измъква, за да се отдаде на страстна афера с госпожа Грейди, или се впуска в отчаян и деструктивен цикъл на залагания в интернет чрез лаптопа си?

— Може би и двете.

— Би могло, той е доста способен човек — Джак прекъсна разказа си, за да засвидетелства одобрението си при вида на бутилката, която им поднесоха. — Дамата ще опита виното.

Докато сервитьорът изпълни ритуала по отварянето на бутилката, Джак се наведе по-близо до Ема.

— А от другата страна нашата любима Макензи в пълно неведение превива гръб над снимките си. Нима привидно невинният и добричък Картър Магауйър може да крие подобни срамни тайни? Трябваше да разбере.

— Маскирал си се и си го проследил до голямата къща?

— Помислих и за това, но се отказах.

Изчака, докато сервитьорът налее глътка от шампанското в чашата на Ема. Тя опита и се обърна към човека с усмивка, която разтопи леденото му високомерие.

— Чудесно е. Благодаря.

— За мен е удоволствие, мадмоазел — той доля чашата с финес. — Надявам се да се насладите на всяка глътка. Мосю! — остави бутилката в кофичката с лед и се оттегли с поклон.

— Добре, как разгада тайната на Картър?

— Дай ми минутка, изгубих си мисълта, заслепен от усмивката ти. О, да, методът ми бе гениален. Попитах го.

— Коварно.

— Пише книга. Което явно вече ти е известно — заключи Джак.

— Виждам се с тях всеки божи ден. Мак ми каза, но твоят метод е много по-забавен. Той пише тази книга от години, но рядко успява да отдели време за това. Мак го е убедила да поработи върху романа си това лято, вместо да води летни курсове. Мисля, че е добър.

— Чела си го?

— Не това, върху което работи в момента. Той има публикувани разкази и есета.

— Така ли? Никога не е споменавал. Още една от тайните на Картър.

— Мисля, че човек никога не може да научи всичко за другия, независимо откога и колко добре го познава. Винаги има някое закътано ъгълче.

— Ние май сме доказателство за това.

В очите ѝ проблесна топла усмивка, докато отпиваше от шампанското си.

— Явно е така.

— Сервитьорите не са достатъчно надменни. Ти ги заплени и всички искат да ти угодят.

Ема си взе мъничко от шоколадовото суфле, което бе поискала да си разделят.

— Мисля, че демонстрират перфектно ниво — тя докосна с устни суфлето. Тихият ѝ стон бе безкрайно изразителен. — Това е също толкова хубаво, колкото и на Лоръл, а нейното суфле е най-доброто, което някога съм опитвала.

— „Опитвала“ е ключовата дума в случая. Защо не го изядеш наистина?

— Наслаждавам му се — гребна още мъничко с върха на лъжичката. — Вечерята беше от пет ястия — въздъхна над кафето си. — Имам усещането, че съм на екскурзия в Париж.

Джак погали с пръст опакото на дланта ѝ. Никога не носеше пръстени, помисли си той. Заради работата си и защото не искаше да привлича вниманието върху ръцете си.

Странно, той пък смяташе, че те са сред най-привлекателните ѝ страни.

— Ходила ли си там?

— В Париж? — наслади се на поредната миниатюрна хапчица суфле. — Веднъж, когато съм била прекалено малка, за да помня, но има снимка, на която мама бута бебешка количка по „Шан-з-Елизе“. Втория път вече бях на тринайсет. Ходихме с Паркър и родителите ѝ, Лоръл, Мак и Дел. В последния момент Линда забрани на Мак да пътува заради някакво провинение. Беше ужасно. Но майката на Паркър отиде да говори с нея и уреди нещата. Никога не ни каза как точно. Прекарахме си страхотно. Няколко дни в Париж, а после и две вълшебни седмици в Прованс.

Позволи си отново да гребне с върха на лъжицата.

— Ами ти?

— Няколко пъти. Двамата с Дел обиколихме Европа с раници на гръб през лятната ваканция след първата година в колежа. Забележително преживяване.

— О, спомням си. Изпращахте картички и снимки, забавни писма в електронната поща от разни интернет кафенета. И ние четирите планирахме да го направим. Но когато родителите на Дел и

Паркър починаха... Струпа им се много, имаше толкова неща за вършени. Паркър вложи цялата си енергия и емоции в създаването на бизнес проект за „Обети“. Така и не намерихме време за пътуването.

Тя се облегна на стола си.

— Наистина не мога да хапна нищо повече.

Той даде знак да донесат сметката.

— Покажи ми някое от твоите скрити ъгълчета.

— Ъгълчета?

— Нещо, което не знам за теб.

— О! — тя се засмя и отпи от кафето си. — Хммм, да видим. Сетих се. Може и да не си наясно, но аз бях шампион по правопис на окръг Феърфийлд.

— Я стига. Сериозно?

— Да, сериозно. Всъщност стигнах чак до щатския шампионат, където бях на ей толкова... — тя показа с палец и показалец колко малко й е трябвало. — Бях на косъм от победата, когато ме елиминираха.

— Коя беше думата?

— Автокефален.

Той присви очи.

— Има ли такава дума?

— Да, има гръцки произход и означава „независим от външна власт“ — произнесе думата буква по буква. — Само че в напрежението обърках една буква. Затова пък си оставам ненадмината на скрабъл.

— Мен ме бива повече в математиката — увери я той.

Тя се наведе напред.

— Хайде, сега да чуя нещо за теб.

— Историята си я бива — Джак пхна кредитната си карта в кожената папка, дискретно поднесена до лакътя му. — Почти колкото твоята за шампионска титла по правопис.

— Аз ще преценя.

— Бях Кърли в училищната постановка на мюзикъла „Оклахома“!

— Сериозно? Чувала съм те да пееш. Бива си те наистина. Но не знаех, че проявяваш интерес към театъра.

— Ни най-малко. Проявявах интерес към Зоуи Малой, която щеше да играе Лори. Бях луд по нея. Затова дадох всичко от себе си в

изпълнението на „Съри с късия бретон“ и получих ролята.

— А Зоуи?

— И нея. За няколко щастливи седмици. После, за разлика от Кърли и Лори, ние се разделихме. И това бе краят на артистичната ми кариера.

— Обзалагам се, че си бил страхотен каубой.

Той й отвърна с бърза и закачлива усмивка.

— Е, Зоуи определено мислеше така.

След като сметката бе уредена, той стана и я улови за ръка.

— Хайде да минем по дългия път — сплете пръсти с неговите.
— Вечерта сигурно е много красива.

В топлата и грейнала нийоркиска вечер колите в натоварения трафик блестяха необичайно и приказно. Двамата вървяха бавно, разхождаха се по уличките и накрая се озоваха отново пред внушителния параден вход на хотела.

Непрекъснато влизаха и излизаха хора — в делови костюми, с джинси, във вечерно облекло.

— Винаги е оживено — отбеляза тя. — Като във филм, в който никой не казва „край“.

— Искаш ли питие, преди да се качим?

— Ммм, не — тя склони глава на рамото му, докато вървяха към асансьорите. — Имам всичко, което искам.

В асансьора тя се завъртя и се озова в обятията му, вдигнала лице към неговото. Пулсът му се ускоряваше главоломно с изкачването на кабинката на асансьора етаж след етаж.

Джак отвори вратата на апартамента и тя пристъпи в светлината на свещите. На масичката с бяла покривка имаше сребърна кофичка с бутилка шампанско. Из цялата стая блещукаха кръгли свещички в стъклени свещници. Бледото им сияние осветяваше червена роза, поставена в тънка изящна ваза. Носеше се музика, нежна като шепот.

— О, Джак.

— Откъде се е взело всичко това?

Тя се засмя и обхвана с длани лицето му.

— Току-що вдигна нивото и превърна срещата от страхотна в среща — мечта. Великолепно е. Как успя?

— Поръчах на салонния управител да се обади в хотела, когато донесоха сметката. Планирането не е привилегия само на твоя бизнес.

— Е, харесвам плана ти — целуна го, после още веднъж. — Много.

— Имах такова усещане. Да отворя ли бутилката?

— Непременно — тя отиде до прозореца. — Виж каква невероятна гледка. Навън е още толкова светло и оживено.

Бутилката се отвори с изискано пукване. Джак напълни чашите и се приближи до нея.

— За прекрасните планове — каза тя и допря чашата си до неговата.

— Каж ми още нещо — Джак докосна косата ѝ с върховете на пръстите. — Нещо ново.

— Друго ъгълче?

— Вече научих за шампиона по правопис, за супер нападателя по футбол. Все интересни страни на личността ти.

— Мисля, че вече познаваш всичките ми скрити таланти — тя се пресегна и прокара пръст надолу по вратовръзката му. — Питам се дали можеш да понесеш тъмната ми страна.

— Изпитай ме.

— Понякога, когато съм сама нощем, след дълъг ден... особено ако се чувствам неспокойна. Или напрегната... — тя замълча, вдигна чашата до устните си. — Не съм сигурна дали е добре да признавам това.

— Само между приятели.

— Вярно. И все пак малко са мъжете, които наистина разбират нуждите на една жена. А някои просто не могат да приемат факта, че има определени нужди, които не могат да задоволят.

Той отпи голяма глътка.

— Вече не знам дали да се плаша, или да се радвам.

— Веднъж поканих един мъж, с когото излизах, да се присъедини към мен. Не беше готов. Никога повече не съм канила никого.

— Включва ли използването на инструменти? Аз съм сръчен с инструментите.

Тя поклати глава и отиде да долее чашата си, после вдигна подканващо бутилката.

— Това, което правя, е... — сипа искрящата течност в чашата му. — Първо вземам чаша вино с мен в спалнята, после запалвам свещи.

Обличам си нещо меко и удобно, което ме кара да се отпусна. Да се почувствам... по-женствено. След това се излягам в леглото върху специално подредените възглавници, защото предстои да поема на пътешествие, което е само за мен. И когато съм готова... Когато съм достатъчно настроена... пускам на DVD плейъра „Истински, дълбоко, до полуда“.

— Гледаш порно?

— Не е порно — тя се засмя и леко го перна по ръката. — Невероятна любовна история. Джулиет Стивънсън е направо съсипана, когато мъжът, когото обича, Алън Рикман, умира. Скръбта я поглъща изцяло. О, толкова е мъчително да я гледаш — тя го погледна драматично и постави длан на гърлото си. — Плаче като бебе. А после той се връща като призрак. Толкова много я обича. Къса ти сърцето и те размива.

— Къса ти сърцето и те размива?

— Да. Мъжете не могат да го разберат. Няма да ти разказвам цялата история, само ще отбележа, че е вълнуваща и очарователна, тъжна и позитивна. Неописуемо романтична.

— И правиш това в леглото тайничко, когато си сама.

— Точно така. Стотици пъти. Наложил се да сменям DVD плейъра на два пъти.

Очевидно озадачен, той я погледна над шампанското си.

— Някакъв мъртъв мъж е романтичен?

— Ехо? Алън Рикман, казах. Да, в този случай е ужасно романтичен. След като съм го гледала — и се наплача порядъчно — спя като бебе.

— Какво ще кажеш за „Умирай трудно“? Той играе и в „Умирай трудно“. Това е филм, който можеш да гледаш стотици пъти. Може би трябва да изгледаме и двата някой път. Ако можеш да го понесеш.

— И още как.

Той се ухили широко.

— Избери си някоя вечер другата седмица и ще го направим. Но трябва да има пуканки. Не можеш да гледаш „Умирай трудно“ без пуканки.

— Става. Тогава ще видим от какво тесто си замесен — нежно докосна с устни неговите. — Ще се преоблека. Няма да се бавя. Може би е добре да занесеш шампанското в спалнята.

— Точно така ще направя.

В спалнята Джак свали сакото и вратовръзката си и се замисли за Ема. За изненадите и многото пластове и различни страни, които криеше.

Наистина бе странно усещане да мислиш, че познаваш някого като себе си, а после да откриеш, че има още какво да научиш. И колкото повече научаваш, толкова повече искаш да узнаеш.

Импулсивно грабна розата от вазата и я остави върху възглавницата.

Когато се появи на светлината на свещите, той остана без дъх. Черната ѝ коса се стелеше по бялата коприна, гладката ѝ кожа изглеждаше златиста на фона на бялата дантела. А очите ѝ, тъмни и дълбоки, бяха вперени в неговите.

— Спомена нещо за среща — мечта — успя да отрони той.

— Искях и аз да дам своя принос.

Коприната галеше извивките на тялото ѝ, докато вървеше към него, а когато вдигна ръце и ги обви около врата му, уханието ѝ озари въздуха като светлината на свещите.

— Благодарих ли ти за вечерята?

— Да.

— Хм... — лекичко гризна със зъби долната му устна — нежно, много нежно — преди да го целуне. — Благодаря ти отново. Ами за шампанското? Благодарих ли ти за него?

— Доколкото си спомням.

— За всеки случай — въздъхна и устните ѝ срещнаха неговите. — За свещите, розата, дългата разходка, гледката.

Тялото ѝ се увиваше около неговото, водеше го в бавен, сладостен танц.

— За мен беше удоволствие.

Придърпа я по-близо, по-здраво, така че тялото ѝ прилепна към неговото. Времето сякаш спря, докато двамата пристъпваха заедно, устните им се сливаха, а сърцата им биеха в синхрон.

Тя вдъхна аромата му. Толкова познат и все пак нов. Пръстите ѝ се вплетоха в косата му, превърната в бронзови и златни кичури от слънцето, после тя ги сви и го придърпа още по-близо до себе си.

Плъзнаха се върху гладките бели чаршафи, потънаха в парфюма на единствената червена роза. Още въздишки, унесени движения.

Ласка, нежно докосване като шепот върху кожата ѝ. Погали лицето му и се разтвори — с тялото и сърцето си — когато откри с него страстта, обвита в нежността на романтиката.

Това бе всичко, което бе искала, за което някога бе мечтала. Нежност и гореща страст. И докато даваше от себе си все повече и повече, тя се изпълваше докрай, докато най-сетне бе замаяна от любов.

Неговата плът до нейната, толкова топла, ѝ носеше тиха радост дори и когато пулсът ѝ се ускоряваше. Устните му се притискаха към сърцето ѝ, което биеше за него.

Дали той го знаеше? Усещаше ли го?

И когато той я поведе към върха, много бавно, неговото име — само името му — разцъфна в сърцето ѝ.

Тя замъгляваше съзнанието му като сребърна омая, искреше в кръвта му като шампанско. Всяко сладостно движение, всяка въздишка, всяко докосване го съблазняваха, омагьосваха.

Когато я доведе до оргазъм, когато преля като вълна, тя прошепна името му. И се усмихна.

Нещо вътре в него се пречупи.

— Толкова си красива — промърмори той. — Невъзможно красива.

— Чувствам се красива, когато ти ме гледаш.

Докосна нежно с пръсти гърдите ѝ и видя как в очите ѝ грейна ново удоволствие. Сведе устни, вкуси я с език и зъби и усети как тялото ѝ потръпва с ново желание.

— Искам те — дъхът ѝ секна, когато се изви под него. — Ти си този, когото искам, Джак.

Обви го и го погълна, движейки се заедно с него в бавен и сладостен ритъм. Обграден отвсякъде, той се изгуби в нея.

Заситен, той я притискаше до себе си и мислите му витаеха.

— Няма ли начин да се измъкнем от работа утре и да си останем тук?

— Ммм — пръстите ѝ си играеха с косата му. — Не и този път. Но идеята е добра.

— При това положение ще трябва да станем в ранни зори.

— Забелязала съм, че често се справям по-добре, ако не спя изобщо, вместо само час-два.

Той вдигна глава и ѝ се усмихна.

— Чудно. И аз си мислех същото.

— Би било срамота да не изпием и останалото шампанско и да не хапнем от онези прелестни ягоди, покрити с шоколад.

— Направо престъпление. Стой тук. Не мърдай. Отивам да ги донеса.

Тя се протегна и въздъхна.

— Никъде не мърдам.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Минути след като Ема се прибра у дома, Мак прекрачи прага ѝ.

— Изчаках, докато си тръгне — извика тя, докато изкачваше стълбите. — Проявих нечовешко въздържание — намръщи се, когато влезе в спалнята на Ема. — Разопаковаш си багажа. Подреждаш всичко. Мразя подобна организираност. Защо поне една от вас не е разпиляна като мен?

— Не си разпиляна. Просто си малко по-освободена в личното си пространство.

— Хей, това ми харесва — „освободена в личното си пространство“. Добре, стига за мен. Разкажи ми всичко. Оставих моя любим сам с купичката му овесени ядки.

С нощницата от предната вечер в ръце, Ема се завъртя щастливо в кръг.

— Беше фантастично. Всяка минутка.

— Подробности, подробности.

— Изискан френски ресторант, шампанско, апартамент в „Уолдорф“.

— Господи, напълно по твой вкус. Ако става дума за шикозна среща. В по-непретенциозен стил може би пикник на лунна светлина на плажа, червено вино, свещи в малки рапанчета.

Ема затвори празния си куфар.

— Защо не излизам с теб?

— Двете ще сме чудесна двойка, вярно е — Мак прегърна Ема през рамо и се извърна към образите им в огледалото — Ема, спретнато облечена в джинси и спортна блуза, а тя самата с памучен клин и тениската, с която бе спала. — Направо зашеметяваща. Е, поне имаме резервен вариант, ако нещата не се получат.

— Винаги е добре да имаш резервен план. О, господи, Мак, беше най-прекрасната вечер — тя се обърна и стисна Мак в прегръдка, след което се завъртя пак щастливо. — Не спяхме. Изобщо. Наистина е невероятно, че имаме толкова неща, за които да си говорим, които да

научим един за друг. Разказвахме си разни неща по време на вечерята, после си направихме дълга разходка. А той бе уредил да занесат шампанско в апартамента и да запалят свещи, да пуснат музиката.

— Уха!

— Пихме още шампанско и си говорихме, и правихме любов. Беше много романтично — затананика, затвори очи и обви ръце около себе си. — После пак говорихме и пихме шампанско, и отново правихме любов. Закусихме под светлината на свещите и...

— Отново правихте любов.

— Точно така. Пътувахме насам в ужасен трафик, със свален гюрюк и задръстването изобщо нямаше значение. Нищо нямаше значение. Не би могло. Мак? Аз съм щастлив човек.

— О, понякога е ужасно дразнещо.

— Знам, но какво да се прави. Както и да е, аз съм щастлива по природа, но никога не съм подозирала, че мога да бъда толкова щастлива. Не знаех, че мога да се чувствам така. Исках да скачам и танцувам, да се въртя и да пея. Като Джули Андрюс на върха на планината.

— Добре, но не го прави сега, защото е адски дразнещо.

— Знам, затова го правя само вътрешно. През всички тези години, в които съм си представяла какво е да бъдеш лудо влюбен, изобщо не съм и подозирала за това.

Тя се отпусна по гръб на леглото и блажено загледа тавана.

— Така ли се чувстваш и ти през цялото време? С Картър?

Мак се тръшна до нея.

— Никога не съм мислила, че ще се влюбя. Не и наистина. Никога не съм си представяла любовта, както винаги си правила ти, нито съм я търсила. От една страна, чувствата се прокраднаха тайничко в мен, а от друга — сякаш се стовариха като гръм от ясно небе. Още съм почти шокирана от факта, че мога да изпитвам такива чувства — не говоря за въртене в кръг и пеене, защото това би ме дразнило, дори и вътрешно. Но ми се ще да го направя. А и някой друг изпитва същото към мен. И това, ако не е шокиращо.

Ема се протегна и хвана ръката на Мак.

— Не знам дали Джак изпитва същото към мен, не и по начина, по който се чувствам аз. Но знам, че ме обича. Че има чувства към мен. А в мен има толкова много любов, Мак. Трябва да вярвам, че цялата

тази любов, която тая в себе си, ще... пусне корен може би. Мислех, че съм го обичала и преди, но сега знам, че е било по-скоро увлечение, смесено със сексуално привличане. Защото сега е различно.

— Можеш ли да му го кажеш?

— Бих отговорила отрицателно само преди няколко дни. Че не искам да развалям всичко, не искам да клатя лодката. И точно това казах на Паркър, когато двете си говорихме за това. Но сега мисля, че мога. Че съм длъжна да го направя. Трябва само да измисля как и кога.

— Аз се изплаших, когато Картър ми каза, че ме обича. Не се разстройвай, ако той се стресне малко, поне отначало.

— Не мисля, че трябва да кажеш на някого, че го обичаш, защото очакваш нещо. Мисля, че го казваш, защото имаш какво да дадеш.

— Разопаковаш си багажа веднага щом се прибереш от пътуване. Щастлива си по природа. И си мъдра в любовта. Изненадана съм, че ние трите не сме се съюзили и не сме те пребивали редовно.

— Невъзможно е. Обичате ме.

Мак извърна глава и двете се погледнаха.

— Вярно е. Стискам ти палци, Ем. Всички те подкрепяме.

— Тогава как бих могла да сбъркам?

Някой почука на вратата и прекъсна Ема по средата на обработката на сутрешната доставка. Тя измърмори недоволно и остави цветята. Потрепна, когато забеляза през стъклото на вратата Катрин Сиймън и сестра ѝ. Когато си запотен и в неугледен вид, едва ли можеш да впечатлиш важни клиенти.

Хваната в капан, тя се усмихна бодро и отвори.

— Госпожо Сиймън, госпожо Латимър, много се радвам да ви видя.

— Извинявам се, задето ви прекъсваме, но Джесика и момичетата избраха плат за роклите на шаферките. Исках да ви оставя мостра.

— Идеално. Моля, заповядайте. Да ви предложи нещо за пиене? Може би студен чай? Денят е топъл.

— С удоволствие — незабавно прие Адел. — Ако не ви затрудняваме.

— В никакъв случай. Защо не поседнете тук, настанете се удобно. Трябва ми само минутка.

Чай, повтори си мислено Ема, докато бързаше към кухнята. Резенчета лимон, чашите за гости. По дяволите, по дяволите. Малка чинийка със сладкиши. Слава богу, че Лоръл ѝ бе оставила една кутия за спешни случаи. Бързо подреди всичко върху поднос, приглади с пръсти косата си.

Измъкна от кухненското чекмедже гланца за устни, който държеше за извънредни случаи, сложи си от него, после щипна леко бузите си.

Тъй като това бе всичко, което можеше да стори при тези обстоятелства, тя си пое дълбоко въздух, после още веднъж и се постара да не изглежда притеснена. Върна се спокойно в дневната и завари двете дами да оглеждат витрините ѝ.

— Кейт ми каза колко добре сте подредили тук. Била е права.

— Благодаря.

— А личното ви жилище е на горния етаж, нали?

— Да. Не само е удобно, но и много уютно.

— Забелязах, че вашата партньорка — Макензи, разширява студиото си.

— Да — Ема наля чая, после остана права, тъй като явно никоя от дамите нямаше желание да седне. — Мак ще се омъжва през декември и ще имат нужда от повече лично пространство, затова решиха да разширят студиото.

— Колко вълнуващо, нали? — Адел отпи от чая си и продължи да разглежда, спираше се пред различни букети, взираше се в снимките. — Да планирате сватбата на една от вас.

— Така е. Всички сме близки приятелки още от деца.

— Забелязах тази снимка. Това сте вие и две от партньорките ви, нали?

— Да, Лоръл и Паркър. Много обичахме да си играем на „Сватбен ден“ — обясни Ема и се усмихна на снимката. — В онзи ден аз бях булката, а Мак, като някакво предчувствие за бъдещето — фотограф. Тя ще ви каже, че именно в този момент — кацането на синята пеперуда — е разбрала, че иска да стане фотограф.

— Очарователно — Катрин се обърна към Ема. — Прекъснахме работата ви и отнемаме прекалено много от ценното ви време.

— Винаги е приятно да си направиш неочаквана почивка.

— Надявам се, че наистина го мислите — намеси се Адел, — защото направо умирам от любопитство да видя къде работите. Днес правите ли специален дизайн? Може би булчински букет?

— О... всъщност в момента обработвам сутрешната доставка, затова съм с работни дрехи.

— Ще проявя нахалство и ще ви помоля да ми покажете къде работите.

— О, разбира се — тя хвърли поглед към Катрин. — Не се стряскайте.

— Виждала съм къде работите.

— Но не и в процеса на работата — отбеляза Ема, докато ги водеше. — Обработването е... ами, виждате сами — тя махна с ръка към работния си плот.

— О, какви цветя! — силно развълнувана и с блеснали очи, Адел пристъпи напред. — Как само ухаят божурите.

— Любимите цветя на булката — обясни Ема. — Ще използваме тези прекрасни тъмночервени божури за букета й в комбинация с наситенорозови и много бледи и нежни цветове. Букетът ще е с виненочервена панделка и допълнен с бонбоненорозови декоративни камъни. Шаферките ще носят умалени копия на букета в розовата гама.

— И ги държите в тези кофи?

— В разтвор, който ги хидратира и подхранва. Това е важна стъпка, за да останат свежи и да издържат дълго след приключването на церемонията. Ще ги задържа в охладителя, докато пристъпим към украсяването на залата.

— Как...

— Адел! — възкликна Катрин. — Отново провеждаш кръстосан разпит.

— Добре, добре. Пълна съм с въпроси, знам. Но много сериозно обмислям да отворя сватбена агенция в Ямайка — Адел кимна и отново огледа помещението. — Изглежда, тук сте се уредили добре, така че едва ли има надежда да ви примамя с обещания.

— Но съм готова да отговарям на въпросите ви. И все пак за цялостно представяне на бизнес моделът е по-добре да се обърнете към Паркър.

— Сега ще ви оставим на мира — Катрин бръкна в чантата си.
— Ето мострата от плата.

— О, какъв хубав цвят. Като пролетен лист под капчица роса. Идеален за приказна сватба — обърна се към витрината си и избра бяло лале от коприна. — Виждате ли как бялото направо искри върху това нежнозелено?

— Да. Виждам, наистина. Веднага щом бъдат уточнени моделите на роклите, ще ви изпратим скици. Благодаря ви, Ема, за времето, което ни отделихте.

— Всички сме ангажирани с това да осигурим на Джесика един идеален ден.

— Ето — Адел побутна сестра си по лакътя. — Именно такова обслужване искам да предложа. Всъщност мисля, че „Идеален ден“ би било чудесно име за бизнеса.

— Харесва ми — увери я Ема.

— Ако си промениш мнението, имаш визитката ми — напомни тя. — Предлагам ти десет процента над това, което печелиш годишно в момента.

— Старая се да не се ядосвам, задето се е опитала да те отмъкне. Отново — Паркър изхлузи обувките си след втората консултация за деня.

— Колко ти предложи на теб, за да се преместиш в Ямайка? — попита Ема.

— Пълна свобода, което е основна грешка, както ѝ обясних. Никой не заслужава да му дадеш празен чек. Особено когато става дума за създаване на бизнес модел.

— Толкова е богатата, че не си знае парите — каза Лоръл. — Да, знам, че това не е фактор за едно практично, делово предложение. Но тя е свикнала да разполага с купища пари.

— Идеята ѝ е добра. Сватбена агенция за подбрана клиентела, с изискано обслужване, в популярна туристическа дестинация, предпочитана за сватбени пътешествия. И постъпва хитро, като се опитва да привлече хора със солиден опит. Но трябва да си определи бюджет и да се придържа към него.

— Тогава защо ние не го направим? — попита Мак. — Нямам предвид всички да си съберем багажа и да се преселим в Ямайка или Аруба, или където и да било, но защо да няма клон на „Обети“ в някое екзотично кътче на света? Направо ще разбием конкуренцията.

— Смятам да започна с твоята физиономия — Лоръл сви пръсти и изпъна палеца и показалеца, имитирайки пистолет, после се престори, че стреля. — Нямаме ли си достатъчно работа?

— Мислила съм за това.

Лоръл зяпна невярващо Паркър.

— Чакай да презаредя.

— Просто в най-общи линии, за в бъдеще.

— Когато усъвършенстват клонирането на хора.

— По-скоро фирма, която ще работи под нашата запазена марка, отколкото клон — обясни Паркър. — С много специфични изисквания. Но още не съм изчистила всички детайли и спънки. Когато го направя, ще поговорим подробно за всичко. И трябва да имаме пълен консенсус. Но засега имаме достатъчно работа. С изключение на третата седмица на август, когато нямаме ангажименти.

— Забелязах го. Мислех да те питам за това — продължи Ема, като същевременно протягаше схванатия си гръб. — Реших, че сигурно съм забравила да запиша нещо.

— Не, нямаме никакъв ангажимент за тази седмица, защото нарочно съм я оставила свободна. Мога да променя това, ако не искате да прекараме една седмица на плажа.

Последва миг на сливане, а после и трите скочиха и затанцуваха от радост. Лоръл задърпа Паркър за ръката и я вдигна да танцува с тях.

— Разбирам, че не сте против.

— Може ли още сега да си съберем багажа? Може ли? Може ли? — развика се Мак.

— Слънцезащитен лосион, бански и блендер за „Маргарити“. Какво друго ти трябва? — Лоръл завъртя Паркър в прегръдката си. — Ваканция!

— Къде? — попита Ема. — На кой плаж?

— Има ли значение? — Лоръл отново се плъосна на дивана. — Нали е плаж. Цяла седмица без фондан или захарна глазура. Направо ми иде да заплача от радост.

— В Хемптънс. Дел купи къща там.

— Дел си е купил къща в Хемптънс? — Мак триумфално вдигна юмрук във въздуха. — Браво, Дел.

— Всъщност „Браун“ ООД купи къщата. За това се отнасяха част от документите, които носеше за подпис напоследък. Имотът бил обявен за продан. Добра инвестиция. Не казах нищо, защото сделката можеше да се провали. Но вече всичко е приключено. Така че събирайте багажа, защото ни предстои ваканция в края на август.

— Всички ли? — попита Лоръл.

— Ние четирите, Картър, Дел, Джак естествено. Къщата има шест спални, осем бани. Достатъчно място за всички ни.

— Джак знае ли? — зачуди се Ема.

— Знае, че Дел обмисляше купуването на имота, но не и за почивката през август. И двамата решихме, че няма смисъл да говорим за ваканцията, ако не успеем да сключим сделката. Сега вече можем.

— Трябва да кажа на Картър. Ура! — Мак целуна звучно Паркър по бузата, преди да изтича навън.

— Това е страхотно. Ще го отбележа в календара с много сърчица и ярко слънце. Лунни разходки по плажа — Ема прегърна Паркър. — Почти толкова прекрасно, колкото и да танцуваш на лунна светлина в градината. Отивам да се обадя на Джак.

Когато двете останаха сами, Паркър изгледа Лоръл.

— Май нещо не е наред?

— Какво? Не. Господи, това е чудесно. Плаж, едноседмична ваканция. Мисля, че съм в шок. Трябват ни нови дрехи.

— Имаш право.

Лоръл се надигна от мястото си.

— Да вървим на покупки.

Когато вдъхновението я озареше, Ема го следваше с ентузиазъм. Наложил се да направи някои размествания и за неин късмет клиентката се оказала достатъчно разбрана, за да дойде с час по-рано за консултацията в понеделник, но накрая все пак успя да си освободи следобеда.

Беше планирала да изненада Джак с лека промяна при обичайната им среща в понеделник вечер.

На тръгване се отби в голямата къща и завари Паркър в кабинета ѝ.

Паркър крачеше напред-назад със слушалка в ухото и микрофон пред устата и само вдигна очи към тавана при влизането на Ема.

— Сигурна съм, че майката на Кевин не е искала да критикува или обижда някого. Напълно си права, това е твоята сватба, твоят ден и твоят избор. Имаш право да... Да, много е мил и изключително добре възпитан. Знам... знам.

Паркър затвори очи и показа с жест на Ема, че вече е готова да удуши някого.

— О, защо не оставиш аз да се погрижа за това вместо теб? Това ще намали напрежението върху теб и Кевин. А и понякога външен човек по-лесно би могъл да обясни и... Сигурна съм, че не иска. Да, разбира се. И аз бих се ядосала. Но... Но... Доун! — тонът ѝ стана съвсем малко по-остър, достатъчно, както Ема добре знаеше, за да пресече оплакванията на булката. — Не бива да забравяш, че независимо от всички усложнения и недоразумения този ден и всичко в него е за теб и Кевин. И запомни, че аз съм тук, за да може вие двамата да се насладите на празника, който сте пожелали.

Този път Паркър вдигна очи към тавана.

— Защо двамата с Кевин не излезете, само двамата, на една романтична вечеря? Мога да ви направя резервация, където си... Много харесвам този ресторант — тя надраска името на ресторанта в бележника си. — Да кажем към седем? Ще се погрижа за това още сега. И ще поговоря с майка му довечера. До утре всичко ще бъде наред. Не се тревожи за нищо. Ще се чуем скоро. Да, Доун, именно затова съм тук. Добре. Чудесно. Мммхъ. Дочуване.

Тя вдигна пръст.

— Минутка само — след като се свърза с предпочитания от булката ресторант и успя да изнуди салонния управител за маса, тя най-сетне свали слушалката от ухото си.

Паркър си пое дъх и от гърлото ѝ се изтръгна спонтанен вик:

— По-добре съм. Много по-добре.

— Доун има проблем с бъдещата си свекърва ли?

— Да. Странно, но ММ не разбира и не одобрява избора на бъдещата си снаха за това кой да носи пръстените.

— Това наистина не е...

— Който в случая е Бийн, бултериерът на булката.

— О, бях забравила за това — Ема набърчи чело. — Чакай. Знаела ли съм го изобщо?

— Вероятно не, тъй като на мен ми го каза едва преди няколко дни. ММ смята това за глупаво, неприлично и проява на лош вкус. И е заявила това напълно недвусмислено. Булката е решила, че бъдещата ѝ свекърва мрази кучетата.

— Със смокинг ли ще бъде?

Устните на Паркър леко потрепнаха.

— Засега само папийонка. Щом иска куче, ще получи кучето. Затова ще поканя ММ да пийнем по нещо заедно — тъй като подобни неща се обсъждат най-добре лично и при наличие на алкохол — и ще изглежда положението.

— Късмет! Аз отивам в града. Ще изненадам Джак, ще му приготвя вечеря, така че ще се върна чак сутринта. Но освен това ще проверя дали вие с Лоръл сте оставили поне една секси лятна дрешка някъде в Гринуич.

— Може да е останало едно бюстие. Вероятно и чифт сандали.

— Ще ги намеря. Ще ходя на пазара и в разсадника. Искаш ли нещо? Ще ти го донеса утре сутрин.

— Ще ходиш ли до книжарницата?

— Нали отивам в града — какво би казала майка ми, ако не се отбия?

— Вярно. Получила е една книга, която поръчах.

— Ще я взема. Ако се сетиш за още нещо, звъни на мобилния.

— Приятно изкарване — когато Ема тръгна, Паркър погледна „блекбери“-то си и въздъхна. След това го взе, за да се обади на майката на Кевин.

Доволна, че има няколко часа, за да се пошляе наоколо, Ема се отби в разсадника. Позволи си просто да се разходи и да се наслади на гледката, преди да се заеме с деловата част.

Обожаваше миризмата — на почва, растения, зеленина — толкова ѝ харесваше тук, че с мъка се въздържаше да не купи по нещо от всичко. Но си обеща, че на сутринта ще мине отново и ще вземе още растения за имението.

Заоглежда саксиите, докато си представяше входа откъм задната веранда на Джак. Откри две високи урни в ръждиво бронзов цвят, които според нея щяха да стоят отлично от двете страни на вратата на кухнята.

— Нина? — тя даде знак на управителката на магазина. — Ще взема тези двете.

— Страхотни са, нали?

— Наистина. Може ли да ги натоварят в колата ми? Отпред. А също и пръстта за засаждане? Ей сега ще избира и цветята.

— Няма нужда да бързаш.

Намери точно това, което търсеше — тъмночервени и морави цветове само с няколко златни акцента, които да подчертаят основните тонове.

— Прелестни са — възкликна Нина, когато Ема избута количката си до касата. — Силни цветове, невероятна плътност. А този хелиотроп ухае божествено. За сватба ли са?

— Не, всъщност са подарък за приятел.

— Щастливец. Всичко е натоварено.

— Благодаря.

Вече в града, тя обиколи магазините, купи си нови сандали, широка лятна пола и като си припомни онова далечно лято, си взе и един яркоцветен шал, с който да се загръща на плажа.

Отби се в книжарницата и махна на касиерката, която тъкмо маркираше на касовия апарат продадена книга.

— Здравсти, Ема! Майка ти е отзад.

— Благодаря.

Завари майка си да отваря нова доставка книги. В мига, в който зърна Ема, Лусия остави настрана пакета.

— Ето това наричам хубава изненада.

— Излязох да похарча малко пари — Ема се наведе над кашона и целуна майка си по бузата.

— Любимото ми занимание. Почти най-любимо. Купи ли си нещо, че си толкова щастлива, или... — тя потупа с пръст гривната на дъщеря си. — Или просто си щастлива?

— И двете. Ще приготвя вечеря за Джак, затова тепърва трябва да мина през пазара. Но си намерих много сладки сандали, които, естествено, трябваше да разтъпча.

Ема се завъртя, за да ги покаже.

— Наистина са сладки.

— И... — Ема побутна новите си златни халки на ушите, за да ги залюлее.

— О, хубави са.

— Освен това имам прелестна лятна пола, цялата обсипана с червени макове. Няколко блузки, шал и... и какво ли още не.

— Браво на моето момиче. Видях Джак сутринта. Струва ми се, че спомена нещо за кино довечера.

— Смяна на плановете. Ще му приготвя говежда пържола по твоята рецепта. Госпожа Г. имаше няколко във фризера и аз ги измолих от нея, а после ги оставих да киснат в марината цяла нощ. Сега са в хладилната ми чанта в колата. Мислех да приготвя и от онези печени млади картофчета с розмарин, може би и малко аспержи, както и една хубава домашна питка със зехтин с подправки. Какво ще кажеш?

— Много подходящо за мъж.

— Тъкмо това ми е целта. Не посмях да се примоля на Лоръл за десерт. Направо е затънала до гуша в работа. Мисля, че мога да предложи просто сладолед и горски плодове.

— Истинска гощавка за един мъж. Някакъв специален повод ли има?

— Отчасти, за да му благодаря за невероятната нощ в Ню Йорк, а и... Ще му кажа, мамо. Ще му кажа какво изпитвам към него, ще му призная, че го обичам. Струва ми се направо прегрешение да тая толкова много — тя притисна ръка към сърцето си — и да не му кажа.

— Любовта е смела — напомни й Лусия. — Знам, че когато казва името ти, той изглежда щастлив. Радвам се, че сподели с мен. Сега ще си помечтая и ще си представям само хубави неща за вас тази вечер.

— Ще имам нужда от подкрепата ти. О, имаш книга за Паркър. Обещах й да я взема.

— Ще ти я донеса — Лусия прегърна дъщеря си през кръста, докато излизаха от склада. — Ще ми се обадиш ли утре? Искам да знам как е минала вечерята.

— Ще ти се обадя, най-напред на теб.

— Ема?

Ема се обърна и се усмихна на красивата брюнетка, като отчаяно се мъчеше да се сети коя е.

— Здравей.

— Наистина си ти! О, здравей, Ема!

В следващия миг се озова притисната в здрава прегръдка и залюляна напред-назад. Озадачена, тя притисна приятелски момичето в отговор, като в същото време отправи въпросителен поглед към майка си.

— Рейчъл, върнала си се от колежа — Лусия я поздрави с грейнало лице. — Сякаш дни ни делят от времето, когато Ема беше твоя детегледачка.

— Вярно е. Направо не мога...

— Рейчъл? Рейчъл Монинг? — Ема я дръпна леко назад и се вторачи в ясносините ѝ очи. — О, боже. Вижте я само. Не те познах. Пораснала си и си станала прекрасна. Нали едва вчера беше на дванайсет?

— Мина време. Толкова вода изтече оттогава, случиха се много неща, после заминах за колежа и ето ни сега. О, Ема, изглеждаш фантастично. Винаги си била много красива. Не мога да повярвам, че те срещам днес. Всъщност се канех да ти звъня.

— Вече си в колежа? Върнала си се у дома за лятната ваканция?

— Да. Остава ми още една година. Работя в „Естервил“, в отдел „Връзки с обществеността“. Днес е свободният ми ден и минах оттук, защото ми трябва една книга. Албум за планиране на сватба. Сгодена съм!

Тя протегна ръка, за да покаже блясъка на диаманта върху пръста си.

— Сгодена? — възкликна Ема. — Та ти си играеше с кукли Барби само допреди десет минути.

— Мисля, че са по-скоро десет години — лицето на Рейчъл грейна в усмивка. — Трябва да се запознаеш с Дрю. Невероятен е. Ще се оженим другото лято, след като завърша, и много искам ти да направиш цветята, а и всичко останало. Майка ми казва, че „Обети“ е най-страхотната агенция. Направо не е за вярване. Ще се омъжвам и ти ще ми направиш сватбения букет. Някога ми правеше букети от салфетки, а сега всичко ще бъде истинско.

Тя усети пробождането право в стомаха си, не искаше да е така, но го усети.

— Много се радвам за теб. Кога се случи всичко?

— Преди две седмици, три дни и... — Рейчъл погледна часовника си. — Шестнайсет часа. О, иска ми се да имах повече време, но трябва да грабвам книгата и да бягам, иначе ще закъснея — отново прегърна Ема. — Ще ти звънна и ще си поговорим за цветята и за тортата, и за... О, боже, за всичко. Чао! Довиждане, госпожо Грант. Ще се видим скоро.

— Рейчъл Монинг ще се омъжва.

— Да — Лусия потупа рамото на дъщеря си. — Наистина.

— Била съм й детегледачка. Сплитах косата ѝ на френска плитка и ѝ позволявах да стои след часа ѝ за лягане. А сега ще аранжирам сватбения ѝ букет. Мили боже.

— Спокойно, спокойно — промърмори Лусия и не си направи труда да прикрие смеха си. — Доколкото си спомням, смяташе да прекараш вечерта с прекрасен мъж?

— Да. Вярно. Разбрах те. Всеки поема по своя път. Но... Мили боже.

Успя да изтика от съзнанието си дните си като детегледачка и сватбените аранжировки, за да довърши пазаруването си. Едва бе излязла от пазара и отново чу поздрав.

— Буенос тардес, бонита!

— Рико — мъжът я целуна приятелски и по двете бузи. — Как си?

— Вече по-добре, след като те видях.

— Защо не си в самолета на път към някое райско място?

— Тъкмо се връщам от полет до Италия. Собственикът на самолета заведе семейството си в Тоскана за кратка ваканция.

— О, тежък е животът на личния пилот. А как е Брена?

— Скъсахме преди няколко месеца.

— О, съжалявам. Не знаех.

— Случва се — той сви рамене. — Дай да нося тези торби — той взе чантите с покупките ѝ и надникна вътре, докато ги носеше към колата ѝ. — Изглежда, ще има вкусна вечеря, а не замразена пица, каквато ме очаква у дома.

— О, горкичкият — присмя му се на шега, после отключи колата и отвори предната врата. — Остави ги тук. Отзад вече е пълно.

— Виждам — отвърна той, след като забеляза растенията и чантите на задната седалка. — Изглежда ти предстои натоварена вечер,

но ако промениш решението си, с удоволствие ще те заведе на вечеря — той погали закачливо ръката ѝ с пръст. — Мога също да те кача на самолета и да проведем онзи урок по летене, за който говорихме.

— Благодаря, Рико, но в момента излизам с един човек.

— Трябваше да съм аз. Не се колебай да промениш решението си и в това отношение. Просто ми звъни.

— Ако се случи, веднага ще научиш — тя леко докосна с устни бузата му, преди да заобиколи и да седне зад волана. — Помниш ли Джил Бърк?

— О... дребна блондинка, заразителен смях.

— Да. Тя също е необвързана в момента.

— Така ли?

— Обади ѝ се. Обзалагам се, че ще е очарована от идеята за урок по летене.

Усмивката му блесна като светкавица и в очите му грейнаха звезди, което ѝ напомни защо ѝ бе харесвало да прекарва времето си с него. Качи се в колата и му махна за довиждане, докато потегляше.

Заради саксиите, растенията и покупките Ема паркира от задната страна на къщата на Джак и възможно най-близо до стълбището към верандата. Леко наклони глава, докато оглеждаше площадката пред кухнята, после кимна. Саксиите щяха да изглеждат много добре там, наистина чудесно.

Нетърпелива да се заеме за работа, тя заобиколи сградата, за да влезе през главния вход. Витражното стъкло на вратата и двата големи прозореца отстрани придаваха изисканост и стил на приемната. Според нея Джак бе постъпил мъдро, запазвайки уютата на помещението, вместо да търси скъп лукс. Тук цареше спокойствие и ненатрапчиво достойнство, докато в офисите и чертожните бюра зад другите врати често се вихреше хаос, както ѝ бе известно.

— Здравей, Мишел.

— Ема! — жената, която работеше на компютъра си върху безупречно подредено бюро, спря за миг и се завъртя на стола си. — Как си?

— Чудесно. Ти как си?

— Вече съм в двадесет и деветата седмица — Мишел погали издутия си корем. — И двамата сме добре. Много ми харесват сандалите ти.

— И на мен. Току-що си ги купих.

— Страхотни са. Среща в понеделник вечер, нали?

— Точно така.

— Не си ли подранила малко?

— Имам нов план. Джак зает ли е? Не съм му казала още за новите си идеи.

— Още не се е върнал. Закъснява заради някакъв проблем на обекта. Не е особено доволен от подизпълнителите, както и от новия инспектор. Всъщност май от нищо не е доволен в момента.

— О! — Ема сбърчи нос. — Значи новият ми план е или много добър, или ужасно лош при тези обстоятелства.

— Ще споделиш ли?

— Разбира се. Мислех да приготвя вечеря и с това да го изненадам, както и с новите саксии за малката веранда отзад. Вечеря и филм у дома, вместо да излизаме.

— Ако питаш мен, гениален план. Мисля, че много ще се зарадва на домашно приготвена вечеря след тежкия ден. Можеш да му звънеш и да провериш, но май ще бъде тук около три часа заедно със строителния инспектор.

— Защо просто не оставя всичко на случая и да видя какво ще излезе? Проблемът е, Мишел, че нямам ключ.

Имаше съвсем лека пауза, мигновена изненада.

— О, ами няма проблем — Мишел дръпна едно от чекмеджетата на бюрото си и потърси резервен ключ.

— Сигурна ли си, че всичко е наред? — колко уничително е, че се налагаше да пита, помисли си Ема.

— Защо да не е. Двамата с Джак сте приятели от години, а сега сте...

— Да, така е — побърза да каже Ема с приповдигнат тон. — Имам още един проблем. Саксиите, които купих, тежат над двайсет килограма всяка.

— Чип е вътре. Ще ти го изпратя.

— Благодаря, Мишел — каза Ема и взе ключа. — Спасяваш ми живота.

Стисна ключа в ръка и тръгна отново към задния вход. Нямахте смисъл, повтаряше си тя, да се чувства неловко. Нямахте смисъл да се чувства обидена, че мъжът, с когото спеше от три месеца — и когото

познаваше повече от десет години — не си бе направил труда да ѝ даде ключ.

Не беше символичен акт, за бога. Той не я заключваше отвън. Просто... Няма значение. Щеше да се придържа към плана си за вечерта. Ще му подари цветя, ще му приготви вечеря и ще му каже, че го обича.

И по дяволите, ще поиска ключ.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Прекара един много приятен час в прибиране на поупките, подреждане на слънчогледите, които бе донесла от своите запаси, за да украси кухненския му плот, а после и в подготовка на саксиите.

Права бях, помисли си тя, изглеждаха прекрасно от двете страни на вратата. Наситени и ярки цветни петна, реши тя, докато засаждаше червена салвия зад моравия хелиотроп. С комбинацията от растения, които бе подбрала, щеше да се наслаждава на разцъфнали цветове през целия сезон. Картината щеше да стане още по-красива, когато лобелията пораснеше и прелееше над ръба на саксията, а благоуханната лобулария разгърнеше кичестите си туфи.

Едно чудесно посрещане у дома, каза си тя, всеки път щом изкачи стъпалата. Както и живо напомняне за жената, която бе създавала това посрещане, добави мислено с усмивка.

Облегна се назад, коленичила на пети, и огледа резултата.

— Истинска прелест.

След като събра закупените празнични саксии от разсада и търговските опаковки, тя се премести, за да повтори аранжировката и във втората урна.

Зачуди се дали Джак има лейка за поливане, после си каза, че вероятно няма. Трябваше да се сети за това по-рано, но щяха да се справят и без нея, докато си купи. Щастлива от ровенето в пръстта, тя си затананика песента, която звучеше по радиото. Сандъчетата за цветя пред главния вход на сградата имаха нужда от повече плътност, замисли се тя, докато работеше. Щеше да се постарее да донесе още някои растения през следващата седмица.

Когато приключи, помете разпиляната пръст, после отнесе пластмасовите табли и саксии, както и градинарските инструменти, в колата си. Избърса ръце и с възхищение се загледа в произведението си.

Винаги бе смятала цветята за много важен елемент във всеки дом. Сега вече и той имаше такива. А и винаги бе вярвала, че цветята,

засадени с любов, цъфтят най-красиво. Ако беше вярно, тези тук щяха да представляват зашеметяваща гледка чак до първия есенен студ.

Когато погледна часовника си, тя хукна по стъпалата. Трябваше да се измие и да се захване с готвене, особено след като бе решила да прибави и предястие към менюто.

Мръсен, изпотен и адски ядосан заради изчезналия водопроводчик, както и заради новоназначения инспектор, който имаше особено мнение за всичко, Джак зави с колата направо към задния вход на офиса си.

Искаше да си вземе душ, бира и поне една шепя аспирина. Ако началникът на строителната бригада не беше склонен да уволни проклетия водопроводчик — който освен всичко му беше зет, тогава самият той да обясни причината за забавянето на клиента. И той да се разправя със строителния инспектор, който бе решил да се прави на важен, защото порталът бил с някакви си петнайсет милиметра встрани от планираното.

Ясно, май първо трябваше да вземе аспирин, после душ и бира.

Може би това щеше да разсее малко напрежението от деня, който бе започнал с обаждане по телефона в шест сутринта от страна на клиент с ролетка в ръка, побеснял, защото облицовката на барплота му се оказала метър и седемдесет, вместо метър и осемдесет сантиметра.

Не обвиняваше клиента. И той самият бе побеснял. Метър и осемдесет по проект означаваше точно метър и осемдесет на обекта, а не колкото му е хрумвало на подизпълнителя.

И денят бе тръгнал надолу по наклонената плоскост, мислеше си сега Джак, докато се опитваше да разкърши рамене и да отхвърли от себе си натрупаното напрежение. Когато работеше по дванайсет часа на ден, поне искаше да изпита удовлетворение от свършената работа, а не само да обикаля наоколо и да оправя чужди каши.

Взе и последния завой, после си каза, че трябва да е благодарен, че се прибира у дома, където офиса бе затворен и нямаше никой — слава богу — който да го моли да свърши нещо, да преговаря за нещо или да спори за каквото и да било.

Когато зърна колата на Ема, той се опита да мисли въпреки главоболието си. Да не би да беше объркал нещо? Да не би да имаха

уговорка да се срещнат в града, да тръгнат заедно оттук?

Не, не, уговорката бе за вечеря и кино, но той бе възнамерявал да я замени с храна за вкъщи и може би филм на DVD, и то само след като има възможност да поохлади малко гнева си и да се успокои. Само че бе пропуснал да ѝ се обади и да каже за намеренията си, защото бе затънал до гуша в чужди оплаквания и спешни случаи.

Но ако тя беше някъде в града, той би могъл...

Мислено превключи на други обороти, когато забеляза отворената задна врата и саксиите с цветя от двете ѝ страни. За миг остана на мястото си, после захвърли тъмните очила върху таблото. Когато слезе от камиона, чу музиката, която долиташе откъм кухнята през мрежата за насекоми на вратата.

Откъде, по дяволите, се бяха взели тези цветя? Докато си задаваше този въпрос, усети как се засилва главоболието му. И защо, мътните го взели, вратата беше отворена?

Искаше прохладата на климатичната инсталация, хладен душ и пет минутки, за да се отърси от тревогите на деня. Вместо това, сега се бе обзавел с цветя, които трябваше да полива, през вратата гърмеше музика, а в къщата му имаше някой, който се нуждае от внимание и разговор.

Затътри се тежко по стъпалата, намръщи се на растенията и бутна вратата с мрежата против насекоми.

И видя Ема да припява с радиото, което направо цепеше главата му, и да готви нещо на печката, докато той вече се бе настроил за пица за вкъщи, а резервният му ключ се мъдреше на плота редом с ваза с огромни слънчогледи, които направо щяха да му избодат очите. Тя разклати тигана с една ръка и се пресегна с другата към чаша вино — и тогава го забеляза.

— О! — засмя се тя, а ръката ѝ трепна заедно с тигана. — Не те чух.

— Нищо чудно, след като забавляваш половината квартал с... Господи, това да не са „АББА“?

— Какво? О, музиката. Шумно е — тя отново разклати тигана, преди да намали силата на огъня под него. Пристъпи крачка встрани, взе дистанционното и намали звука на музикалната уредба. — Музика за готвене. Реших да те изненадам с домашно приготвена вечеря. На

тези миди им трябва само около минутка. Сосът вече е готов, така че можеш да хапнеш нещо веднага. Какво ще кажеш за чаша вино?

— Не. Благодаря — той се пресегна към шкафа над главата ѝ за шишенце аспирин.

— Тежък ден — тя съчувствено погали ръката му, докато той се бореше с капачката на аспирина. — Мишел ми каза. Защо не поседнеш за малко, да отдъхнеш?

— Мръсен съм. Имам нужда от душ.

— Хм, прав си — тя се надигна на пръсти и леко докосна с устни неговите. — Ще ти донеса чаша студена вода.

— Мога и сам да си взема — мина покрай нея и отиде до хладилника. — Мишел ли ти даде ключа?

— Каза ми, че си на някакъв обект и, че имаш лош ден. Вече бях накупила продуктите и всичко беше в колата, затова... — отново разклати тигана и изключи котлона. — Мариновала съм говежда пържола. Крехкото месо ще се отрази добре на главоболието ти. Ти само се изкъпи и се отпусни. Но бих могла да се забавя малко с вечерята, ако искаш да полегнеш малко, докато се почувстваш по-добре.

— Какво е всичко това, Ема? — макар и значително по-тиха, музиката сякаш стържеше по оголените му нерви. Грабна дистанционното и я спря. — Ти ли домъкна онези саксии дотук?

— Чип свърши тежката работа. Аз се забавлявах да избирам цветята, саксиите — поръси мидите с букет от кориандър, чесън и лайм, после ги заля със соса, който бе приготвила. — Страхотно свежо изпъкват на фона на къщата, нали? Исках да направя нещо, с което да ти благодаря за Ню Йорк, и когато ме обзе вдъхновението, просто разместих малко графика си и се метнах в колата.

Остави празната купичка в мивката и се обърна. Усмивката ѝ помръкна.

— И съм сбъркала, нали?

— Просто имах ужасен ден, това е.

— Който явно включва и мен.

— Да. Всъщност не — той притисна с пръсти слепоочията си, в които сякаш се забиваха остриета. — Беше лош ден. Просто трябва малко да си поема въздух. Трябваше да ми се обадиш, след като си решила да... правиш това.

Без да се замисля, просто по навик, той взе резервния ключ и го пъкна в джоба си. Все едно ѝ удари плесница.

— Не се тревожи, Джак, не съм прибрала нищо свое в гардероба ти, не съм пъкнала нищо в някое чекмедже. Четката ми за зъби си е в чантата ми.

— Какви ги приказваш, за бога?

— Нахлуването ми в твоето пространство се ограничава само до кухнята и няма да се повтори. Не съм хукнала да правя копие на скъпоценния ти резервен ключ и се надявам, че Мишел няма да си има неприятности, задето ми го е дала.

— Успокой топката за малко, Ема.

— Аз ли да се успокоя? Имаш ли представа колко унизително беше за мен да ѝ кажа, че нямам ключ? Да знам, че макар да спим заедно от април насам, все още не може да ми се има доверие.

— Няма нищо общо с доверието. Аз просто никога...

— Глупости, Джак. Пълни глупости. Всеки път, когато остана тук — което е голяма рядкост, понеже това е твоя територия — трябва да внимавам да не оставя дори и една фиба за коса, защото, мили боже, какво следва? Може би четка за зъби? Блуза? И преди да се усетиш, може и да се почувствам добре дошла тук.

— Винаги си добре дошла тук. Не ставай смешна. Не искам да се карам с теб.

— Много жалко, защото аз искам да се карам с теб. Раздразнен си, че съм тук, защото съм нахлула в твоята територия, защото се чувствам добре. И това ми показва, че си губя времето, че напразно пиляя чувствата си, защото заслужавам нещо по-добро.

— Виж, Ема, всичко това просто се случва в лош момент.

— Не е заради момента, Джак, не само заради него. Винаги е така. Не ме допускаш тук, защото това е прекалено близко до обвързване.

— Господи, Ема, обвързан съм с теб. Няма друга. Не е имало друга, откакто те докоснах за първи път.

— Не става дума за друга жена. А за теб и мен. За това, че ме желаш, но само при твоите условия, само по твоя... архитектурен план — каза тя и размаха ръце във въздуха. — Стига да се придържаме към него, няма проблем. Но това вече не ме устройва. Не ми харесва да

не мога да купя литър мляко за теб или да си оставя проклетото червило в банята ти. Или да ти подаря някакви цветя, без да те ядосам.

— Мляко? Какво мляко? Мили боже, не знам за какво говориш.

— Не ме устройва, след като приготвянето на най-обикновена вечеря изглежда като престъпление — тя грабна чинията с миди и я метна в мивката с трясък.

— Добре, стига вече.

— Не, не стига — тя се завъртя, бутна го с две ръце, а в очите ѝ напирара сълзи на гняв и болка и гласът ѝ пресекваше. — И аз няма да се задоволя с нещо, което не е достатъчно. Влюбена съм в теб и искам да ме обичаш. Искам да прекарам живота си с теб. Искам брак и деца, и бъдеще. А какво имам сега? Това не е достатъчно, никак даже. Излиза, че си прав, Джак. Напълно прав. Подай на някого пръст, а той сграбчва цялата ти ръка.

— Какво? Кога? Почакай.

— Но не се притеснявай, няма нужда да бягаш вдън гори. Аз сама нося отговорност за чувствата си, за нуждите си и за избора, който правя. И приключих тук. Слагам край на това.

— Чакай — чудеше се как главата му не се е пръснала. А може би вече бе станало. — Дай ми минутка, за бога, нека да помисля.

— Времето свърши, мисленето приключи. Не ме докосвай сега — предупреди го тя, когато той направи крачка към нея. — Дори не си помисляй да ме докоснеш с ръка. Имаше своя шанс. Бих ти дала всичко, което имам. Ако се нуждаеш от още, бих го потърсила и бих ти дала и него. Такава е моята любов. Това е единственият начин, по който мога да обичам. Но не мога да я дам на някого, който не я иска и не я цени. Който не цени мен.

— Ядосвай ми се — прекъсна я той. — Чупи съдове. Но недей да ми казваш, че не те искам и не те ценя.

— Не и по начина, по който искам аз. А да се опитвам да не го искам, Джак... Да се опитвам да не те обичам по единствения начин, който познавам и мога... — тя грабна чантата си. — Стой далеч от мен.

Той се облегна на вратата с мрежата против насекоми, за да я спре.

— Искам да седнеш за малко. Не само ти имаш да ми казваш нещо.

— Не ме интересува какво искаш ти. Вече не ме е грижа. Казах ти да стоиш далеч от мен.

Тогава вдигна поглед към него. В очите ѝ нямаше гняв или ярост. Тях би могъл да пренебрегне и да изчака да се уталожат. Но не можеше да се бори с болката ѝ.

— Ема. Моля те.

Тя само поклати глава, мина покрай него и изтича към колата си.

Не знаеше как успява да сдържи сълзите си. Знаеше само, че не може да вижда през тях и, че трябва да се прибере у дома. Нуждаеше се от това. Ръцете ѝ бяха готови да затреперят, затова стисна по-здраво волана. Всяко поемане на въздух ѝ носеше болка. Как бе възможно това? Как можеше простичкото вдишване да я изгаря? Чу как от устните ѝ се отрони стенание и ги стисна здраво, за да спре следващото. Прозвуча като ранено животно.

Нямаше да позволи да се чувства така. Не сега. Още не.

Без да обръща внимание на жизнерадостната мелодия на мобилния си телефон, тя продължи да гледа право напред в пътя.

Бентът се пропука и сълзите ѝ преляха като отприщена река, когато зави по алеята. Рязко, нетърпеливо, тя ги избърса с ръка, взе завоя и паркира колата.

Сега се разтрепери цялата и с преплитаци се крака се довлече от колата до къщата. Успя да се прибере на сигурно място, у дома, преди да я връхлети първото мощно хлипане.

— Ема? — гласът на Паркър долетя от горната площадка на стълбите. — Какво правиш тук толкова рано? Мислех, че...

През пороя на сълзите Ема видя как Паркър се втурва надолу по стъпалата.

— Паркър.

После я обвиха ръцете на приятелката ѝ, силни и здрави.

— О, Ема. О, миличка. Ела, хайде, ела с мен.

— Каква е тази врява? Какво... Ранена ли е? — след Паркър и госпожа Грейди забърза към нея.

— Не и физически. Ще я заведа горе. Ще повикаш ли Мак?

— Ще се погрижа. Спокойно, бебчо — Госпожа Грейди погали нежно косата на Ема. — Вече си у дома. Ще се погрижим за всичко.

Върви с Паркър.

— Не мога да спра. Не мога.

— Няма нужда да спиращ — прегърнала Ема през кръста, Паркър я поведе нагоре по стълбите. — Плачи, колкото си искаш, докогато имаш нужда. Ще се качим горе в салона. На нашето място.

Докато се качваха към третия етаж, Лоръл се втурна към тях. Без да каже нищо, тя просто прегърна Ема от другата ѝ страна.

— Как може да съм толкова глупава?

— Не си — измърмори Паркър. — Не си глупава.

— Ще ѝ донеса малко вода — каза Лоръл и Паркър само кимна, докато водеше Ема към дивана.

— Боли, много боли. Толкова много. Как мога да го понеса?

— Не знам.

Когато седнаха, Ема се сви на кълбо и сгуши глава в скута на Паркър.

— Трябваше да се прибера у дома. Просто трябваше да съм у дома.

— Вече си у дома — Лоръл седна на пода и бутна в ръката на Ема салфетки.

Тя зарови лице в салфетките и изля мъката и болката, които пулсираха в гърдите ѝ, свиваха стомаха ѝ. Сърцераздирателни ридания разкъсваха гърлото ѝ, докато накрая не остана нищо. Но сълзите продължаваха да бликат по бузите ѝ.

— Сякаш ме е връхлетяла някаква ужасна болест — за миг стисна здраво очи. — И никога вече няма да оздравея.

— Пийни малко вода. Ще ти помогне — Паркър леко я повдигна. — И вземи този аспирин.

— Като страшен грип — Ема преглътна малко вода, пое си въздух, после глътна и аспирина, който Паркър ѝ подаде. — Онзи, след който оставаш слаб и болнав, и безпомощен.

— Има чай и супа — Мак седна на пода до Лоръл. — Госпожа Грейди я донесе.

— Не сега. Благодаря. Още не.

— Не е било само лошо скарване — отбеляза Лоръл.

— Не. Не беше само скарване — изтощена, тя облегна глава на рамото на Паркър. — Мислите ли, че е още по-зле, защото сама съм си виновна?

— Да не си посмяла да виниш себе си — Лоръл стисна крака на Ема. — Да не си посмяла.

— Не го оправдавам, повярвай ми. Но сама се забърках в това. А тази вечер, особено тази вечер, сама се настроих и исках... очаквах — поправи се тя — неща, които нямаше как да станат. Познавам го и въпреки това скочих отвисоко.

— Ще ни кажеш ли какво стана? — попита Мак.

— Да.

— Пийни малко чай преди това — Лоръл ѝ подаде чашата.

След една глътка Ема издиша шумно.

— Вътре има уиски.

— Госпожа Грейди каза да го изпиеш. Ще ти помогне.

— Има вкус на лекарство. И сигурно е, щом госпожа Грейди казва — Ема отпи нова глътка. — Преминах границата, така би могло да се каже. Не смятам тази негова граница за приемлива. Така че скъсахме. Трябваше да скъсаме, защото аз не мога така.

— Каква е границата? — попита Паркър.

— Той не ме допуска на територията си — Ема поклати глава. — Исках да направя нещо за него. Отчасти беше и заради мен самата, но исках да направя нещо по-специално. Затова минах през разсадника — започна тя.

Когато изпи чая, болката вече сякаш бе приглушена от дебела възглавница.

— Имаше един момент, когато се наложи да кажа на Мишел, че нямам ключ. Вътрешно се сепнах, казах си: „Спри“.

— Защо, за бога? — поиска да разбере Лоръл.

— Точно това се запитах и аз. Ние сме заедно, имаме връзка. И освен това сме добри приятели. Какво лошо има в това да вляза в дома му и да го изненадам, като му сготвя вечеря? Но си знаех. Част от мен знаеше. Може би беше някакъв тест. Не знам. Няма значение. Но може би беше още по-зле — очакването и сблъсъкът — защото срещнах Рейчъл Монинг в книжарницата. Помниш ли я, Паркър? Бях ѝ детегледачка.

— Да, смътно.

— Ще се омъжва.

— Била си ѝ детегледачка! — Лоръл вдигна и двете си ръце. — Вече разрешават на дванайсетгодишни да се женят?

— Учи в колеж. Завършва догодина и после ще се женят. Което би желала да стане тук, между другото. И след като преодолях първоначалния шок, единственото, за което можех да мисля, бе, че искам точно това. Искам онова, което момичето, на което съм била детегледачка, има. По дяволите, искам онова, което видях изписано на лицето ѝ. Тази радост, това доверие, това нетърпение да започнеш нов живот с мъжа, когото обичаш. Защо да не го искам? Защо да нямам право на това? Да искаш брак, е също толкова достойно за уважение, колкото и да не го искаш.

— Проповядваш на посветените, сестро — обади се Мак.

— Е, аз го искам. Искам обещанието, усилията и децата, всичко. Всичко. Знам, че искам и любов като в приказките. Да танцувам на лунна светлина, но това е просто... Ами, като букет или красива торта. Един символ. Искам онова, което танцът символизира. Той не го иска — тя се облегна назад и за миг затвори очи. — Никой от двамата ни не е виновен. Просто не желаем едно и също.

— Той ли го каза? Каза ли, че не иска онова, което искаш ти?

— Ядоса се, когато ме завари в къщата си — отвърна тя на Паркър. — Дори не се ядоса. По-лошо. Подразни се. Бях постъпила самонадеяно.

— О, за бога — измърмори Мак.

— Е, наистина бях прекалила. Самонадеяно си въобразявах, че той ще се зарадва да ме види, че ще му бъде приятно да го поглезя малко, след като е имал тежък ден. Бях взела и диска с „Истински, дълбоко, до полуда“. Бяхме се шегували, че трябва да изгледаме два филма наведнъж, за да види защо аз толкова го харесвам, като щяхме да го комбинираме с „Умирай трудно“.

— Алън Рикман — Лоръл кимна.

— Точно така. Бях занесла слънчогледи и нови саксии — господи, наистина са много красиви — и почти бях привършила с предястието, когато той влезе. Известно време просто се суетих около него. Предложих му чаша вино, да се отпусне... Мили боже!... Каква идиотка съм. И после ми светна — много ясно и категорично. Той... взе резервния ключ и го прибра в джоба си.

— Жестоко — отсече Лоръл със стаена ярост. — Това е жестоко, по дяволите.

— Ключът си е негов — изтъкна Ема. — Има пълно право. Затова му казах какво мисля, какво чувствам и, че вече няма да се правя, че не искам и не чувствам. Казах му, че съм влюбена в него. И единственото, което той може да ми каже, бе да му дам минутка да помисли.

— Ето кой е идиотът.

Ема почти успя да се усмихне на възмутения тон на Мак.

— Чух също и „свари ме неподготвен, не го очаквах“. Дори и „моментът е лош“.

— О, боже.

— Това беше, преди да му кажа, че го обичам, но няма значение. Затова скъсах с него и си тръгнах. Боли ме. Мисля, че ще ме боли много дълго.

— Той се обади — каза ѝ Мак.

— Не искам да говоря с него.

— Предположих. Искаше да се увери, че си се прибрала, че си у дома. Не съм на негова страна, повярвай ми, но ми се стори доста разстроен.

— Не ме интересува. Не искам да ме интересува. Ако сега му простя, ако се върна назад — и приема онова, което той може да ми даде — ще изгубя себе си. Трябва първо да го преодоля — отново се сви на кълбо. — Просто трябва да го преодоля. Не искам да го виждам, нито да говоря с него. Поне докато се почувствам малко по-силна.

— Значи няма да го чуваш. Ще отложи утрешните ти консултации.

— О, Паркър...

— Трябва ти почивен ден.

— За да се самосъжалявам ли?

— Да. Трябва ти и хубава гореща вана, а после ще стоплим супата. Трябва да хапнеш, след като си поплачеш още веднъж — ще има още един пристъп.

— Да — Ема въздъхна. — Ще има.

— След това ще те завием в леглото. И ще спиш, докато се събудиш.

— Ще съм влюбена в него и когато се събудя.

— Да — съгласи се Паркър.

— И още ще ме боли.

— Да.

— Но ще бъда малко по-силна.

— Така е.

— Аз ще напълня ваната. Имам си тайна съставка за солите — Мак стана, после се наведе и целуна Ема по бузата. — Всички сме с теб.

— Аз ще се погрижа за супата и ще помоля госпожа Грейди да направи от страхотните си пържени картофки. Знам, че е клише — Лоръл отново стисна крака на Ема. — Но си има причина за това.

— Благодаря — тя затвори очи и се пресегна да хване ръката на Паркър, когато останаха сами. — Знаех, че ще ме подкрепите.

— Винаги.

— О, господи, Паркър. О, боже, ето, започва вторият пристъп.

— Няма нищо — Паркър потупваше и леко разтриваше гърба на Ема, докато хлипаше. — Всичко е наред.

Докато Ема плачеше, Джак почука на вратата на Дел. Трябваше да направи нещо, иначе щеше да отиде при нея. Дори и да не му бе дала ясно да разбере, че не иска да го вижда — а тя бе съвсем категорична — Мак не бе оставила и капка съмнение.

Дел отвори вратата.

— Какво има? Господи, Джак, изглеждаш ужасно скапан.

— Така се чувствам.

Дел набърчи чело.

— О, боже, ако си дошъл тук да ми се оплакваш, задето си се скарал с Ема, докато пием бира...

— Не сме се карали. Не беше... просто скарване.

Дел го погледна по-внимателно, отстъпи крачка назад.

— Да изпием по бира.

Джак затвори вратата зад гърба си и тогава забеляза, че Дел е със сако и вратовръзка.

— Да не би да излизаш?

— Канех се. Взemi бирите. Трябва да се обадя.

— Би трябвало да кажа, че не е кой знае какво и че може да почака. Но няма да го направя.

— Вземи бира. Идвам след минутка.

Джак взе две бири и излезе на задната веранда. Но вместо да седне, той отиде до перилата и се загледа в мрака. Опитваше се да си спомни дали някога се е чувствал толкова зле. Реши, че като се изключи случаят, в който се бе събудил в болницата с мозъчно сътресение, счупена ръка и няколко пукнати ребра след катастрофа с кола, отговорът бе отрицателен.

А и тогава болката бе само физическа.

Не, почти веднага си каза той, спомняше си, че се е чувствал така и преди, почти също толкова зле. Наранен, объркан и смутен. Когато родителите му бяха седнали заедно с него, много цивилизовано, за да му кажат, че ще се разведат.

Вината не била негова, така му бяха заявили. Все още го обичали и винаги щели да го обичат. Но...

В онзи миг за него светът се бе обърнал с главата надолу. Защо сега му се струваше, че е още по-зле? Защо бе по-лошо да осъзнае, че Ема може би го бе напуснала? Имаше основание да го направи, помисли си той, защото я бе накарал да се почувства недостойна, вместо да стори всичко по силите си, за да почувства, че заслужава много повече.

Чу вратата да се отваря.

— Благодаря — каза той, когато Дел се появи. — Наистина.

— Би трябвало да кажа, че не е кой знае какво, но няма да го направя.

Джак се засмя иронично.

— Господи, Дел, оплесках всичко. Обърках нещата, а дори не съм съвсем сигурен как точно. Но знам, че я нараних. Наистина я нараних, така че спокойно можеш да ми разбиеш физиономията, както си обещахме. Но ще трябва да почакаш, докато спра да си блъскам главата в стената.

— Мога да почакам.

— Каза ми, че е влюбена в мен. Дел отпи от бирата си.

— Ти не си идиот, Джак. Нима се опитваш да ми кажеш, че не си знаел?

— Не съм идиот и знаех, че вървим в определена посока. Но този скок дойде изведнъж и ме завари неподготвен. Не можех да я следвам, не можех

да измисля как да го направя или какво да кажа, а тя беше толкова наранена, обидена и ядосана, че не пожела да ми даде възможност. Тя много рядко се ядосва. Знаеш каква е. Почти никога не избухва, но когато го направи, нямаш никакъв шанс.

— Защо е избухнала?

Джак се обърна и взе бирата си, но не седна.

— Изкарах ужасен ден, Дел. Говоря ти за един от онези дни, в сравнение с които адът ти се струва увеселителен парк. Бях мръсен и ядосан, със страховтно главоболие заради напрежението. Прибрах се у дома, а тя беше вече там. В къщата.

— Не знаех, че си й дал ключ. Голяма крачка за теб, Кук.

— Не съм. Не съм й дал ключ. Взела го е от Мишел.

— Ооо. Значи е проникнала отвъд фронтовата линия?

Джак спря и зяпна.

— За такъв ли ме смяташ? Я, стига.

— Точно такъв си по отношение на жените.

— И какво трябва да значи това — че съм чудовище, психопат?

Дел приседна върху парапета на верандата.

— Не, може би имаш лека фобия, това е. Е, и какво?

— Ами, прибрах се мръсен и в гадно настроение, а тя беше там. Подредила е някакви саксии на верандата. На какво се смееш?

— Просто си представям твоя шок и ужас.

— Господи, тя готвеше нещо, имаше цветя и музиката направо гърмеше, а главата ми щеше да се пръсне. Ако можех да върна лентата обратно, щях да го направя. Наистина. Никога не бих я наранил.

— Знам.

— Тя се ядоса и засегна, защото... се държах като глупак. Несъмнено беше така, но вместо да се скараме, да се разкрещим един на друг, да разсеем напрежението, всичко се обърна — тъй като главоболието явно се канеше отново да го обсеби, Джак допря студената бутилка до слепоочието си. — И всичко отиде по дяволите. Започна да ми говори, че й нямам доверие и, че не е добре дошла в дома ми. Че не смята да се примири. Че е влюбена в мен и иска...

— Какво иска?

— Какво мислиш? Брак, деца, всичко закуп. Опитвах се да следвам мислите й, мъчех се да задържа главата върху раменете си и да помисля, но тя не ми даде никакво време. Не ме остави да помисля

върху онова, което току-що ми бе казала. Заяви ми, че къса с мен, приключва връзката ни. Разбих сърцето ѝ. Заплака. Тя плаче.

Лицето ѝ се появи пред очите му и той изпита огромно разкаяние.

— Исках само да седне за малко, да изчака една минутка и да поседне. Само докато си поема въздух, докато мога да мисля отново. Тя не пожела. Каза ми да стоя далеч от нея. Предпочитам да ме застрелят, вместо да ме погледне отново по начина, по който ме погледна, когато ми каза да стоя далеч от нея.

— Това ли е всичко? — попита след малко Дел.

— Не е ли достатъчно?

— Веднъж вече те питах, но ти не ми отговори. Ще те попитам отново. Искам да чуя „да“ или „не“ този път. Влюбен ли си в нея?

— Добре — отпи голяма глътка от бирата си. — Да. Явно е трябвало нещо здраво да ме разтърси, за да го изрека на глас, но — да. Влюбен съм в нея. Но...

— Искаш ли да оправиш нещата?

— Току-що ти казах, че я обичам. Как няма да искам?

— Искаш ли да разбереш какво да направиш?

— По дяволите, Дел — отново пийна от бутилката. — Да, щом ще се правиш на мъдър. Какво да направя?

— Пълзи в краката ѝ.

Джак издиша шумно.

— Това го мога.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Пълзенето започна още сутринта. В главата му звучеше речта, която бе редактирал, преработвал и допълвал през по-голямата част от нощта. Номерът, доколкото можеше да прецени, се състоеше в това да я накара да го изслуша.

Щеше да го изслуша, каза си той, докато завиваше към имението Браун. Тя беше Ема. Нямахте по-мил, по-великодушен човек от Ема — а нима това не бе една от многото причини да я обича?

Беше се държал като идиот, но щеше да му прости. Трябваше да му прости, защото... беше Ема.

И все пак стомахът му се сви, когато забеляза колата ѝ, паркирана пред голямата къща. Не беше се прибирала у дома.

Нямахте да се изправи само срещу нея, помисли си той с истински страх, от който по гърба му потече пот, а срещу всички тях. Срещу четирите приятелки и госпожа Грейди за подкрепа.

Щяха да го изпекат на бавен огън.

Заслужаваше го, несъмнено. Но, мили боже, трябваше ли да го отнесе и от четирите? Направо прекрасно.

— Стегни се, Кук — измърмори той и слезе.

Докато вървеше към вратата, си каза, че навярно осъдените на смърт изминават последните си метри със същото чувство на обреченост и непонятен страх.

— Стегни се, за бога, стегни се. Няма да те убият. Можеха да го разкъсат, определено щяха да се нахвърлят върху му с думи. Но не можеха да го убият.

Понечи да отвори по навик, после се сети, че като нежелан гост няма това право. Натисна звънеца.

Каза си, че вероятно може да се справи с госпожа Грейди. Тя го харесваше — наистина го харесваше. Щеше да се осланя на нейната милост, а после...

Паркър отвори. Никой, помисли си той, никой не можеше да мине край Паркър Браун.

— Хм — отрони той.

— Здравей, Джак.

— Искам... трябва да... видя Ема. Да се извиня за... всичко. Ако може да поговоря с нея за няколко минути и...

— Не.

Толкова кратка думичка, помисли си той, такъв леден тон.

— Паркър, аз само искам да...

— Не, Джак. Тя спи.

— Мога да дойда пак или да почакам, или...

— Не.

— Само това ли ще ми кажеш? Просто „не“?

— Не — повтори тя без никакъв намек за ирония или шега. — Това не е единственото, което ще ти кажем.

Мак и Лоръл се появиха зад нея. Трябваше да признае, че планът им за атака бе превъзходен. Нямаше друг избор, освен да се предаде.

— Каквото и да кажете, напълно съм го заслужил. Искате да чуете, че съм сбъркал? Да, сгреших. Че съм се държал като идиот? Да, така е. Че...

— По-скоро си мислех за „егоистичен негодник“ — вметна Лоръл.

— И това. Имаше причини, известни обстоятелства, но те са без значение. Поне за вас.

— Наистина е така — Мак направи крачка напред. — Няма значение, щом си наранил най-добрия човек, когото познаваме.

— Не мога да оправя нещата, не мога да поправя грешката си, ако не ме оставите да поговоря с нея.

— Тя не иска да говори с теб. Не иска да те вижда — каза Паркър. — Не сега. Не мога да кажа, че ти съчувствам. Виждам, че те боли, но не мога да кажа, че съжалявам за това. Не и сега. Сега става дума за Ема, а не за теб. Нужно ѝ е време и трябва да я оставиш на мира. Точно това и ще направиш.

— Колко време?

— Колкото е нужно.

— Паркър, само ме изслушай...

— Не.

Докато се взираше в нея, забеляза Картър, който тъкмо излизаше от кухнята. Картър му хвърли кратък състрадателен поглед, после се

обърна и тръгна назад.

Дотук с мъжката солидарност.

— Не можете просто да затворите вратата.

— Мога и ще го направя. Но първо ще ти кажа още нещо, защото те обичам, Джак.

— О, господи, Паркър — защо просто не го хвърлят в огъня? Нямахше да е по-болезнено.

— Обичам те. Ти не си *като* брат за мен, ти *наистина* си мой брат. За всички нас. Затова ще ти призная нещо. Аз ще ти простя някой ден.

— Аз не съм много сигурна в това — увери го Лоръл. — Имам известни съмнения.

— Аз ще ти простя — повтори Паркър — и отново ще бъдем приятели. Но по-важното е, че Ема ще ти прости. Ще намери начин. Докато не го направи, докато не е готова, ти ще я оставиш на мира. Няма да ѝ се обаждаш, няма да търсиш връзка с нея, нито да се опитваш да я видиш. Няма да ѝ казваме, че си идвал тази сутрин, освен ако не ни попита. Няма да я лъжем.

— Не бива да идваш тук, Джак — в гласа на Мак се прокрадна леко съчувствие. — Ако има някакъв проблем или въпрос относно преустройството на студиото, ще го решаваме по телефона. Но не бива да идваш тук, докато Ема не е готова.

— И как ще разберете кога ще стане това? — попита той. — Нима просто ще каже: „Хей, няма проблем, ако Джак се появи“?

— Ще разберем — протичко отвърна Лоръл.

— Ако си загрижен за нея, ще ѝ дадеш колкото време ѝ е нужно. Трябва да ми дадеш думата си.

Джак прокара пръсти в косата си, докато Паркър чакаше.

— Добре. Вие я познавате най-добре. Щом казвате, че има нужда от това, добре. Имате думата ми, че ще я оставя на мира, докато... докато трябва.

— И, Джак — добави Паркър, — ще дадеш време и на себе си. Използвай това време да помислиш какво наистина искаш, от какво имаш нужда. Трябва да ми дадеш дума и за още нещо.

— Искаш ли да се закълна с кръв?

— И обещание ми стига. Когато тя е готова, аз ще ти се обадя. Ще го направя заради теб — и заради нея — но само ако дойдеш тук и

поговориш първо с мен, преди да се срещнеш с нея.

— Добре. Обещавам. Може ли само да ми се обаждаш понякога, да ми казваш как е тя? Какво...

— Не. Довиждане, Джак — Паркър затвори вратата под носа му. От другата страна на вратата Мак въздъхна тежко.

— Нелоялна приятелка ли съм, след като изпитвам известно съжаление към него? Просто знам какво е усещането да си пълен идиот в това отношение. Когато някой те обича, а ти се държиш като негодник.

Лоръл кимна.

— Вярно е, знаеш. Давам ти минутка да му съчувстваш — изчака, погледна часовника си. — Свърши ли?

— Да, горе-долу.

— Май и на мен ще ми трябва минутка, защото човекът изглеждаше съсипан — Лоръл погледна към стъпалата към горния етаж. — Но на нея ѝ е по-тежко. Трябва да проверим как е.

— Аз ще ида. Мисля, че трябва да се придържаме към обичайните си задължения, доколкото е възможно — добави Паркър. — Тя ще се почувства още по-зле, ако работата изостане, ако всичко се отрази на бизнеса ни. Така че засега ще работим по план, а ако се окажем притиснати от времето или се сблъскаме с проблем, ще се опитаме да я държим настрана, докато събере сили.

— Ако се нуждаем от допълнителна подкрепа за нещо, винаги можем да помолим Картър. Моят мъж е най-страхотният човек.

— Не ти ли омръзва понякога да се хвалиш с него? — попита я Лоръл.

Мак се замисли.

— Не, наистина — тя прегърна Лоръл през рамо. — Предполагам, че затова съчувствам малко на Джак и много повече на Ема. Любовта наистина може сериозно да обърка живота ти, преди да се научиш да живееш с нея. А щом това стане? Питаш се как изобщо си живял без нея. Мисля, че трябва да изтичам и да целуна Картър от все сърце. Ще се отбия пак следобед — добави Мак и хукна към кухнята. — Обадете ми се, ако тя има нужда от мен преди това.

— „Любовта наистина може сериозно да обърка живота ти, преди да се научиш да живееш с нея“ — Лоръл стисна устни. — Знаеш ли, можем да сложим това в интернет страницата си.

— Има потенциал.

— Права е за Картър. Наистина е страхотен. Но онзи мъж не бива да припарва до кухнята ми, докато работя. Не искам да го наранявам, Паркър. Само ми кажи, ако на Ем ѝ е нужно още едно рамо или на теб ти трябва още един воин на сватбения фронт.

Паркър само кимна и тръгна нагоре.

На горния етаж Ема се опита да си наложи да стане от леглото и да престане да се излежава, потънала в самосъжаление. Вместо това само прегърна здраво една възглавница и се загледа в тавана.

Приятелките ѝ бяха дръпнали плътните завеси на прозорците и стаята тънеше в мрак и тишина. Бяха я загърнали като болен човек, с допълнителни възглавници и ваза с фрезии на нощното шкафче. Бяха бдели над нея, докато тя спеше.

Трябваше да се засрами от себе си, каза си тя. Задето е толкова немоцна и се нуждае от грижи. Но можеше само да им е благодарна, че са до нея и че разбират от какво има нужда.

Но вече бе настъпил нов ден. Трябваше да продължи нататък, да приеме реалността. Разбитите сърца оздравяваха. Може би пукнатините оставаха, подобно на фини белези, но сърцата оздравяваха. Хората живееха и работеха, смееха се и се хранеха, вървяха и приказваха въпреки тези пукнатини.

При мнозина дори белезите изчезваха и се влюбваха отново.

Но пък колко от тези хора бяха толкова дълбоко свързани с човека, който бе разбил сърцето им? На колко от тях се налагаше да го виждат отново и отново? За колко от тях този човек бе нишка, вплетена в тъканта на ежедневието им, и да я измъкнат, би означавало всичко останало да се разнищи?

Тя не можеше да изключи Джак от живота си. Да не го вижда повече или да се срещат само по определен повод.

Именно затова романтичните увлечения в работата бяха толкова опасни и рисковани, реши тя. Когато нещата потръгнат зле, ти се налага да живееш с болката всеки ден. От девет до пет, пет дни в седмицата. Или напускаш, местиш се на друга работа, в друг град. Бягаш далеч, за да можеш да преболедуваш и да продължиш нататък.

За нея това бе невъзможно, защото... Ямайка. Предложението на Адел.

Не просто друг офис или друг град, а нова държава. Съвсем ново начало. Можеше да продължи да върши работата, която обичаше, но да бъде напълно нов човек. Без усложнени отношения, без объркани връзки. Нямахше да среща Джак винаги, когато се отбиеше в имението или ако случайно се озоват на пазара по едно и също време. Или са поканени на едно и също парти.

Нямаше да получава съчувствени погледи от десетките хора, които щяха да знаят за пукнатините в сърцето ѝ.

Можеше да бъде полезна. А и всички онези тропически цветя. Вечна пролет и лято. Малка къща на плажа, където щеше да чува плясъка на вълните всяка нощ.

Сама.

Леко се размърда, когато чу вратата да се отваря тихичко.

— Будна съм.

— Кафе — Паркър отиде до леглото и ѝ предложи чашата с чинийка. — Донесох го за всеки случай.

— Благодаря. Благодаря ти, Паркър.

— Какво ще кажеш за закуска? — вече с бодра крачка, Паркър отиде до прозорците и дръпна завесите, за да влезе светлина.

— Не съм гладна.

— Добре — Паркър приседна на ръба на леглото и отметна с ръка кичур коса от лицето на Ема. — Поспа ли?

— Всъщност, да. Сънят предлага възможност за бягство и съм се възползвала. Сега се чувствам леко замаяна и унесена. И доста глупаво. Не страдам от някаква фатална болест. Нямам счупени кости или вътрешен кръвоизлив. Никой не е умрял, за бога. А дори не мога да се насиля да стана от леглото.

— Минал е само ден.

— Сега ще ми кажеш, че ми е нужно време. Че ще се оправя.

— Да. Някои казват, че разводът е като смърт. Смятам, че е вярно. И смятам, че когато любовта е толкова силна, толкова всепоглъщаща, е същото — топлите и сини очи на Паркър изразяваха съчувствие. — Не може, без да тъгуваш.

— Защо не мога просто да се ядосам? Да побеснея? Да го нарека „кучи син“, „негодник“ и други подобни. Не мога ли да пропусна

частта с тъгата и просто да го намразя? Да излезем всички, да се напием и да го оплюем?

— Не и ти, Ема. Ако смятах, че можеш да го направиш, ако вярвах, че ще помогне, щяхме да отложим всичко за днес, да се напием и незабавно да започнем с оплюването.

— Наистина би го направила — Ема успя най-сетне да се усмихне лекичко, облегна се на възглавниците и се загледа в лицето на приятелката си. — Знаеш ли какво си мислех точно преди да влезеш, докато си лежах тук и се давех от самосъжаление?

— Какво?

— Че трябва да приема предложението на Адел. Да замина за Ямайка, да заживея там и да ѝ помогна да развие бизнеса си. Мога да се справя. Знам как да започна, как да държа юздите. Или поне да намеря подходящите хора, които да държат различните юзди. За мен ще е ново начало и мога да постигна много. Мога да преуспея.

— Можеш — Паркър стана от леглото и отново отиде до прозореца, нагласи завесите. — Това е доста сериозно решение, особено в момент на емоционален стрес.

— Питам се как, за бога, бих могла да издържа да се срещам с Джак непрекъснато? Тук, в града, на разни събития. Той е поканен на поне едно от тържествата, които организираме всеки месец. Всички имаме толкова общи познати, животът ни е толкова здраво преплетен. Дори и когато стигна до момента, в който ще мога да мисля за него, без да...

Наложи ѝ се да спре и да се овладее.

— ... без да ми се иска да заплача. Как мога да се справя с всичко това? Знаех, че може да стане така, знаех го, когато започна всичко, но...

— Но! — Паркър кимна и се върна при нея.

— Затова си лежах тук и си представях как приемам предложението, започвам на чисто, създавам нещо ново. Мислех си за плажа, за времето и новото предизвикателство, върху което трябва да се съсредоточа. Обмислях го около пет минути. Не, по-скоро три. Тук съм у дома, при семейството си, при теб, при останалите. Това съм аз. Затова ще трябва да измисля начин да се справя.

— Мога страшно да се ядосам на Джак, задето те е докарал дотам, че да размисляш над това цели три минути.

— Но ако бях преценила, че за мен така е най-добре, ти щеше да ме пуснеш.

— Преди това щях да се опитам да те разубедя. Щях да подготвя сравнителни анализи, списъци с предимства и недостатъци, графики, таблици и много, много данни. Както и филмова презентация.

Сълзите отново бликнаха от очите ѝ.

— Толкова много те обичам, Паркър.

Паркър седна на леглото, прегърна Ема с две ръце и я пристисна здраво.

— Сега ще стана, ще взема душ, ще се облека. И ще започна да мисля как да се справя с реалността.

— Добре.

Успя да преживее някак деня, както и следващия. Занимаваше се с аранжировки, правеше букети, срещаше се с клиенти. Плака известно време, а после, когато майка ѝ дойде да я види, отново си поплака. Но избърса сълзите си и съумя да понесе всичко.

Справи се с различни критични ситуации, успя да издържи мълчаливото и гласно изразеното съчувствие на хората от екипа си. Гледаше как булките носят нейните букети и вървят към мъжете, които обичат.

Живееше и работеше, смееше се и се хранеше, крачеше и разговаряше с хората.

Макар да усещаше, че вътре в нея зееше празнота, която сякаш нищо не можеше да запълни, тя все пак му прости.

Пристигна на заседанието в средата на седмицата с няколко минути закъснение.

— Съжалявам. Искях да изчакам доставката за сватбата в петък вечер. Накарах Тифани да обработва цветята, но исках сама да видя калите. Ще използваме голямо количество от вида „Зелена богиня“ и исках да сравня цвета им с този на орхидеите, преди да започнем работа.

Отиде до помощната масичка и си взе диетична пепси-кола.

— Какво изпуснах?

— Още нищо. Всъщност можеш да започнеш първа — каза ѝ Паркър. — Събитието в петък е най-голямото за тази седмица, а и

цветята тъкмо са пристигнали. Някакви проблеми?

— С цветята — не. Всичко е доставено и изглежда добре. Булката искаше ултрамодерен стил с фънк елементи. Зелени кали, орхидеи — които са много шик в жълто-зелен нюанс — комбинирани с бели амазонски лилии, които да подчертаят другите цветове, съчетани в букет, който се носи в ръката. Десетте, да, точно така, десетте й шаферки ще носят по три кали „Зелена богиня“. За малката шаферка ще има по-малък букет от амазонски лилии и гребенче за косата й с орхидеи. Вместо цветя на корсажа или малки букетчета, МБ и ММ ще носят по една орхидея. За всички ще има вази на масите по време на вечерята и приема след това.

Ема погледна за справка в лаптопа си.

— Имаме отново зелени кали за урните на входа, декоративен бамбук, орхидеи, висящ амарантус и...

Тя наведе капака на лаптопа.

— Трябва да изляза от деловия тон за минутка. Най-напред, за да ви кажа, че ви обичам и, че не знам какво бих правила без вас през изминалата седмица и нещо. Сигурно ви е дошло до гуша от мрачната ми физиономия и хленченето ми...

— Аз имам какво да кажа — Лоръл вдигна ръка, размаха я и разсмя Ема. — Всъщност мрачната ти физиономия изобщо не струва, а хленченето ти има сериозна нужда от тренировки. Надявам се да се справиш много по-добре за в бъдеще.

— Мога да обещаю да положа всички усилия. Междувременно, край. Добре съм. Предполагам, че след като Джак не се е отбивал тук, не се е опитвал да ме потърси по телефона, нито по електронната поща, и не е изпратил дори димен сигнал, вероятно сте го предупредили да не го прави.

— Да — потвърди Паркър, — така е.

— Благодаря ви и за това. Имах нужда от време и известно отдалечаване, за да осмисля всичко и... ами, да се успокоя. И понеже не съм видяла и следа от Дел, мога да предположа, че сте помолили и него да не се мярка наоколо.

— Стори ни се най-добре — обади се Мак.

— Вероятно сте били прави. Но истината е, че всички сме добри приятели. Като едно семейство. Трябва отново да станем семейство. Така че, ако сте уточнили някакъв сигнал, който да означава, че всичко

е наред, вече можете да го подадете. Двамата с Джак можем да поговорим — ако има нужда от това — и всички отново да се върнем към нормалния живот.

— Само ако си сигурна, че си готова.

Тя кимна на Паркър.

— Да, сигурна съм. И така, минавам към фойето — продължи тя.

Джак се настани в едно от сепаретата в „На кафе“.

— Благодаря, че прие да се срещнеш с мен, Картър.

— Чувствам се като шпионин. Като двоен агент — Картър се загледа замислено в зеления чай. — Донякъде ми харесва.

— Е, как е тя? Какво прави? Какво става? Кажи ми нещо, Картър, каквото и да е. Минаха десет дни. Не мога да говоря с нея, да я виждам, да ѝ пращам съобщения, писма. Колко още трябва да... — той замлъкна, намръщи се. — Аз ли съм това?

— Да, ти си.

— Господи, самият аз не мога да се понасям — вдигна поглед към сервитьорката. — Морфин. Двойна доза.

— Ха-ха — отвърна тя.

— Опитай с чай — предложи Картър.

— Не съм чак толкова зле. Засега. Кафе, нормално. Как е тя, Картър?

— Добре е. В момента имат много работа. Юни е... Истинска лудница е всъщност. Работи непрекъснато. Някоя от тях обикновено се отбива при нея вечер. Майка ѝ дойде и знам, че срещата им е била много емоционална. Мак ми каза. Това е информация от двойния агент. Ема не разговаря с мен. Не че съм от вражеския лагер, не точно, но...

— Разбирам. И аз не съм минавал през книжарницата, защото не мисля, че Лусия иска да ме види. Имам чувството, че трябва си сложа знак като прокажен.

Разкъсван между яда и страданието, Джак се отпусна назад.

— И Дел не може да ходи там. Нарездане на Паркър. Господи, не съм ѝ изневерил, нито съм я ударил или... И да, не се мъча да се оправдавам. Как мога да ѝ кажа, че съжалявам, щом не мога да говоря с нея?

— Можеш да репетираш какво ще й кажеш, когато дойде времето.

— Непрекъснато го правя. И с теб ли е така, Картър?

— Но на мен ми е позволено да говоря с Мак.

— Имах предвид...

— Знам. Да, така е. Тя е като светлината. Преди това може да си се лутал в мрака или да си живял в полусянка. Дори не си съзнавал, че е мрачно, защото винаги е било така. Но после идва тя и всичко се променя. Тя е светлината.

— Ако светлината угасне или още по-лошо, ако си толкова глупав, че сам я помрачиш, тогава става много по-тъмно, отколкото преди.

Картър се приведе напред.

— Мисля, че за да си върнеш светлината, трябва да направиш нещо. Какво ще кажеш, е едно, но какво ще направиш — това е важното. Така смятам.

Джак кимна, после посегна към звънящия телефон.

— Паркър е. Добре. Добре. Да? — каза той, след като отговори на повикването. — Тя как... Какво? Извинявай. Ясно. Благодаря. Паркър... Добре. Ще бъде там.

Затвори телефона.

— Отворили са вратата. Трябва да тръгвам, Картър. Има неща, които трябва да...

— Върви. Аз ще се оправя тук.

— Благодаря. Господи, изведнъж започна да ми се гади. Можеш да ми пожелаеш целия късмет на света.

— Пожелавам ти целия късмет на света, Джак.

— Мисля, че ще ми е нужен — той се измъкна от сепарето и с бързи крачки стигна до вратата.

Джак се появи в голямата къща точно в часа, който Паркър му бе посочила. Не искаше да я ядосва. Здравчът постепенно обгръщаше всичко наоколо, благоуханен от аромата на цветята. Дланите му се потяха.

Сякаш бяха минали години, откак за последен път бе натиснал звънеца на входа.

Тя отвори. Сивият костюм и стегнатият кок ниско на тила й му подсказаха, че не се е преоблякла след работния ден. Един поглед към

нея — толкова спретната, свежа и прекрасна — го накара да осъзнае колко му е липсвала.

— Здравей, Паркър.

— Влез, Джак.

— Вече се питах дали някога ще го чуя отново.

— Тя е готова да говори с теб, затова и аз съм готова да ти позволя да говориш с нея.

— Двамата с теб никога ли няма да бъдем приятели вече?

Тя го погледна, после обхвана лицето му с длани и го целуна нежно.

— Изглеждаш ужасно. Това говори в твоя полза.

— Преди да говоря с Ема, искам да ти кажа, че би било ужасен удар за мен да те загубя. Теб, Лоръл, Мак. По-скоро бих умрял.

Този път тя го прегърна и се остави да я притисне здраво.

— Членовете на едно семейство си прощават взаимно — тя го стисна, преди да отстъпи крачка назад. — Какво друго ни остава? Ще ти дам две възможности за избор, Джак, и ти ще вземеш решение, когато идеш при Ема. Първата. Ако не я обичаш...

— Паркър, аз...

— Не, не ми казвай нищо. Ако не я обичаш, ако не можеш да й дадеш онова, от което се нуждае и което иска — не само заради нея, но и заради теб самия — скъсай с нея още сега. Тя вече ти е простила и ще го приеме. Не й обещавай нещо, което не можеш или не искаш да й дадеш. Тя никога няма да го преживее и никога няма да сте щастливи. Втора възможност. Ако я обичаш, ако можеш да й дадеш онова, от което се нуждае и което иска — не само заради нея, но и заради теб самия — мога да ти кажа какво да направиш, какво ще наклони везните в твоя полза.

— Тогава ми кажи.

Тя работеше до късно и сама, както бе повечето вечери напоследък. Това трябваше да престане, и то скоро, каза си Ема. Липсваше й компанията на хората, разговорите, движението. Беше почти готова отново да излезе извън защитената си зона. Трябваше да изяснят всичко, реши тя, да каже каквото има за казване и после отново да се превърне в предишната Ема.

И на нея ѝ липсваше предишната Ема, осъзна тя.

Занесе завършения букет в охладителя, после се върна да почисти работното си място.

Чу почукването на вратата и спря. Знаеше, че ще види Джак. Нямаше по-експедитивен човек от Паркър.

В ръцете му имаше огромен букет от яркочервени далии — и сърцето ѝ се сви от болка.

— Здравей, Джак.

— Ема — той въздъхна. — Ема — започна отново. — Разбирам, че е много изтъркано. Нося ти цветя, за да се извиня, но...

— Красиви са. Благодаря ти. Влез.

— Толкова много неща имам да ти казвам.

— Трябва да ги сложа във вода — тръгна към кухнята да вземе ваза, каната с хранителен разтвор, който държеше за всеки случай, и ножиците си. — Разбирам, че има неща, които искаш да ми кажеш, но първо аз имам да споделя нещо с теб.

— Добре.

Тя започна да подрязва стъблата под вода.

— Най-напред искам да се извиня.

— Недей — в тона му се долавяше спотаен гняв. — Не го прави.

— Искам да се извиня за начина, по който действях, и за онова, което казах. Най-вече, защото след като се успокоих, осъзнах, че тогава си бил изморен, разстроен, било ти е зле, а аз — съвсем съзнателно — бях прекрачила границата.

— Не искам проклетото извинение.

— Все едно, ще го получиш, така че го приеми. Бях ядосана, защото ти не ми даде онова, което исках — подреждаше цветята стрък по стрък. — Трябваше да уважа границите, които бе определил, а не го направих. Ти беше груб, за което си виновен, но аз те притиснах. И естествено имам вина за това. Но големият въпрос тук е, че двамата си обещахме да останем приятели, а аз не спазих това обещание. Погазих думата си и съжалявам.

Тя го погледна.

— Много съжалявам за това, Джак.

— Добре. Свърши ли?

— Не съвсем. Все още съм твоя приятелка. Просто ми трябваше малко време, за да се върна към това. За мен е важно да си останем

приятели.

— Ема — понечи да сложи ръка върху нейната на плота, но тя я отдръпна и се заигра с цветята.

— Наистина са много красиви. Откъде ги взе?

— От твоя доставчик. Обадох му се по телефона, примолех се и му казах, че са за теб.

Тя се усмихна, но задържа ръката си на разстояние.

— Ето. Как да не сме приятели, след като може да ти хрумне такава идея? Не искам между нас да има лоши чувства. И двамата държим един на друг. Просто ще загърбим станалото.

— Това ли искаш?

— Да, това искам.

— Добре тогава. Предполагам, че вече можем да поговорим за онова, което искам аз. Хайде да се разходим. Ще ми се да подишам малко въздух за начало.

— Разбира се — горда със себе си, тя прибра ножиците и каната с разтвора.

В мига, в който излязоха навън, тя пъкна ръце в джобовете. Можеше да го направи, каза си тя. Справяше се добре за момента. Но не и ако я докоснеш. Не беше готова за това, не още.

— Онази вечер — започна той — наистина бях изморен и ядосан и имах страшно главоболие. Но ти беше права за всичко, което каза. Не бях го осъзнал. Не и напълно. Че поставям такива прегради и ограничения. Мисля върху това оттогава. Опитах се да осъзная причината, поради която го правя. Единственото, което ми хрумва, е, че когато родителите ми се разделиха и аз останах при баща си, имаше разни вещи — на други жени. В банята или другаде. Това ме притесняваше. Вярно, че бяха разделени, но...

— Били са твои родители. Естествено, че те е притеснявало.

— Разводът ми се отрази много зле.

— О, Джак.

— Това е изтъркано клише, но е факт. Бях хлапе и не подозирах нищо, а после изведнъж... Някога се обичаха, бяха щастливи. А после — не.

— Никога не е толкова просто, толкова лесно и механично.

— Това е логичното и разумно обяснение. Не и онова, което чувствах. Напоследък започнах да осъзнавам, че са успели да се

държат цивилизовано, да изградят поотделно щастлив живот — всеки за себе си, без да водят война или да ме превръщат в изкупителна жертва. А аз разбрах всичко наопаки. Да не давам обещания, да не градя общо бъдеще, защото чувствата могат да се променят и умират.

— Могат. Ти също имаш право, но...

— Но — прекъсна я той. — Остави ме да го изрека. Позволи ми да ти го кажа. Но ако нямаш вяра в себе си и собствените си чувства и не можеш да рискуваш заради тях, тогава какъв е смисълът изобщо? Това е голяма крачка и мисля, че ако я направиш, ако кажеш, че това е, което искаш, трябва наистина да си убеден. Задължително е да си убеден, защото не засяга само теб. Не става дума само за настоящето. Трябва силно да вярваш, за да направиш тази крачка.

— Прав си. Сега разбирам по-добре защо нещата... Ами, всичко.

— Може би и за двама ни е така. Съжалявам, че съм те накарал да се чувстваш нежелана в дома ми. Съжалявам, задето сега смяташ, че си прекрачила границата, като си се опитала да направиш нещо за мен. Нещо, което трябваше да оценя. Което оценявам, но чак сега — поправи се той. — Поливам редовно саксиите.

— Хубаво.

— Ти беше... Господи, толкова ми липсваш. Не мога да си спомня всичко, което се бях приготвил да ти кажа, което бях репетираше безброй пъти. Не мога да мисля, защото те виждам пред себе си, Ема. Беше права. Не те оценявах достатъчно. Дай ми още един шанс. Моля те, дай ми шанс.

— Джак, не можем да се върнем назад и...

— Не назад, а напред — тогава хвана ръката ѝ и се извърна, за да застанат лице в лице. — Напред. Ема, имай малко милост. Дай ми още един шанс. Не искам никоя, освен теб. Нуждая се от своята... светлина — каза той, спомняйки си думите на Картър. — Нуждая се от сърцето и смеха ти. От тялото и ума ти. Не ме отблъсквай, Ема.

— След като сме установили, че двамата искаме и се нуждаем от различни неща... Не би било добре за никого от нас. Не мога да го направя.

Очите ѝ се напълниха със сълзи и той я привлече към себе си.

— Позволи ми аз да го направя. Остави ме да направя тази крачка. Ема, когато съм с теб, аз вярвам. С теб не става дума само за

настоящето. А и за утрешния ден, каквото и да ни донесе той. Обичам те. Обичам те.

Когато първата сълза се търкулна по бузата ѝ, той леко се полюшна заедно с нея.

— Обичам те. Толкова съм влюбен в теб, че не го разбирах. Не можех да го осъзная, защото то поглъща всичко. Ти си всичко за мен. Остани с мен, Ема, бъди до мен.

— Искам да съм с теб. Искам... Какво правиш?

— Танцувам с теб — вдигна ръката ѝ към устните си. — В градината, на лунна светлина.

Сърцето ѝ потръпна и преля от чувства. И всички пукнатини изчезнаха.

— Джак.

— И искам да повторя, че те обичам. Моля те да споделиш живота си с мен — целуна я, докато се въртяха в кръг и се полюшваха.

— Моля те да ми дадеш онова, от което се нуждая и което искам, макар да ми трябваше толкова време, за да го осъзная. Моля те да се омъжиш за мен.

— Да се омъжа за теб?

— Омъжи се за мен — крачката бе толкова лесна, толкова плавна и навременна. — Искам да живееш с мен. Да се будиш до мен, да засадиш цветя за мен, които вероятно ще се налага да ми напомняш да поливам. Ще правим общи планове и ще ги променяме в движение. Ще изградим общо бъдеще. Ще ти дам всичко, което имам, и ако ти е нужно още нещо, ще го намеря и ще ти го дам.

Чу собствените си думи да се връщат при нея в уханната вечер, под лунната светлина, докато танцуваше валс с мъжа, когото обичаше.

— Мисля, че току-що го направи. Подари ми една мечта.

— Кажй „да“.

— Сигурен ли си?

— Доколко ме познаваш?

Тя се усмихна и примигна, за да се разнесат сълзите.

— Доста добре.

— Бих ли те помолил да се омъжиш за мен, ако не бях сигурен?

— Не. Не би го направил. Доколко ме познаваш, Джак?

— Доста добре.

Тя вдигна устни към неговите и се отдаде на сладостна целувка.

— Значи вече знаеш отговора ми.

Три жени стояха на терасата на третия етаж и наблюдаваха сцената, прегърнати през кръста. Зад тях въздишаше госпожа Грейди.

Когато Мак подсмръкна, Паркър бръкна в джоба си и извади пакет носни кърпички. Раздаде по една на Мак, Лоръл, госпожа Грейди и взе една за себе си.

— Красиво е — успя да промълви Мак. — Двамата са толкова красиви. Вижте сребърните лъчи на луната и сенките на цветята, вижте как се очертават силуетите на Ема и Джак.

— Мислиш в картини — Лоръл избърса очи. — Това се казва истинска романтика.

— Не само в картини. Значими мигове. Това е мигът на Ема. Нейната синя пеперуда. Вероятно не бива да гледаме. Ако ни видят, ще развалим всичко.

— Не виждат нищо, освен себе си — Паркър хвана ръката на Мак, после и тази на Лоръл и се усмихна, когато усети дланта на госпожа Грейди на рамото си.

Мигът бе точно такъв, какъвто трябваше да бъде.

Затова останаха да гледат как Ема танцува в градината в меката юнска нощ, под светлината на луната, с мъжа, когото обичаше.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.